

LEGE nr. 302 din 28 iunie 2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală - Republicare*)

TITLUL I: Dispoziții generale

CAPITOLUL I: Domeniul de aplicare și principii generale ale cooperării judiciare internaționale în materie penală

Art. 1: Domeniul de aplicare

(1) Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală:

- a)** extrădarea;
- b)** predarea în baza unui mandat european de arestare;
- c)** transferul de proceduri în materie penală;
- d)** recunoașterea și executarea hotărârilor;
- e)** transferarea persoanelor condamnate;
- f)** asistența judiciară în materie penală;
- g)** alte forme de cooperare judiciară internațională în materie penală.

(2) Prezenta lege nu se aplică modalităților specifice de cooperare polițienească internațională, dacă, potrivit legii, acestea nu se află sub control judiciar.

Art. 2: Definirea unor termeni și expresii

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

- a)** stat solicitant - statul care formulează o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;
- b)** stat solicitat - statul căruia îi este adresată o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;
- c)** autoritate centrală - acea autoritate astfel desemnată de statul solicitant sau de statul solicitat, în aplicarea dispozițiilor unor convenții internaționale;
- d)** autoritate judiciară - instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile;
- e)** persoană urmărită - persoana care a fost dată în urmărire internațională;
- f)** persoană extrădabilă - persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare;
- g)** extrădat sau persoană extrădată - persoana a cărei extrădare a fost aprobată;
- h)** extrădare activă - procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitant;
- i)** extrădare pasivă - procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitat;
- j)** persoana solicitată - persoana care face obiectul unui mandat european de arestare;
- k)** pedeapsă - pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea ori măsura privativă de libertate aplicată, printr-o hotărâre judecătorească sau ordonanță penală, ca urmare a unei acțiuni penale;
- l)** stat emitent - statul în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească sau a fost emisă ordonanța penală, după caz;
- m)** stat de executare - statul căruia urmează sau i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii și executării acesteia;
- n)** persoană condamnată în străinătate - cetățeanul român, precum și cetățeanul altui stat membru al Uniunii Europene, apatridul sau străinul care beneficiază în România de un drept de ședere permanentă, condamnat într-un alt stat;
- o)** drept de ședere permanentă -
 - (i) drept de rezidență permanentă în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și completările ulterioare; sau
 - (ii) drept de ședere pe termen lung în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- p)** statul pe teritoriul căruia trăiește persoana - statul cu care aceasta are legături strânse în baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale, profesionale și culturale;
- q)** în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară emitentă este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene, competentă să emită un mandat european de arestare, potrivit legii aceluia stat;
- r)** în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară de executare este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene, competentă să execute un mandat european de arestare, potrivit legii aceluia stat;
- s)** în sensul titlului III din prezenta lege, stat membru emitent este statul membru al Uniunii Europene în care s-a emis un mandat european de arestare;
- ș)** în sensul titlului III din prezenta lege, stat membru de executare este statul membru al Uniunii Europene căruia îi este adresat un mandat european de arestare.

Art. 3: Limitele cooperării judiciare

Aplicarea prezentei legi este subordonată protecției intereselor de suveranitate, securitate, ordine publică și a altor interese ale României, definite prin Constituție.

Art. 4: Preeminența dreptului internațional

(1) Prezenta lege se aplică în baza și pentru executarea normelor interesând cooperarea judiciară în materie penală, cuprinse în instrumentele juridice internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate.

(2) Cooperarea cu un tribunal penal internațional sau o organizație internațională publică, în conformitate cu dispozițiile în materie ale unor instrumente internaționale speciale, cum sunt statutele tribunalelor penale internaționale, se examinează printr-o procedură legală distinctă, prevederile prezentei legi putând fi aplicate în mod corespunzător, în completare, dacă este necesar.

Art. 5: Curtoazia internațională și reciprocitatea

(1) În lipsa unei convenții internaționale, cooperarea judiciară se poate efectua în virtutea curtoaziei internaționale, la cererea transmisă pe cale diplomatică de către statul solicitant și cu asigurarea scrisă a reciprocității dată de autoritatea competentă a aceluia stat.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), prezenta lege constituie dreptul comun în materie pentru autoritățile judiciare

române.

(3) Lipsa reciprocității nu împiedică să se dea curs unei cereri de asistență judiciară internațională în materie penală, dacă aceasta:

- a)** se dovedește necesară datorită naturii faptei sau nevoii de a lupta împotriva anumitor forme grave ale criminalității;
- b)** poate contribui la îmbunătățirea situației suspectului, inculpatului ori condamnatului sau la reintegrarea sa socială;
- c)** poate servi la clarificarea situației judiciare a unui cetățean român.

Art. 6: Asigurarea de reciprocitate

În cazul în care statul român formulează o cerere în condițiile prezentei legi, în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității judiciare române competente.

Art. 7: Dreptul aplicabil

Cererile adresate autorităților române în domeniile reglementate de prezenta lege se îndeplinesc potrivit normelor române de drept procesual penal, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

Art. 8: Non bis in idem

(1) Cooperarea judiciară internațională nu este admisibilă dacă în România sau în orice alt stat s-a desfășurat un proces penal pentru aceeași faptă și dacă:

- a)** printr-o hotărâre definitivă s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal;
- b)** pedeapsa aplicată în cauză, printr-o hotărâre definitivă de condamnare, a fost executată sau a format obiectul unei grațieri sau amnistii, în totalitatea ei ori asupra părții neexecutate sau dacă s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei și a expirat termenul prevăzut la art. 82 alin. (3) din Codul penal, respectiv termenul de supraveghere prevăzut la art. 84 din Codul penal fără a interveni revocarea sau anularea acestora.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă asistența este solicitată în scopul revizuirii hotărârii definitive, pentru unul din motivele care justifică promovarea uneia din căile extraordinare de atac prevăzute de Codul de procedură penală al României.

(3) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care un tratat internațional la care România este parte conține dispoziții mai favorabile sub aspectul principiului non bis in idem.

Art. 9: Confidențialitatea

Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant confidențialitatea cererilor care îi sunt adresate în domeniile reglementate de prezenta lege și a actelor anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.

CAPITOLUL II: Dispoziții generale privind procedura de cooperare judiciară internațională în materie penală

Art. 10: Autoritățile centrale române

(1) Competența îndeplinirii atribuțiilor specifice de autoritate centrală română în domeniul cooperării judiciare în materie penală aparține și se exercită de către:

- a)** Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, dacă cererile au ca obiect extrădarea, mandatul european de arestare, transferarea persoanelor condamnate, ordinul de indisponibilizare, ordinul de confiscare, recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor judiciare penale, comisiile rogatorii internaționale, orice altă formă de asistență judiciară internațională care se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale, precum și, indiferent de faza procesuală, atunci când, după caz, se prevede altfel prin prezenta lege sau cererea este formulată în temeiul curtoaziei internaționale sau Ministerul Justiției este desemnat autoritate centrală unică potrivit tratatelor internaționale la care România este parte;
- b)** Ministerul Public, prin structurile de specialitate, atunci când comisiile rogatorii internaționale sau celelalte forme de asistență judiciară internațională se referă la activitatea de cercetare și urmărire penală;
- c)** Ministerul Afacerilor Interne, prin structura de specialitate, dacă se referă la cazierul judiciar.

(2) În exercitarea atribuțiilor, autoritățile centrale române primesc, efectuează controlul de regularitate și transmit statului solicitat, în vederea executării, cererile formulate de către autoritățile române. Totodată, autoritățile centrale române primesc, efectuează controlul de regularitate și, după caz, execută sau transmit autorităților române competente, în vederea executării, cererile formulate de autoritățile străine.

(3) Cererile se execută sau sunt transmise în vederea executării, după caz, ori de câte ori în urma controlului de regularitate efectuat se constată că acestea îndeplinesc condițiile de formă și fond prevăzute de prezenta lege, tratatele la care România este parte, precum și, dacă este cazul, de înțelegerile ori bunele practici stabilite în relația cu statul solicitat ori solicitant.

(4) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, netransmiterea cererii ca urmare a neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3) sau, în cazul celor transmise în vederea executării către autoritățile statului solicitat, neîndeplinirea, îndeplinirea greșită sau cu întârziere de către autoritățile statului solicitat a activităților solicitate de autoritățile române, lipsa răspunsului autorităților statului solicitat, precum și orice situații obiective nu pot fi imputate autorităților centrale române și nu intră sub incidența dispozițiilor din Codul de procedură penală referitoare la amenda judiciară.

(5) În relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile alin. (2) se aplică numai dacă nu contravin unor dispoziții speciale din prezenta lege sau altor legi speciale.

Art. 11: Transmiterea directă

(1) Cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate, în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația dintre statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară în materie penală.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) și (2) transmiterile directe se vor putea efectua prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).

Art. 12: Alte modalități de transmitere a cererilor

(1) Pentru transmiterea cererilor în baza acordului între statul solicitant și statul solicitat, pot fi folosite și mijloacele electronice adecvate, în special faxul, atunci când sunt disponibile, dacă autenticitatea și confidențialitatea cererii, precum și credibilitatea datelor transmise sunt garantate.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu împiedică recurgerea la căile urgente prevăzute la art. 11.

Art. 13: Competența internă

Competența autorităților române pentru a formula o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege sau de a executa o asemenea cerere este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.

Art. 14: Limbile utilizate

(1) Cererile prevăzute de titlurile II și IV-VIII adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză. În cazul în care documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 10 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora în regim de urgență.

(2) Cererile formulate de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești române sau, în cazul în care se prevede astfel, în tratatul aplicabil ori în prezenta lege, de Ministerul Justiției, precum și actele anexate vor fi însoțite de traduceri în una dintre limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaționale și actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea se efectuează la solicitarea organului de urmărire penală sau a instanței judecătorești de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curții de apel în circumscripția căreia se află organul de urmărire penală sau instanța judecătorească nu există niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradusă cererea ori, deși există, acesta refuză să presteze serviciul solicitat, organul de urmărire penală sau instanța judecătorească va solicita Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, după caz, traducerea acestuia.

(3) Răspunsul la cererile adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una dintre limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel.

(4) Traducerea răspunsului autorităților străine se efectuează de către un traducător autorizat, la cererea autorităților române care a formulat cererea.

Art. 15: Computarea duratei pedepselor și măsurilor privative de libertate

(1) Durata pedepselor și a măsurilor privative de libertate, în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi, este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se computează din durata pedepsei aplicate de instanțele române.

(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare duratei pedepselor și măsurilor privative de libertate executate în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.

Art. 16: Cheltuieli

(1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri reglementate de prezenta lege sunt suportate, de regulă, de statul solicitat.

(2) Cu toate acestea, sunt în sarcina statului sau a autorității judiciare solicitante:

a) indemnizațiile și remunerațiile martorilor și experților, precum și cheltuielile de călătorie și de ședere;

b) cheltuielile ocazionate de remiterea obiectelor;

c) cheltuielile ocazionate de transferul persoanelor pe teritoriul statului solicitant sau la sediul unei autorități judiciare;

d) cheltuielile ocazionate de tranzitul unei persoane de pe teritoriul unui stat străin sau de la sediul unei autorități judiciare către un stat terț;

e) cheltuielile ocazionate de recurgerea la o videoconferință pentru îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară;

f) alte cheltuieli considerate drept extraordinare de statul solicitat în funcție de mijloacele umane și tehnologice utilizate pentru îndeplinirea cererii.

(3) Ca urmare a unui acord între autoritățile române solicitate și autoritățile străine solicitante, se poate deroga, în cazuri excepționale, de la dispozițiile alin. (2).

(4) Cheltuielile care revin statului român se suportă de la bugetul de stat și sunt cuprinse, după caz, în bugetul Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Afacerilor Interne.

(5) Cheltuielile ocazionate de acordarea asistenței juridice de către un avocat în situațiile reglementate de art. 91 alin. (3), art. 106 alin. (3) și (4) sunt suportate de către persoana solicitată.

Art. 17: Remiterea de obiecte și bunuri

(1) În cazul în care cererea are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte bunuri, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale ale cărei urmărire și judecată țin de competența autorităților judiciare române.

(2) Remiterea obiectelor și a altor bunuri poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună-credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și bunuri pot reveni acestuia.

(4) Obiectele și bunurile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă.

(5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și a bunurilor prevăzute la alin. (1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.

TITLUL II: Extrădarea

CAPITOLUL I: Extrădarea pasivă

SECȚIUNEA 1: Condiții pentru extrădare

Art. 18: Persoane supuse extrădării

Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele aflate pe teritoriul său care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni ori sunt căutate în vederea executării unei măsuri de siguranță, a unei pedepse sau a unei alte hotărâri a instanței penale în statul solicitant.

Art. 19: Persoane exceptate de la extrădare

(1) Nu pot fi extrădați din România:

a) cetățenii români, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 20;

- b)** solicitantii de azil, beneficiarii statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare în România, în cazurile în care extrădarea ar avea loc în țara de origine sau în orice alt stat în care viața ori libertatea acestora ar fi pusă în pericol sau în care ar fi supuși la tortură, tratamente inumane și degradante;
- c)** persoanele străine care se bucură în România de imunitate de jurisdicție, în condițiile și în limitele stabilite prin convenții sau prin alte înțelegeri internaționale;
- d)** persoanele străine citate din străinătate în vederea audierii ca suspecți, persoane vătămate, părți, martori sau experți ori interpreți în fața unei autorități judiciare române solicitante, în limitele imunităților conferite prin convenție internațională.

(2) Calitatea de cetățean român, solicitant de azil sau beneficiar al statutului de refugiat ori al protecției subsidiare în România se apreciază la data rămânerii definitive a hotărârii asupra extrădării. Dacă această calitate este recunoscută între data rămânerii definitive a hotărârii de extrădare și data convenită pentru predare, se va pronunța o nouă hotărâre în cauză.

Art. 20: Extrădarea cetățenilor români

(1) Cetățenii români pot fi extrădați din România în baza convențiilor internaționale multilaterale la care aceasta este parte și pe bază de reciprocitate, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- a)** persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitant la data formulării cererii de extrădare;
- b)** persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant;
- c)** persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul sau împotriva unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este membru al Uniunii Europene.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) și c), atunci când extrădarea se solicită în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării, o condiție suplimentară este ca statul solicitant să dea asigurări considerate ca suficiente că, în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, persoana extrădată va fi transferată în vederea executării pedepsei în România.

(3) Cetățenii români pot fi extrădați în baza dispozițiilor tratatelor bilaterale și pe bază de reciprocitate.

(4) În scopul constatării îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1)-(3), Ministerul Justiției poate solicita prezentarea unui act emis de autoritatea competentă a statului solicitant.

Art. 21: Motive obligatorii de refuz al extrădării

(1) Extrădarea va fi refuzată dacă:

- a)** nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil în sensul Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau al oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România;
- b)** există motive serioase să se creadă că extrădarea este solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice ori de apartenență la un anumit grup social;
- c)** situația persoanei riscă să se agraveze din unul dintre motivele enunțate la lit. b);
- d)** cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal;
- e)** se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexasă unei infracțiuni politice;
- f)** se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun.

(2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică:

- a)** atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale;
- b)** crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;
- c)** infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sorții răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sorții răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;
- d)** orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c);
- e)** infracțiunile prevăzute la art. 1 din Convenția europeană pentru reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997, și în alte instrumente internaționale pertinente;
- f)** infracțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;
- g)** orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte.

Art. 22: Motive opționale de refuz al extrădării

(1) Extrădarea poate fi refuzată atunci când fapta care motivează cererea face obiectul unui proces penal în curs sau atunci când această faptă poate face obiectul unui proces penal în România.

(2) Extrădarea unei persoane poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extrădării, prevederile art. 23 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

Art. 23: Transferul procedurii penale în cazurile de refuz al extrădării

(1) Refuzul extrădării propriului cetățean ori a refugiatului politic obligă statul român ca la cererea statului solicitant să supună cauza autorităților sale judiciare competente, astfel încât să se poată exercita urmărirea penală și judecata, dacă este cazul. În acest scop statul solicitant ar urma să transmită gratuit Ministerului Justiției din România dosarele, informațiile și obiectele privind infracțiunea. Statul solicitant va fi informat despre rezultatul cererii sale.

(2) În cazul în care România optează pentru soluția refuzului extrădării unui cetățean străin, persoana suspectată, acuzată sau condamnată în alt stat pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 97 alin. (1) sau pentru orice altă infracțiune pentru care legea statului solicitant prevede pedeapsa închisorii al cărei minimum special este de cel puțin 5 ani, examinarea propriei competențe și exercitarea, dacă este cazul, a acțiunii penale se fac din oficiu, fără excepție și fără întârziere. Autoritățile române solicitate hotărâsc în aceleași condiții ca și pentru orice infracțiune cu caracter grav prevăzută și pedepsită de legea română.

Art. 24: Dubla incriminare

(1) Extradarea poate fi admisă numai dacă fapta pentru care este suspectată sau acuzată ori a fost condamnată persoana a cărei extradare se solicită este prevăzută ca infracțiune atât de legea statului solicitant, cât și de legea română.

(2) Prin derogare de la dispozițiile alin. (1), extradarea poate fi acordată și dacă fapta respectivă nu este prevăzută de legea română, dacă pentru această faptă este exclusă cerința dublei incriminări printr-o convenție internațională la care România este parte.

(3) Diferențele existente între calificarea juridică și denumirea dată aceleiași infracțiuni de legile celor două state nu prezintă relevanță, dacă prin convenție internațională sau, în lipsa acesteia, prin declarație de reciprocitate nu se prevede altfel.

Art. 25: Infracțiuni fiscale

(1) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, extradarea va fi acordată potrivit dispozițiilor înțelegerii internaționale aplicabile, pentru fapte cărora le corespund, conform legii statului român, infracțiuni de aceeași natură.

(2) Extradarea nu poate fi refuzată pentru motivul că legea română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu cuprinde același tip de reglementare în materie de taxe și impozite, de vamă sau de schimb valutar ca legislația statului solicitant.

Art. 26: Gravitatea pedepsei

Extradarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecării, pentru fapte a căror săvârșire atrage potrivit legislației statului solicitant și legii române o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an, iar în vederea executării unei pedepse, numai dacă aceasta este de cel puțin 4 luni.

Art. 27: Pedeapsa capitală

Dacă fapta pentru care se cere extradarea este pedepsită cu moartea de către legea statului solicitant, extradarea nu va putea fi acordată decât cu condiția ca statul respectiv să dea asigurări considerate ca îndestulătoare de către statul român că pedeapsa capitală nu se va executa, urmând să fie comutată.

Art. 28: Amânarea aplicării pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere

Persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei ori persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi extradată dacă fracțiunea de pedeapsă rămasă de executat răspunde exigențelor de gravitate prevăzute la art. 26 și nu există alte impedimente legale la extradare.

Art. 29: Infracțiunile comise într-un stat terț

În cazul infracțiunilor comise pe teritoriul unui alt stat decât statul solicitant, extradarea poate fi acordată atunci când legea română conferă competența de urmărire și judecată autorităților judiciare române pentru infracțiuni de același fel, săvârșite în afara teritoriului statului român, sau atunci când statul solicitant face dovada că statul terț pe teritoriul căruia s-a săvârșit infracțiunea nu va cere extradarea pentru fapta respectivă.

Art. 30: Lipsa plângerii prealabile

Extradarea nu se acordă în cazul în care, potrivit atât legislației române, cât și legislației statului solicitant, acțiunea penală poate fi angajată numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar această persoană se opune extradării.

Art. 31: Dreptul la apărare

România nu va acorda extradarea în cazurile în care persoana extradabilă ar fi judecată în statul solicitant de un tribunal care nu asigură garanțiile fundamentale de procedură și de protecție a drepturilor la apărare sau de un tribunal național instituit anume pentru cazul respectiv ori dacă extradarea este cerută în vederea executării unei pedepse pronunțate de acel tribunal.

Art. 32: Judecarea în lipsă

(1) În cazul în care se solicită extradarea unei persoane în vederea executării unei pedepse pronunțate printr-o hotărâre dată în lipsă împotriva sa, statul român poate refuza extradarea în acest scop, dacă apreciază că procedura de judecată a nesocotit dreptul la apărare recunoscut oricărei persoane suspectate sau acuzate de săvârșirea unei infracțiuni. Totuși, extradarea se va acorda dacă statul solicitant dă asigurări apreciate ca suficiente pentru a garanta persoanei a cărei extradare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să îi salvgardeze drepturile la apărare. Hotărârea de extradare îndreptățește statul solicitant fie să treacă la o nouă judecată în cauză, în prezența condamnatului, dacă acesta nu se împotrivesc, fie să îl urmărească pe extrădat, în caz contrar.

(2) Când statul român comunică persoanei a cărei extradare este cerută hotărârea dată în lipsă împotriva sa, statul solicitant nu va considera această comunicare ca o notificare care atrage efecte față de procedura penală în acest stat.

Art. 33: Prescripția

(1) Extradarea nu se acordă în cazul în care prescripția răspunderii penale sau prescripția executării pedepsei este împlinită fie potrivit legislației române, fie potrivit legislației statului solicitant.

(2) Depunerea cererii de extradare întrerupe prescripția neîmplinită anterior.

Art. 34: Amnistia

Extradarea nu se admite pentru o infracțiune pentru care a intervenit amnistia în România, dacă statul român avea competența să urmărească această infracțiune, potrivit propriei sale legi penale.

Art. 35: Grațierea

Actul de grațiere adoptat de statul solicitant face inoperantă cererea de extradare, chiar dacă celelalte condiții ale extradării sunt îndeplinite.

SECȚIUNEA 2: Procedura extradării din România

Art. 36: Cererea de extradare și actele anexe

(1) Cererea de extradare, formulată în scris de autoritatea competentă a statului solicitant, se adresează Ministerului Justiției. Dacă cererea se adresează pe cale diplomatică, ea se transmite neîntârziat Ministerului Justiției. O altă cale va putea fi convenită prin înțelegere directă între statul solicitant și statul român solicitat.

(2) În sprijinul cererii se vor prezenta:

a) în funcție de faza procesului penal, originalele sau copiile autentice ale hotărârii de condamnare definitive, cu mențiunea rămânerii definitive, deciziilor pronunțate ca urmare a exercitării căilor legale de atac, mandatului de executare a pedepsei închisorii, respectiv originalele sau copiile autentice ale mandatului de arestare preventivă, rechizitorului sau ale altor acte având putere egală. Autentificarea copiilor acestor acte se face gratuit de instanța sau parchetul competent, după caz;

- b) o expunere a faptelor pentru care se cere extrădarea. Data și locul săvârșirii lor, calificarea lor juridică și referirile la dispozițiile legale care le sunt aplicabile se vor indica în modul cel mai exact posibil;
- c) o copie a dispozițiilor legale aplicabile sau, dacă aceasta nu este cu putință, o declarație asupra dreptului aplicabil, precum și semnalmentele cele mai precise ale persoanei extrădabile și orice alte informații de natură să determine identitatea și naționalitatea acesteia;
- d) date privind durata pedepsei neexecutate, în cazul cererii de extrădare a unei persoane condamnate care a executat numai o parte din pedeapsă.

Art. 37: Procedura extrădării pasive

- (1) Extrădarea din România se hotărăște de justiție.
- (2) Procedura de extrădare pasivă are un caracter urgent și se desfășoară și în timpul vacanței judecătorești.
- (3) Rolul Ministerului Justiției constă în îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt conferite, în calitate de autoritate centrală, prin lege și tratatele internaționale la care România este parte.
- (4) În exercitarea atribuțiilor de autoritate centrală, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, îndeplinește, cu precădere, următoarele activități:
 - a) primirea cererii de extrădare;
 - b) examinarea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia din punctul de vedere al regularității internaționale, în condițiile prevăzute la art. 38;
 - c) transmiterea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia procurorului general competent, în condițiile prevăzute la art. 40;
 - d) restituirea motivată a cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, în cazurile prevăzute la art. 38 alin. (4);
 - e) punerea în executare, în colaborare cu Ministerul Afacerilor Interne, a hotărârii definitive prin care s-a dispus extrădarea;
 - f) comunicarea către autoritatea centrală a statului solicitant a soluției date cererii de extrădare sau a cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, pronunțată de autoritatea judiciară competentă.

Art. 38: Examenul de regularitate internațională

- (1) Examenul de regularitate internațională are ca scop verificarea conformității cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia cu dispozițiile tratatelor internaționale aplicabile, inclusiv cu declarațiile formulate de România în baza dispozițiilor unor convenții multilaterale.
- (2) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează, în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii cererii, examenul de regularitate internațională prevăzut la alin. (1), spre a constata dacă:
 - a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori reciprocitate pentru extrădare;
 - b) la cererea de extrădare sunt anexate actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil;
 - c) cererea și actele anexate acesteia sunt însoțite de traduceri, conform prevederilor art. 14;
 - d) există una dintre limitele acordării cooperării judiciare prevăzute la art. 3.
- (3) De asemenea, în cadrul examenului de regularitate internațională, Ministerul Justiției verifică existența reciprocității în privința extrădării propriilor cetățeni, în cazul în care se solicită extrădarea unui cetățean român.
- (4) În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor de regularitate internațională menționate la alin. (2) lit. a) și b) și la alin. (3), precum și în cazul în care se constată existența situației prevăzute la alin. (2) lit. d), Ministerul Justiției restituie cererea și actele anexe, explicând motivele. În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română, urmează ca parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente.
- (5) În cazul cererilor de arestare provizorie în vederea extrădării, examenul de regularitate internațională se efectuează în termen de 24 de ore de la primirea cererii.

Art. 39: Concursul de cereri

- (1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de data depunerii cererilor respective, de cetățenia persoanei extrădabile, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant.
- (2) În situația prevăzută la alin. (1), Ministerul Justiției stabilește, dacă este cazul, cărui stat solicitant îi va fi predată persoana extrădată, potrivit obligațiilor internaționale asumate de România prin tratatele internaționale în materie la care este parte sau care decurg din statutul de membru al Uniunii Europene, ținând seama de hotărârile judecătorești definitive cu privire la fiecare dintre cererile de extrădare, precum și de criteriile prevăzute la alin. (1).
- (3) Despre existența concursului de cereri, Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante.

Art. 40: Sesizarea procurorului competent

Cu excepția cazurilor de restituire prevăzute la art. 38 alin. (4), cererea de extrădare și actele anexe se transmit de Ministerul Justiției, în cel mult 48 de ore, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana extrădabilă sau, în cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana, procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

Art. 41: Reprezentarea statului solicitant

- (1) În procedura de extrădare pasivă, statul solicitant este reprezentat de autoritatea centrală și de Ministerul Public din România. La cererea expresă a statului solicitant, reprezentanți ai acestuia pot participa, cu aprobarea instanței competente, la soluționarea cererii de extrădare.
- (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul procedurii de extrădare activă.

Art. 42: Procedura judiciară și reguli speciale de competență

- (1) Procedura judiciară de extrădare este de competența curții de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana extrădabilă și a parchetului de pe lângă aceasta.
- (2) În cazul în care statul solicitant solicită în același timp extrădarea a două sau mai multe persoane, cercetate în aceeași cauză penală sau în cauze conexe, care au fost localizate în circumscripțiile unor curți de apel diferite, competența soluționării cererilor de extrădare aparține Curții de Apel București.
- (3) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării și cererea de extrădare se soluționează de un complet format dintr-un judecător al secției penale a curții de apel competente.
- (4) Hotărârea pronunțată cu privire la cererea de extrădare este supusă contestației, în condițiile prevăzute la art. 52

alin. (8) și art. 53.

(5) Normele de procedură penală privind urmărirea, judecata și punerea în executare sunt aplicabile și în procedura de extrădare, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.

Art. 43: Arestarea provizorie și sesizarea instanței

(1) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta procedează, în 48 de ore de la primirea cererii de extrădare și a actelor anexate, la identificarea persoanei extrădabile, căreia îi aduce la cunoștință conținutul actelor transmise de autoritățile statului solicitant.

(2) După identificare, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost prinsă persoana extrădabilă sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile și continuării procedurii judiciare de soluționare a cererii de extrădare. În cazul prevăzut la art. 42 alin. (2), audierea persoanei extrădabile de către Curtea de Apel București se poate realiza și prin videoconferință. Lucrările efectuate de parchetul de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost prinsă persoana extrădabilă se trimit Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, imediat după audierea persoanei extrădabile.

(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, prin încheiere, fără ca durata totală a arestării provizorii să poată depăși 180 de zile. După întocmirea hotărârii prin care s-a dispus arestarea, judecătorul emite de îndată mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. Prevederile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.

(4) Arestarea provizorie în vederea extrădării se execută în centrele de rețineri și arestare preventivă, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția cazurilor în care persoana se află în executarea unei pedepse într-un penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(5) În cursul soluționării cererii de extrădare, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea arestării provizorii sau înlocuirea acesteia cu măsura arestului la domiciliu, controlului judiciar sau pe cauțiune. Măsura arestării provizorii se înlocuiește cu arestul la domiciliu, controlul judiciar sau pe cauțiune numai în cazuri bine justificate și numai dacă instanța apreciază că persoana extrădabilă nu va încerca să se sustragă de la judecarea cererii de extrădare.

(6) Odată cu admiterea cererii de extrădare, prin sentință, instanța dispune și arestarea persoanei extrădabile în vederea predării.

(7) Măsura arestării în vederea predării încetează de drept dacă persoana extrădată nu este preluată de autoritățile competente ale statului solicitat, în termen de 30 de zile de la data convenită pentru predare, cu excepția cazului prevăzut la art. 57 alin. (6). În acest caz, instanța dispune punerea de îndată în libertate a persoanei extrădabile și informează despre aceasta Ministerul Justiției și Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(8) În cazul în care împotriva persoanei extrădabile autoritățile judiciare române competente au emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a pedepsei închisorii, pentru fapte săvârșite pe teritoriul României, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării devine efectiv de la data la care persoana în cauză nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii.

(9) Încheierea prin care s-a dispus luarea, menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării poate fi atacată separat cu contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 48 de ore, iar contestația se judecă în termen de 5 zile de la înregistrarea cauzei. Contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea măsurii arestării provizorii nu este suspensivă de executare.

Art. 44: Arestarea provizorie în caz de urgență

(1) În caz de urgență, la cererea motivată a statului solicitant, persoana urmărită poate fi arestată provizoriu în vederea extrădării, anterior primirii cererii de extrădare.

(2) Notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării dacă se prevede expres în tratatul aplicabil ori există reciprocitate. Lipsa reciprocității nu împiedică să se dea curs cererii de arestare provizorie dacă măsura se dovedește necesară având în vedere nevoia de a lupta împotriva formelor grave ale criminalității.

(3) Persoanele prevăzute la art. 19 nu pot fi arestate în baza unei notițe roșii sau a unei difuziuni de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol.

(4) În cererea de arestare provizorie în vederea extrădării trebuie să se arate:

- a) autoritatea care solicită arestarea provizorie în vederea extrădării;
- b) datele de identificare a persoanei urmărite internațional, inclusiv cetățenia;
- c) existența unui mandat de arestare sau a oricărui alt document având aceleași efecte juridice ori a unei hotărâri judecătorești executorii;
- d) confirmarea valabilității actului prevăzut la lit. c);
- e) expunerea faptelor, care trebuie să precizeze data, locul unde au fost comise și gradul de participare la săvârșirea lor;
- f) dispozițiile legale aplicabile, inclusiv cele privind prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei;
- g) confirmarea că va fi transmisă cererea de extrădare.

(5) În cazul în care se solicită arestarea unei persoane prevăzute la art. 19 sau atunci când notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol nu echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite direcției de specialitate din Ministerul Justiției, direct sau prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(6) În cazul în care echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării și există date că persoana urmărită internațional se află în România, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române transmite notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana urmărită sau, în cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana, Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

(7) După identificare, procurorul sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării.

(8) Durata maximă a măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile este de 40 de zile, în afară de cazul în care prin tratatul aplicabil este prevăzută o durată mai mare.

(9) Punerea în libertate a persoanei extrădabile nu exclude o nouă arestare provizorie în vederea extrădării și nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior.

Art. 45: Reținerea în vederea extrădării

Măsura reținerii poate fi luată de procuror sau de organul de cercetare penală față de persoana extrădabilă numai după ascultarea acesteia în prezența apărătorului. Măsura reținerii poate dura cel mult 24 de ore. Organul de cercetare penală este obligat, în primele 10 ore de la reținerea persoanei extrădabile, să o prezinte procurorului competent.

Art. 46: Procedura la curtea de apel

(1) La primul termen, instanța procedează la luarea unei declarații persoanei extrădabile, care va fi asistată gratuit de un interpret și de un apărător din oficiu, dacă nu există un avocat ales. Prezența procurorului este obligatorie. Procedura este publică, dacă persoana extrădabilă sau procurorul nu se opune, orală și contradictorie.

(2) Persoana extrădabilă sau procurorul de ședință poate cere instanței un termen suplimentar de încă 8 zile, pentru motive suficient justificate. Parchetul este obligat să contribuie la procurarea datelor și actelor necesare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile extrădării și să dispună ridicarea și depunerea la instanță a obiectelor la care se referă art. 17.

(3) După interogatoriu, persoana extrădabilă poate să opteze fie pentru extrădarea voluntară, fie pentru continuarea procedurii, în caz de opunere la extrădare.

Art. 47: Extrădarea voluntară

(1) Persoana extrădabilă are dreptul să declare în fața instanței că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația sa este consemnată într-un proces-verbal, semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana extrădabilă, avocatul ei și de interpret. După ce instanța constată că persoana extrădabilă este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța, luând și concluziile procurorului, examinează dacă nu există vreun impediment care exclude extrădarea. Dacă se constată că extrădarea voluntară este admisibilă, instanța ia act despre aceasta prin sentință și dispune totodată asupra măsurii preventive necesar să fie luată până la predarea persoanei extrădabile. Sentința este definitivă, se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie legalizată, Ministerului Justiției, pentru a proceda conform legii.

(2) În condițiile prevăzute la alin. (1), persoana extrădabilă poate declara că renunță la aplicarea regulii specialității prevăzute la art. 74.

Art. 48: Extrădarea simplificată

În cazul prevăzut la art. 47, prezentarea unei cereri formale de extrădare și a actelor prevăzute la art. 36 alin. (2) nu mai este necesară dacă se prevede astfel prin convenția internațională aplicabilă în relația cu statul solicitant sau în cazul în care legislația aceluși stat permite o asemenea procedură simplificată de extrădare și aceasta a fost aplicată unor cereri de extrădare formulate de România.

Art. 49: Opoziția la extrădare a persoanei extrădabile

(1) Dacă persoana extrădabilă se opune la cererea de extrădare, ea își va putea formula apărările oral și în scris; totodată va putea propune probe.

(2) În urma audierii persoanei extrădabile, dosarul cauzei este pus la dispoziția apărătorului acesteia pentru a putea prezenta, în scris și în termen de 8 zile, opoziția motivată la cererea de extrădare și a indica mijloacele de probă admise de legea română, numărul de martori fiind limitat la doi.

(3) Opoziția nu poate fi întemeiată decât pe faptul că persoana arestată nu este persoana urmărită sau că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare.

(4) Odată prezentată opoziția sau expirat termenul de prezentare a acesteia, procurorul poate solicita un termen de 8 zile pentru a răspunde opoziției sau a administra probe, în condițiile prevăzute la alin. (2).

Art. 50: Administrarea probelor

Mijloacele de probă încuviințate de instanță vor fi administrate în termen de maximum 15 zile, în prezența persoanei extrădabile, asistată de apărător și, dacă este nevoie, de interpret, precum și a procurorului.

Art. 51: Informații suplimentare

(1) Dacă informațiile comunicate de statul solicitant se dovedesc insuficiente pentru a permite statului român să pronunțe o hotărâre în aplicarea prezentei legi, instanța competentă va solicita complinirea informațiilor necesare. În acest scop, va fixa un termen de două luni.

(2) Transmiterea solicitării privind informațiile suplimentare, precum și a răspunsului se realizează pe una din căile prevăzute la art. 36.

Art. 52: Soluționarea cauzei

(1) După examinarea cererii de extrădare, a materialului probator și a concluziilor prezentate de partea extrădabilă și de procuror, curtea de apel poate:

a) să dispună, în cazul concursului de cereri prevăzut la art. 39, conexarea dosarelor, chiar dacă se referă la fapte diferite sau sunt înregistrate la curți de apel diferite, competența teritorială aparținând curții de apel celei dintâi sesizate;

b) să dispună, în cazul necesității de a primi informații suplimentare de la statul solicitant potrivit art. 51, amânarea soluționării cererii de extrădare pentru un termen de două luni, cu posibilitatea reiterării cererii, și acordarea unui ultim termen de încă două luni;

c) să constate, prin sentință, dacă sunt sau nu sunt întrunite condițiile extrădării.

(2) Curtea de apel nu este competentă să se pronunțe asupra temeiniciei urmăririi sau condamnării pentru care autoritatea străină cere extrădarea, nici asupra oportunității extrădării.

(3) În cazul în care curtea de apel constată că sunt îndeplinite condițiile de extrădare, hotărăște admiterea cererii de extrădare, dispunând totodată menținerea stării de arest provizoriu în vederea extrădării, până la predarea persoanei extrădare, conform art. 57.

(4) Hotărârea prin care s-a dispus extrădarea se motivează în termen de 5 zile de la data pronunțării.

(5) În cazul extrădărilor temporare sau sub condiție, instanța va menționa în dispozitivul sentinței condițiile prevăzute în acele articole.

(6) În cazul admiterii cererii de extrădare, dacă se remit și obiecte conform art. 17, se va face mențiune despre acestea în cuprinsul sentinței, anexându-se eventual un inventar.

(7) Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei extrădabile. Hotărârea se motivează în 24 de ore și este transmisă procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, care o remite, de îndată, compartimentului de specialitate al Ministerului Justiției.

(8) Hotărârea asupra extrădării poate fi atacată cu contestație de procurorul general competent și de persoana extrădabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Procurorul general competent poate depune contestație din oficiu sau la cererea ministrului justiției.

(9) Contestația depusă împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extrădare este suspensivă de executare. Contestația depusă împotriva hotărârii prin care s-a dispus extrădarea este suspensivă de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea extrădării.

Art. 53: Judecarea contestației și comunicarea hotărârii

(1) După motivarea sentinței curții de apel, dosarul cauzei se înaintează, de îndată, Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) Președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, primind dosarul, fixează termen de judecată independent de înscrierea pe rol a altor cauze, cu prioritate.

(3) Judecarea contestației se face într-un termen de cel mult 10 zile, de un complet format din 3 judecători.

(4) În scopul soluționării contestației, președintele completului poate desemna pe unul din judecători sau pe un magistrat-asistent să facă un raport scris.

(5) Dosarul cauzei se restituie curții de apel, în cel mult 3 zile de la soluționarea contestației.

(6) Hotărârea definitivă asupra extrădării se comunică procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță și direcției de specialitate din Ministerul Justiției.

Art. 54: Analogie

Dispozițiile art. 52 alin. (8) și art. 53 se aplică în mod corespunzător și în cazurile în care instanța se pronunță cu privire la amânarea extrădării, admiterea sub condiție a extrădării, consimțământul extinderii obiectului extrădării și reextrădarea către un stat terț.

Art. 55: Fuga extrădatului

Extrădatul care, după ce a fost predat statului solicitant, fuge înainte de soluționarea cauzei sau de executarea pedepsei pentru care a fost acordată extrădarea și care se întoarce sau este identificat pe teritoriul României va fi din nou arestat și predat, în baza unui mandat emis de autoritatea judiciară competentă a statului solicitant, cu excepția cazului în care acesta a încălcat condițiile în care extrădarea a fost acordată.

SECȚIUNEA 3: Efectele extrădării din România

Art. 56: Predarea extrădatului

(1) Este considerat bază legală necesară și suficientă pentru predarea extrădatului un extras al hotărârii judecătorești rămase definitive, prin care se dispune extrădarea.

(2) În vederea stabilirii datei și a locului de predare, Ministerul Justiției comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române un extras al hotărârii judecătorești rămase definitive.

(3) Data predării va fi comunicată Ministerului Justiției și curții de apel competente în termen de 15 zile de la data transmiterii hotărârii judecătorești prevăzute la alin. (1). În cazul în care data predării nu a fost fixată în intervalul de 15 zile, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române informează asupra demersurilor luate și motivelor pentru care data predării nu a putut fi stabilită în acest interval.

Art. 57: Termene pentru predarea extrădatului

(1) Ministerul Justiției va face cunoscută de urgență autorității competente a statului solicitant soluția adoptată asupra extrădării, comunicându-i totodată un extras de pe hotărârea definitivă.

(2) Orice soluție de respingere totală sau parțială va fi motivată.

(3) În caz de acordare a extrădării, statul solicitant va fi informat despre locul și data predării, precum și asupra duratei arestului în vederea extrădării, executat de persoana extrădabilă.

(4) Locul predării va fi un punct de frontieră al României. Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române asigură, prin Biroul Național Interpol, predarea și informează despre aceasta Ministerul Justiției și curtea de apel competentă. Persoana extrădată este predată și preluată sub escortă.

(5) Sub rezerva cazului prevăzut la alin. (6), dacă persoana extrădată nu va fi preluată la data stabilită, ea va putea fi pusă în libertate la expirarea unui termen de 15 zile, socotit de la această dată; acest termen nu va putea fi prelungit decât cel mult cu încă 15 zile.

(6) În caz de forță majoră, care împiedică predarea sau primirea persoanei extrădate, autoritățile române și cele ale statului solicitant se vor pune de acord asupra unei noi date de predare, dispozițiile art. 56 alin. (3) fiind aplicabile.

Art. 58: Predarea amânată

(1) În situația în care persoana extrădată este cercetată penal de către autoritățile judiciare române, predarea acesteia se amână până la soluționarea definitivă a cauzei. În caz de condamnare cu executarea în regim de detenție a pedepsei, predarea se amână până la punerea în libertate ca urmare a liberării condiționate sau până la executarea pedepsei la termen.

(2) Predarea poate fi amânată atunci când:

a) se constată, pe baza unei expertize medico-legale, că persoana extrădată suferă de o boală gravă care face imposibilă predarea imediată. În acest caz, predarea se amână până când starea de sănătate a persoanei extrădate se va ameliora;

b) persoana extrădată este gravidă sau are un copil mai mic de un an. În acest caz, predarea se amână până la încetarea cauzei care a determinat amânarea, astfel încât predarea să fie posibilă;

c) din cauza unor împrejurări speciale, predarea imediată ar avea consecințe grave pentru persoana extrădată sau familia acesteia. În acest caz, predarea poate fi amânată cel mult 3 luni și numai o singură dată.

(3) În cazul amânării predării persoanei extrădate, instanța emite un mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. În cazul în care persoana extrădată se află, la momentul admiterii cererii de extrădare, sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării intră în vigoare la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

(4) Prin excepție de la alin. (1), la cererea expresă a statului solicitant, persoana extrădată poate fi predată temporar, pe o durată stabilită de comun acord de autoritățile române și statul solicitant.

(5) Atunci când cererea prevăzută la alin. (4) este transmisă după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, predarea temporară este aprobată de președintele secției penale a curții de apel care a soluționat cererea de extrădare, prin încheiere motivată, dată în cameră de consiliu. La cererea președintelui secției penale a curții de apel, organul judiciar pe rolul căruia se află cauza ori instanța de executare transmite informațiile solicitate.

(6) Condițiile privind predarea temporară se stabilesc prin acordul încheiat între autoritățile române și străine competente. Pentru România, autoritatea competentă este Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate. Preluarea persoanei extrădate și returnarea acesteia se fac de către autoritățile competente ale statului solicitant, pe teritoriul României. Cheltuielile privind preluarea și returnarea persoanei extrădate sunt suportate de statul solicitant.

(7) Dacă persoana extrădată potrivit alin. (4) se află în executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, executarea pedepsei sau a măsurii se consideră suspendată începând cu data la care persoana a fost preluată de statul emitent până la data returnării acesteia.

Art. 59: Tranzitul

(1) Tranzitul pe teritoriul României al unui extrădat care nu este cetățean român poate fi acordat cu condiția ca motive de ordine publică să nu se opună și să fie vorba despre o infracțiune care permite extrădarea, conform legii române.

(2) Dacă persoana extrădată are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât în situațiile în care se poate aproba extrădarea cetățenilor români.

(3) Tranzitul este acordat la cererea statului interesat, formulată și transmisă pe calea prevăzută la art. 36 alin. (1), la care se anexează cel puțin mandatul de arestare preventivă sau mandatul de executare a pedepsei închisorii care a justificat acordarea extrădării.

(4) Hotărârea asupra tranzitului este luată de Ministerul Justiției.

(5) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Afacerilor Interne.

(6) În cazul tranzitului aerian, atunci când nu este prevăzută o aterizare pe teritoriul statului român, este suficientă o notificare transmisă de autoritatea competentă a statului solicitant Ministerului Justiției al României. În caz de aterizare forțată, această notificare va produce efectele cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, iar statul solicitant va adresa de îndată o cerere formală de tranzit. Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(7) Extrădatul în tranzit rămâne în stare de arestare provizorie pe perioada șederii sale pe teritoriul român.

Art. 60: Reextrădarea către un stat terț

(1) În afara cazului prevăzut la art. 74 alin. (1) lit. b), consimțământul statului român este necesar pentru a îngădui statului solicitant să predea unui alt stat persoana care i-a fost predată și care ar fi căutată de către statul terț pentru infracțiuni anterioare predării. Statul român va putea cere prezentarea actelor prevăzute la art. 36 alin. (2).

(2) Dispozițiile art. 52 și 53 se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL II: Extrădarea activă

SECȚIUNEA 1: Condiții pentru solicitarea extrădării

Art. 61: Obligația de a solicita extrădarea

Extrădarea unei persoane împotriva căreia autoritățile judiciare române competente au emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a pedepsei închisorii ori căreia i s-a aplicat o măsură de siguranță va fi solicitată statului străin pe teritoriul căruia aceasta a fost localizată în toate cazurile în care sunt întrunite condițiile prevăzute de prezenta lege.

Art. 62: Cadrul juridic

(1) Dispozițiile secțiunii 1 a cap. I din prezentul titlu se aplică în mod corespunzător în cazul în care România are calitatea de stat solicitant.

(2) În afara condiției privind gravitatea pedepsei prevăzute la art. 26, o condiție suplimentară pentru ca România să poată solicita extrădarea unei persoane, în vederea efectuării urmăririi penale, este ca împotriva acelei persoane să fie pusă în mișcare acțiunea penală, în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.

SECȚIUNEA 2: Procedura de solicitare a extrădării

Art. 63: Competența

Competența de a întocmi și transmite cererile de extrădare în numele statului român revine Ministerului Justiției.

Art. 64: Darea în urmărire internațională

(1) Darea în urmărire internațională se solicită și se dispune pentru identificarea și căutarea unei persoane în scopul localizării și arestării provizorii în vederea extrădării sau predării în România. În înțelesul prezentului articol, prin dare în urmărire internațională se înțelege darea în urmărire prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol sau introducerea în Sistemul de Informații Schengen a unei semnalări cu privire la o persoană căutată pentru a fi arestată în vederea extrădării.

(2) Darea în urmărire internațională se solicită atunci când persoana menționată, după caz, în mandatul de arestare preventivă, mandatul de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori în hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate nu a fost găsită și există presupunerea rezonabilă că a părăsit teritoriul României.

(3) Darea în urmărire internațională se dispune de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române la cererea instanței care a emis mandatul de arestare preventivă sau a instanței de executare. În acest sens, instanța va transmite informațiile prevăzute la art. 44 alin. (4) lit. a)-f), precum și orice alte date și informații suplimentare solicitate.

(4) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române comunică în cel mai scurt timp instanței solicitante data dării în urmărire internațională și data introducerii semnalării în Sistemul de Informații Schengen.

(5) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni de la data dării în urmărire internațională, valabilitatea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei privative de libertate ori a măsurii privative de libertate dispuse și, în măsura în care au intervenit modificări, informează Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(6) În cazul localizării persoanei urmărite pe teritoriul unui alt stat, atunci când, potrivit legii statului respectiv sau tratatului aplicabil, notița roșie sau difuziunea nu echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării,

precum și atunci când Biroul Național Interpol corespondent solicită expres, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, întocmește și transmite cererea de arestare provizorie în vederea extrădării.

Art. 65: Procedura extrădării active

(1) De îndată ce este informată, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărei autenticitate poate fi verificată, de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, prin structura specializată, sau de Ministerul Justiției, despre localizarea pe teritoriul unui stat străin a unei persoane date în urmărire internațională sau căutate de autoritățile judiciare române pentru ducerea la îndeplinire a unui mandat de executare a pedepsei închisorii sau a unui mandat de arestare preventivă, instanța de executare sau instanța care a emis mandatul de arestare preventivă stabilește, printr-o încheiere motivată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezenta lege pentru a se solicita extrădarea.

(2) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, prin structura specializată, are obligația de a informa instanța de executare sau instanța emitentă a mandatului de arestare preventivă de îndată ce Biroul Central Național Interpol corespondent îi notifică faptul că persoana care face obiectul mandatului a fost localizată. Informarea va fi transmisă direct, cu o copie la Ministerul Justiției.

(3) Judecata se face de urgență și cu precădere, în camera de consiliu, de un complet format dintr-un singur judecător, cu participarea procurorului și fără citirea părților. Judecătorul se pronunță prin încheiere motivată, dată în camera de consiliu.

(4) Pentru evidența activității instanțelor se va ține o condică separată pentru ședințele de judecată a sesizărilor privind extrădarea. În acest registru se trec dosarele din fiecare ședință, separat pe complete, încheierea pronunțată și numărul acesteia, precum și inițialele judecătorului care o va redacta. Totodată, se întocmește și se păstrează Registrul de evidență a sesizărilor privind extrădarea, în care se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele inculpatului sau condamnatului; numărul și data mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei; numărul și data adresei Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a Ministerului Justiției; numărul dosarului instanței; numărul și data pronunțării încheierii; data comunicării încheierii Ministerului Justiției. Instanța de recurs va ține un registru distinct pentru aceste spețe. Registrul de evidență a sesizărilor privind extrădarea nu este destinat publicității.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu contestație de procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Dosarul cauzei este înaintat instanței ierarhic superioare, în termen de 24 de ore. Contestația se judecă în termen de cel mult 3 zile de către instanța superioară. Instanța ierarhic superioară va restitui dosarul primei instanțe, în termen de 24 de ore de la soluționarea contestației.

(6) Încheierea definitivă prin care s-a constatat că sunt întrunite condițiile pentru solicitarea extrădării, însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2), se comunică de îndată Ministerului Justiției. Încheierea definitivă prin care s-a constatat că nu sunt întrunite condițiile pentru a se solicita extrădarea se comunică Ministerului Justiției în cel mult 3 zile de la pronunțare.

(7) În termen de cel mult 3 zile de la data primirii încheierii definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează un examen de regularitate internațională. Dispozițiile art. 38 se aplică în mod corespunzător.

(8) În funcție de concluziile examenului de regularitate internațională, direcția de specialitate a Ministerului Justiției fie întocmește cererea de extrădare și o transmite, însoțită de actele anexe, autorității competente a statului solicitat, fie întocmește un act prin care propune ministrului justiției, motivat, să sesizeze procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea inițierii procedurii de revizuire a încheierii definitive prin care s-a dispus solicitarea extrădării, informând în ambele situații Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române. În cazul în care constată că actele sunt incomplete, înainte de a întocmi și de a transmite cererea de extrădare, direcția de specialitate a Ministerului Justiției poate solicita instanței competente să îi transmită, în cel mult 72 de ore, actele suplimentare necesare potrivit tratatului internațional aplicabil.

(9) În cazul în care nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională pentru solicitarea extrădării, ministrul justiției, prin procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cere revizuirea hotărârii judecătorești definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării. Revizuirea nu poate fi cerută pentru alt motiv decât cel legat de concluziile examenului de regularitate internațională.

(10) Cererea de revizuire se face în termen de cel mult 3 zile, dacă persoana prevăzută la alin. (1) este arestată în vederea extrădării către România. În toate celelalte cazuri cererea se face în termen de cel mult 15 zile. Termenul curge de la data la care procurorul general primește cererea prin care ministrul justiției îi solicită să promoveze revizuirea hotărârii judecătorești definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării. Competentă să judece cererea de revizuire este instanța prevăzută la alin. (1). În cazul în care persoana prevăzută la alin. (1) este arestată în vederea extrădării către România, cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere. În toate celelalte cazuri, cererea de revizuire se soluționează în termen de cel mult o lună de la data înregistrării cauzei.

(11) Instanța, dacă constată că cererea de revizuire este întemeiată, anulează încheierea atacată. Dacă instanța constată că cererea de revizuire este neîntemeiată, o respinge, menținând încheierea atacată. Hotărârea instanței de revizuire este definitivă și se comunică în termen de 24 de ore de la pronunțare ministrului justiției și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(12) Cererea de extrădare și actele anexate acesteia, însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2) și de traduceri certificate în limba statului solicitat sau în limba engleză ori franceză, se transmit autorității competente a statului solicitat, pe una dintre căile prevăzute la art. 36 alin. (1).

(13) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane condamnate în lipsă, în situația în care statul solicitat aduce la cunoștința persoanei urmărite hotărârea pronunțată în lipsă, o astfel de notificare nu va produce efecte față de procedura penală din România.

(14) În cazul în care persoana urmărită nu este arestată provizoriu în vederea extrădării, procedura prevăzută în acest articol are caracter confidențial, până în momentul în care statul solicitat este investit cu cererea de extrădare.

Art. 66: Extrădarea simplificată

Atunci când persoana dată în urmărire internațională pe canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol sau cu privire la care s-a introdus o semnalare în Sistemul de Informații Schengen este de acord să fie extrădată în România, prezentarea unei cereri formale de extrădare nu mai este necesară dacă autoritatea centrală a

statului solicitat informează în acest sens, iar convenția internațională aplicabilă în relația cu statul solicitat sau legislația acelui stat reglementează o astfel de procedură.

Art. 67: Retragerea cererii de extrădare

(1) În cazul în care persoana extrădabilă nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare, instanța competentă, din oficiu sau la cererea procurorului, stabilește, prin încheiere motivată, că nu mai subsistă condițiile prevăzute de lege pentru a se solicita extrădarea și dispune de îndată retragerea cererii de extrădare. Hotărârea se transmite Ministerului Justiției în termen de 24 de ore de la pronunțare. Ministerul Justiției retrage neîntârziat cererea de extrădare, informând despre aceasta Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(2) Dispozițiile art. 65 se aplică în mod corespunzător.

Art. 68: Transmiterea informațiilor suplimentare la cererea statului solicitat

(1) În cazul în care, în vederea soluționării cererii de extrădare, autoritățile statului străin solicită transmiterea unor informații suplimentare, acestea vor fi comunicate, în termenul stabilit de autoritățile statului solicitat, de către Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate.

(2) Traducerea documentelor se efectuează de către Ministerul Justiției sau instanța competentă, după caz.

Art. 69: Rejudecarea persoanei extrădate

Asigurarea rejudecării în cazul extrădării persoanei condamnate în lipsă este dată de Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, la cererea statului solicitat. Dispozițiile art. 96 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

Art. 70: Solicitarea reextrădării către România

Dispozițiile art. 60 sunt aplicabile în mod corespunzător în cazul în care România solicită unui stat străin reextrădarea unei persoane a cărei extrădare fusese anterior acordată acestuia de către un stat terț.

SECȚIUNEA 3: Efectele extrădării în România

Art. 71: Preluarea extrădatului

Dispozițiile referitoare la predarea-preluarea persoanei extrădate prevăzute la art. 56 și 57 se aplică în mod corespunzător în cazul persoanelor extrădate din străinătate în România.

Art. 72: Primirea extrădatului

(1) Persoana extrădată, adusă în România, va fi, de urgență, predată administrației penitenciare sau autorității judiciare competente, după caz.

(2) Dacă extrădatul a fost condamnat în lipsă, el va fi rejudecat, la cerere, cu respectarea drepturilor prevăzute la art. 32 alin. (1).

Art. 73: Comunicarea soluției

Ministerul Justiției informează autoritatea judiciară română competentă despre modul de soluționare a cererii de extrădare de către statul solicitat și, după caz, despre durata arestării provizorii în vederea extrădării, pentru a fi computată potrivit dispozițiilor art. 15.

Art. 74: Regula specialității

(1) Persoana predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul care a predat-o consimte; în acest scop, autoritățile române competente vor transmite statului solicitat o cerere însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2) și de un proces-verbal în care se consemnează declarațiile persoanei extrădate;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul României, ori dacă a revenit în România după ce a părăsit teritoriul statului român.

(2) Autoritățile române vor lua măsurile necesare în vederea, pe de o parte, unei eventuale trimiteri a persoanei de pe teritoriul României, iar pe de altă parte, întreruperii prescripției potrivit legislației române, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) cererea adresată statului străin se formulează de către Ministerul Justiției, în baza încheierii instanței competente să soluționeze cauza în primă instanță, la propunerea motivată a Ministerului Public sau în baza încheierii instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă extrădarea a fost acordată după trimiterea în judecată a persoanei extrădate, după caz.

Art. 75: Efectele extrădării sub condiție

(1) În cazul în care extrădarea a fost acordată sub condiție, instanța care a solicitat extrădarea ia măsurile necesare pentru respectarea condiției impuse de statul solicitat și dă garanții în acest sens.

(2) În cazul în care condiția impusă este retrimiterii persoanei extrădate pe teritoriul statului solicitant, instanța dispune însoțirea acesteia la frontieră, în vederea preluării de către autoritățile competente ale statului solicitant.

CAPITOLUL III: Dispoziții comune

Art. 76: Cheltuieli

(1) Cheltuielile privind procedura de extrădare efectuate pe teritoriul României se suportă de statul român, prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate, în funcție de atribuțiile conferite fiecareia dintre acestea prin prezenta lege. Dispozițiile art. 16 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(2) Cheltuielile de tranzit se suportă de statul solicitant.

Art. 77: Frauda la extrădare

Predarea unei persoane prin expulzare, readmisie, reconducere la frontieră sau altă măsură de același fel este interzisă ori de câte ori ascunde voința de a se eluda regulile de extrădare.

CAPITOLUL IV: Dispoziții pentru punerea în aplicare a unor instrumente juridice în materie de extrădare adoptate la nivelul Uniunii Europene

Art. 78: Domeniu de aplicare

(1) Dispozițiile prezentului capitol urmăresc punerea în aplicare a dispozițiilor Convenției privind simplificarea procedurii de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995, și ale Convenției privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, precum și a dispozițiilor privind extrădarea din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind

eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen, în relația cu acele state membre ale Uniunii Europene care au formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

(2) Dispozițiile cap. I și II ale prezentului titlu se aplică în mod corespunzător, fără a aduce însă atingere obligațiilor rezultate din aderarea la Convenția privind simplificarea procedurii de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995, și Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996.

Art. 79: Infracțiuni politice

În aplicarea Convenției privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, nicio infracțiune nu poate fi considerată ca infracțiune politică.

Art. 80: Prescripția, amnistia și alte cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării

(1) În ceea ce privește prescripția răspunderii penale și a executării pedepsei, sunt aplicabile numai dispozițiile din legislația statului solicitant.

(2) Amnistia acordată de România nu împiedică extrădarea, cu excepția cazului în care fapta prevăzută de legea penală este de competența instanțelor române.

(3) Absența unei plângeri prealabile sau a unei alte condiții necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, potrivit legii române, nu aduce atingere obligației de extrădare.

Art. 81: Extrădarea în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală

Statul român acordă extrădarea pentru fapte prevăzute de legea penală în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 82: Semnalarea în Sistemul de Informații Schengen cu privire la o persoană căutată pentru a fi arestată

Semnalarea introdusă în Sistemul de Informații Schengen cu privire la o persoană căutată pentru a fi arestată echivalează cu un mandat european de arestare în toate cazurile în care se aplică Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 190 din 18 iulie 2002. Atunci când nu se aplică respectiva decizie-cadru, o semnalare introdusă în Sistemul de Informații Schengen produce aceleași efecte juridice ca o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării.

Art. 83: Extrădarea simplificată

Extrădarea simplificată se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, fără verificarea condițiilor speciale prevăzute la art. 48, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 47.

TITLUL III: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre*)

*) Conform art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, în aplicarea art. 209 alin. (17), art. 218 alin. (4), respectiv art. 228 alin. (2) din Codul de procedură penală, precum și a titlului III "Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre" din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, organele judiciare prezintă suspectului, inculpatului sau persoanei condamnate o informare scrisă cu privire la drepturile acestuia pe parcursul procesului penal sau al procedurii de executare a mandatului european de arestare. Informarea se va face în limba română, în limba maternă sau într-o limbă pe care acesta o înțelege, după caz. Modelul în limba română al formularului care va cuprinde informarea prevăzută la alin. (1) va fi stabilit prin ordin comun al ministrului justiției, ministrului afacerilor interne, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 84: Definiția mandatului european de arestare

(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară prin care o autoritate judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene solicită arestarea și predarea de către un alt stat membru a unei persoane, în scopul efectuării urmăririi penale, judecării sau executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Mandatul european de arestare se execută pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru a Consiliului 2002/584/JAI din 13 iunie 2002.

Art. 85: Aplicarea în relația cu alte state

Dispozițiile prezentului titlu se aplică și în cazurile în care între România statul solicitat, respectiv solicitant, este aplicabilă o convenție care conține dispoziții similare Deciziei-cadru a Consiliului 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene.

Art. 86: Autoritățile române competente

(1) În România sunt desemnate ca autorități judiciare emitente instanțele judecătorești.

(2) Autoritățile judiciare române de executare sunt curțile de apel.

(3) Autoritățile române competente să primească mandatul european de arestare sunt Ministerul Justiției și parchetele de pe lângă curțile de apel desemnate potrivit alin. (2) în a căror circumscripție a fost localizată persoana solicitată. În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, mandatul european de arestare se transmite Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

(4) Autoritatea centrală română este Ministerul Justiției. În această calitate, Ministerul Justiției:

a) primește mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene și îl transmite parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana solicitată sau Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în cazul în care persoana solicitată nu a fost localizată, ori de câte ori autoritatea judiciară emitentă nu reușește să transmită mandatul european de arestare direct autorității judiciare române primitoare;

b) transmite mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară română, dacă aceasta nu îl poate transmite direct autorității judiciare primitoare străine sau când statul membru de executare a desemnat ca autoritate primitoare

Ministerul Justiției;

c) ține evidența mandatelor europene de arestare emise sau primite de autoritățile judiciare române, în scopuri statistice;

d) îndeplinește orice altă atribuție stabilită prin lege menită a asista și sprijini autoritățile judiciare române în emiterea și executarea mandatelor europene de arestare.

Art. 87: Conținutul și forma mandatului european de arestare

(1) Mandatul european de arestare va conține următoarele informații:

a) identitatea și cetățenia persoanei solicitate;

b) denumirea, adresa, numerele de telefon și fax, precum și adresa de e-mail ale autorității judiciare emitente;

c) indicarea existenței unei hotărâri judecătorești definitive, a unui mandat de arestare preventivă sau a oricărei alte hotărâri judecătorești executorii având același efect, care se încadrează în dispozițiile art. 89 și 97 din prezenta lege;

d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, ținându-se seama mai ales de prevederile art. 97;

e) o descriere a circumstanțelor în care a fost comisă infracțiunea, inclusiv momentul, locul, gradul de implicare a persoanei solicitate;

f) pedeapsa pronunțată, dacă hotărârea a rămas definitivă, sau pedeapsa prevăzută de legea statului emitent pentru infracțiunea săvârșită;

g) dacă este posibil, alte consecințe ale infracțiunii.

(2) Mandatul european de arestare este întocmit în conformitate cu formularul din anexa nr. 1.

(3) Mandatul european de arestare transmis autorității competente a unui alt stat membru trebuie tradus în limba oficială sau în limbile oficiale ale statului de executare sau în una ori mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, pe care acest stat le acceptă, conform declarației depuse la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene.

(4) Mandatul european de arestare transmis spre executare autorităților române trebuie tradus în limba română sau în una din limbile engleză și franceză.

Art. 88: Cheltuieli

Cheltuielile ocazionate pe teritoriul statului român de executarea unui mandat european de arestare revin României. Celelalte cheltuieli rămân în sarcina statului emitent.

CAPITOLUL II: Emiterea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare

Art. 89: Procedura de emitere a mandatului european de arestare

(1) Autoritatea prevăzută la alin. (3) emite un mandat european de arestare atunci când, față de natura infracțiunii săvârșite, vârsta și antecedentele penale ale persoanei solicitate, precum și alte împrejurări ale cauzei, consideră că este oportună emiterea unui mandat european de arestare și sunt întrunite următoarele condiții:

a) persoana solicitată se află pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene;

b) mandatul de arestare preventivă sau mandatul de executare a detențiunii pe viață sau a închisorii este valabil;

c) nu a intervenit, potrivit legii române, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei ori amnistia sau grațierea;

d) atunci când arestarea și predarea se solicită:

(i) în vederea exercitării urmăririi penale ori a judecării, pedeapsa prevăzută de legea română pentru infracțiunea săvârșită este detențiunea pe viață sau închisoarea de 2 ani sau mai mare;

(ii) în vederea executării pedepsei, pedeapsa aplicată sau restul de pedeapsă rămas de executat este detențiunea pe viață sau închisoarea de un an sau mai mare;

(iii) în vederea executării măsurii privative de libertate, durata măsurii este de 6 luni sau mai mare.

(2) Atunci când măsura arestării preventive este luată ca urmare a înlocuirii de către organul judiciar român competent a unei măsuri sau obligații a cărei respectare a fost supravegheată anterior de statul de executare, mandatul european de arestare se poate emite chiar dacă nu este îndeplinită condiția prevăzută la alin. (1) lit. d). Condiția prevăzută la alin. (1) lit. d) se aplică ori de câte ori statul de executare notifică aplicarea, în acest caz, a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Decizia-cadru a Consiliului 2002/584/JAI, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern al statului respectiv.

(3) Mandatul european de arestare este emis:

a) în faza de urmărire penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți desemnat de președintele instanței a căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, din oficiu sau la sesizarea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală a persoanei solicitate;

b) judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară;

c) în faza de judecată, de către judecătorul desemnat de președintele primei instanțe, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a organului la care se află spre executare mandatul de arestare preventivă sau hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate;

d) în faza de executare, de către judecătorul desemnat de președintele instanței de executare, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii sau hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate.

(4) Judecătorul competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și procedează, după caz, astfel:

a) emite mandatul european de arestare și supraveghează luarea măsurilor pentru transmiterea acestuia, potrivit dispozițiilor art. 87 alin. (3), art. 90 și 91;

b) constată, prin încheiere motivată, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) pentru a emite un mandat european de arestare. Încheierea poate fi atacată cu contestație de procuror, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestația se judecă de instanța superioară, în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei, în camera de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului. În caz de admitere a contestației, judecătorul de drepturi și libertăți sesizat inițial este obligat să emită un mandat european de arestare.

(5) În cazul prevăzut la alin. (4) lit. a), instanța emitentă informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare despre emiterea mandatului european de arestare, iar în cazurile prevăzute la alin. (4) lit. b) comunică încheierea procurorului competent.

(6) Instanța emitentă poate solicita, din oficiu sau la cererea procurorului competent, indisponibilizarea și remiterea bunurilor ce pot servi ca mijloace materiale de probă în procesul penal sau care au fost dobândite de persoana solicitată prin săvârșirea infracțiunii. Instanța emitentă va face mențiune în acest sens la lit. g) din formularul prevăzut în anexa nr. 1.

(7) Pentru evidența activității instanței se întocmește și se păstrează Registrul de evidență a mandatelor europene de arestare. În registru se fac următoarele mențiuni: numărul curent; numele, prenumele și cetățenia persoanei solicitate; faza procesuală în care a fost emis mandatul european de arestare, infracțiunea, pedeapsa aplicată sau aplicabilă, numărul și data adresei parchetului ori a instanței pe rolul căreia se află cauza penală; numărul dosarului instanței de executare; data emiterii mandatului european de arestare; data transmiterii mandatului european de arestare; informații asupra executării mandatului european de arestare; motivele neexecutării mandatului european de arestare; data predării persoanei solicitate; data retragerii mandatului european de arestare. Registrul nu este destinat publicității.

(8) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter confidențial până la arestarea persoanei solicitate în statul membru de executare.

Art. 90: Transmiterea spre executare și traducerea mandatului european de arestare

(1) În cazul în care instanța emitentă nu deține nicio informație în acest sens, identificarea autorității străine competente să primească sau să execute mandatul european de arestare se realizează cu ajutorul punctelor naționale de contact la Rețeaua Judiciară Europeană sau al Ministerului Justiției prin direcția de specialitate.

(2) Atunci când este informată cu privire la localizarea sau arestarea pe teritoriul altui stat membru a persoanei solicitate, mandatul european de arestare, în limbile română și străină, este transmis de către instanța emitentă, prin fax, e-mail sau prin orice mijloc de comunicare sigur, care lasă o urmă scrisă, autorității străine competente, în termenul indicat de către aceasta, cu informarea Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) Originalul mandatului european de arestare se transmite de către instanța emitentă, la cererea autorității străine.

(4) Orice dificultate legată de transmiterea sau autenticitatea mandatului european de arestare sau a oricărui document necesar pentru executarea acestuia se soluționează direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(5) Transmiterea spre executare a mandatului european de arestare autorității străine competente să îl primească sau să îl execute întrerupe cursul prescripției.

(6) Atunci când autoritatea străină competentă să primească sau să execute mandatul european de arestare stabilește că mandatul european de arestare nu întrunește condițiile de formă sau este imprecis, instanța emitentă ia măsuri pentru efectuarea modificărilor sau completărilor necesare.

(7) Traducerea mandatului european de arestare se efectuează, în regim de urgență, la solicitarea instanței emitente, de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curții de apel în circumscripția căreia se află instanța emitentă nu se află niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradus mandatul european de arestare ori, deși există, acesta refuză să presteze serviciul solicitat, instanța emitentă va solicita direcției de specialitate din Ministerul Justiției luarea măsurilor în vederea traducerii acestuia.

(8) În cazul transmiterii directe, instanța emitentă informează direcția de specialitate din Ministerul Justiției în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni calendaristice cu privire la mandatele europene de arestare transmise spre executare în perioada de referință și stadiul executării acestora.

Art. 91: Informații suplimentare și garanții

(1) La data sau ulterior transmiterii spre executare a mandatului european de arestare, instanța emitentă comunică, din oficiu sau la cererea autorității străine, informațiile suplimentare necesare pentru executarea mandatului. Transmiterea și traducerea informațiilor suplimentare se efectuează potrivit art. 90.

(2) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul urmăririi penale sau al judecării, iar persoana solicitată este cetățean sau rezident al statului de executare, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, acordă garanția că, în caz de condamnare, odată predată, persoana respectivă poate fi transferată în condițiile prezentei legi.

(3) În cazul în care persoana solicitată, aflată în stare de arest în statul de executare, își exercită dreptul de a-și desemna un avocat în România, instanța română emitentă a mandatului european de arestare transmite, la cerere și fără întârzieri nejustificate, autorității de executare informațiile privind tabloul avocaților cu drept de a profesa în unul dintre barourile membre ale Uniunii Naționale a Barourilor din România. Informațiile pot fi transmise inclusiv în formă electronică.

(4) Rolul avocatului din România, desemnat conform alin. (3), este de a oferi asistență avocatului din statul membru de executare, furnizându-i informații și consultanță, pentru a permite persoanei solicitate să își formuleze apărările în procedura de executare a mandatului european de arestare.

(5) Toate comunicările dintre avocatul desemnat în România și avocatul din statul de executare urmează a avea loc pe cale directă, acestea fiind confidențiale.

Art. 92: Transferarea temporară sau audierea persoanei solicitate în cursul procedurii de predare în baza mandatului european de arestare

(1) În cazul unui mandat european de arestare emis în vederea urmăririi penale sau a judecării, transmis spre executare unei autorități din alt stat membru, față de care nu a fost luată nicio decizie ori, deși a fost luată, aceasta nu este definitivă, instanța emitentă poate solicita, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau a instanței de judecată, ca persoana față de care s-a emis respectivul mandat european de arestare:

a) să fie transferată temporar în România pe o perioadă stabilă de comun acord cu autoritatea străină. Instanța emitentă va face mențiune în acest sens la lit. f) din formularul prevăzut în anexa nr. 1, în afară de cazul în care autoritatea străină competentă să primească sau să execute mandatul european de arestare a indicat că transferarea temporară trebuie să fie solicitată pe calea unei cereri distincte; sau

b) să fie audiată nemijlocit de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de instanța de judecată, prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință a persoanei solicitate se întocmește potrivit art. 229 și 235 de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanța competentă și se transmite odată cu mandatul european de arestare ori după această dată; sau

c) să fie audiată în prezența sau, în măsura în care legislația statului străin o permite, de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau judecătorul desemnat de către instanța competentă. Cererea având ca obiect audierea persoanei solicitate se întocmește potrivit art. 229 de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanța competentă și se transmite odată cu mandatul european de arestare sau după această dată.

(2) Transferarea temporară în România a persoanei față de care s-a emis mandatul european de arestare se solicită doar în caz de urgență, atunci când prezența în persoană a acesteia este obligatorie, potrivit legii, sau când, în funcție

de împrejurările cauzei, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată consideră necesară prezența acesteia. Transferarea temporară nu trebuie să aducă atingere dreptului persoanei solicitate de a participa la judecarea cererii de predare în baza mandatului european de arestare emis de instanța română.

(3) Persoana solicitată, transferată temporar, va fi ținută în detenție până la returnarea sa în statul de executare. Primirea în centrele de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne se va face în baza mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a hotărârii judecătorești care stă la baza mandatului european de arestare. Durata arestării se prelungește sau se menține în condițiile legii.

(4) Aducerea în țară și returnarea persoanei solicitate față de care autoritatea judiciară de executare a dispus transferarea temporară se realizează de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

Art. 93: Mandatul european de arestare emis în baza unei hotărâri de condamnare date în lipsa inculpatului

(1) Atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanța emitentă verifică lucrările dosarului, pentru a constata dacă:

a) persoana condamnată a fost încunoștințată în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces; sau

b) având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, persoana condamnată l-a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

c) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Atunci când din lucrările dosarului rezultă că persoanei condamnate nu i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare, instanța emitentă informează autoritatea judiciară de executare că:

a) în termen de 10 zile de la primirea, după caz, în centrele de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne sau în penitenciar a persoanei predate, hotărârea de condamnare va fi comunicată personal acesteia, în condițiile Codului de procedură penală;

b) la momentul înmânării hotărârii de condamnare, persoanei predate i se va aduce la cunoștință că are dreptul, după caz:

(i) la exercitarea unei căi de atac, potrivit Codului de procedură penală; sau

(ii) la rejudecarea cauzei, potrivit Codului de procedură penală.

(3) Totodată, când din lucrările dosarului rezultă că persoana condamnată nu a primit în prealabil nicio informare oficială cu privire la procedurile penale împotriva sa, ulterior transmiterii mandatului european de arestare, instanța emitentă va comunica, la cererea autorității judiciare de executare, o copie a hotărârii de condamnare traduse, dacă este cazul, în limba pe care persoana condamnată o înțelege, pentru a fi adusă la cunoștința acesteia. Transmiterea hotărârii de condamnare nu va fi considerată o comunicare în sensul alin. (2) și nici nu va produce efecte cu privire la termenul în care aceasta poate fi atacată, făcându-se exclusiv cu titlu informativ.

(4) Constatările făcute potrivit alin. (1) și (2) vor fi trecute la lit. d) din formularul prevăzut la art. 87 alin. (2). Atunci când sunt incidente dispozițiile prevăzute la alin. (1) lit. b), dacă conținutul mandatului încredințat avocatului ales sau desemnat din oficiu nu rezultă din lucrările dosarului, instanța poate solicita avocatului care a asigurat apărarea persoanei condamnate o declarație cu privire la relația dintre acesta și clientul său, fără ca prin aceasta să se considere că se aduce atingere secretului profesional ori principiului confidențialității. Declarația va fi folosită exclusiv în scopul prezentului articol și nu este destinată publicității.

Art. 94: Predarea temporară

(1) Dacă autoritatea judiciară de executare, după ce a aprobat predarea persoanei solicitate, dispune amânarea predării, instanța emitentă, din oficiu, la cererea procurorului competent sau a instanței pe rolul căreia se află cauza spre soluționare, poate solicita ca persoana să fie predată temporar în vederea ascultării sau participării la urmărirea penală sau la judecată. Predarea temporară se realizează în condițiile stabilite de comun acord de instanța emitentă și autoritatea străină competentă.

(2) Aducerea în țară și returnarea persoanei solicitate față de care autoritatea judiciară de executare a dispus predarea temporară se realizează de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) Primirea în centrele de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne se face în baza mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei închisorii care stă la baza mandatului european de arestare. Durata arestării se prelungește sau se menține în condițiile legii.

(4) Persoana predată temporar va rămâne în detenție până la returnarea sa, cu excepția cazului în care autoritățile statului de executare solicită punerea în libertate și, în acest caz, numai dacă persoana nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei. Punerea în libertate a persoanei private de libertate se realizează și atunci când, la expirarea unui termen de cel mult 18 zile de la data revocării sau înlocuirii măsurii arestării preventive sau de la data pronunțării încheierii prin care s-a constatat ca fiind încetată de drept măsura arestării preventive, persoana predată nu a fost preluată de autoritățile statului de executare. Până la expirarea termenului de 18 zile, persoana predată va rămâne în detenție, la dispoziția autorităților statului de executare.

Art. 95: Retragera mandatului european de arestare

(1) Mandatul european de arestare se retrage în cazul în care au dispărut temeiurile care au justificat emiterea acestuia ori dacă persoana solicitată a decedat.

(2) În cazul prevăzut la art. 64 alin. (4), mandatul european de arestare se retrage dacă persoana urmărită internațional a fost extrădată sau predată în România.

(3) Retragera se solicită de instanța emitentă, care informează despre aceasta autoritatea judiciară de executare,

Ministerul Justiției și, după caz, parchetul care efectuează ori supraveghează activitatea de urmărire penală sau instanța care a dispus asupra măsurii arestării preventive a inculpatului ori care a hotărât cu privire la măsurile de siguranță.

Art. 96: Aducerea în țară a persoanei predate

(1) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române:

a) stabilește cu autoritățile străine competente termenul de preluare a persoanei predate și asigură aducerea în țară, sub escortă, a acesteia. În caz de transfer temporar sau predare temporară, data preluării este stabilită cu avizul instanței emitente, în funcție de acordul încheiat de instanța emitentă cu autoritatea străină de executare;

b) informează, cu privire la data preluării și locul unde a fost depusă persoana predată, instanța emitentă, direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, precum și instanța de executare sau instanța pe rolul căreia se află cauza, dacă acestea din urmă sunt altele decât instanța emitentă și parchetul din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

(2) Atunci când, pentru aducerea în țară a persoanei predate, este utilizată calea aeriană cu escală sau calea terestră cu tranzitarea unui stat terț, direcția de specialitate din Ministerul Justiției, la solicitarea autorității prevăzute la alin. (1), întocmește cererea de tranzit și asigură, dacă este cazul, traducerea mandatului european de arestare, precum și a informațiilor suplimentare.

(3) În cazul în care persoana predată a fost condamnată în lipsă, instanța de executare îi comunică hotărârea de condamnare în termen de 10 zile de la primirea acesteia, după caz, în centrul de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne sau în penitenciar. Totodată, instanța de executare informează persoana predată potrivit dispozițiilor art. 93 alin. (2) lit. b).

(4) Imediat ce este informată că persoana predată a fost adusă în țară, instanța emitentă solicită direct statului de executare informații cu privire la durata arestului efectuat de persoana predată în baza mandatului european de arestare, pe care le comunică, după caz, instanței de executare, instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă acestea sunt altele decât instanța emitentă, sau procurorului care efectuează ori supraveghează urmărirea penală, în afară de cazul în care acestea au fost comunicate la data preluării.

CAPITOLUL III: Executarea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare

Art. 97: Fapte care dau loc la predare

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), predarea este subordonată condiției ca faptele care motivează emiterea mandatului european de arestare să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau de încadrarea juridică a acesteia.

Art. 98: Condiții speciale

(1) Executarea unui mandat european de arestare de către autoritățile judiciare de executare române poate fi supusă următoarelor condiții:

a) în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate aplicate printr-o hotărâre pronunțată în lipsă, dacă persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în orice alt mod cu privire la data și locul ședinței de judecată care a condus la hotărârea

pronunțată în lipsă, predarea persoanei solicitate va fi acordată dacă autoritatea judiciară emitentă garantează că persoana care face obiectul mandatului european de arestare are posibilitatea să obțină rejudecarea cauzei în statul membru emitent, în prezența sa;

b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul european de arestare este sancționată cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate ori liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (1), predarea, în baza unui mandat european de arestare emis în vederea urmăririi penale sau a judecării, a unui cetățean român sau a unei persoane care trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani se face sub condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată să fie transferată în România.

Art. 99: Motive de refuz al executării

(1) Autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) când, din informațiile de care dispune, reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;

b) când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.

(2) Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) în situația prevăzută la art. 97 alin. (2) din prezenta lege; în mod excepțional, în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea mandatului european nu va putea fi refuzată pentru motivul că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu conține același tip de reglementări în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului membru emitent;

b) când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este supusă unei proceduri penale în România pentru aceeași faptă care a motivat mandatul european de arestare;

c) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, dacă persoana solicitată este cetățean român sau trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent;

d) când persoana care face obiectul mandatului european a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte într-un alt stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau pedeapsa să fi fost grațiată potrivit legii statului de condamnare;

e) când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care, potrivit legii române, sunt comise pe teritoriul României;

f) când mandatul european cuprinde infracțiuni care au fost comise în afara teritoriului statului emitent și legea română nu permite urmărirea acestor fapte atunci când s-au comis în afara teritoriului român;

g) când, conform legislației române, răspunderea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare ori executarea pedepsei aplicate s-a prescris, dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române;

h) când o autoritate judiciară română a decis fie renunțarea la urmărirea penală, fie clasarea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare sau a pronunțat, față de persoana solicitată, o hotărâre definitivă, cu privire la aceleași fapte, care împiedică viitoare proceduri;

i) când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, în afară de cazul în care autoritatea judiciară emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent:

(i) persoana a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces; sau

(ii) persoana, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, l-a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar, în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac; sau

(iv) persoanei condamnate nu i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare, însă, imediat după predarea sa, acesteia i se va înmâna personal respectiva hotărâre și i se va aduce la cunoștință că hotărârea de condamnare este supusă, într-un termen determinat, unei căi de atac, ocazie cu care instanța competentă va putea verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi, iar, în urma soluționării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desființată.

(3) În situația în care, în cauză, este incident exclusiv cazul prevăzut la alin. (2) lit. c), anterior pronunțării hotărârii prevăzute la art. 109, autoritatea judiciară română de executare solicită autorității judiciare de emitere transmiterea unei copii certificate a hotărârii de condamnare, precum și orice alte informații necesare, informând autoritatea judiciară emitentă cu privire la scopul pentru care astfel de documente sunt solicitate. Recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare se face, pe cale incidentală, de instanța de judecată în fața căreia procedura executării mandatului european de arestare este pendinte. În cazul în care autoritatea judiciară română de executare a recunoscut hotărârea penală străină de condamnare, mandatul de executare a pedepsei se emite la data pronunțării hotărârii prevăzute la

art. 109.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), dacă persoana solicitată se află în stare de arest și autoritatea judiciară de emitere întârzie transmiterea documentelor solicitate, dispozițiile art. 104 alin. (4) se aplică în mod corespunzător. În situația în care autoritatea judiciară de emitere nu transmite documentele prevăzute la alin. (3), în termen de cel mult 20 de zile de la data primei solicitări, dacă autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare, aceasta informează autoritatea judiciară emitentă asupra posibilității de a solicita recunoașterea și executarea hotărârii penale de condamnare în baza instrumentelor aplicabile în relația dintre România și statul membru de emitere ori, în lipsa acestora, în baza reciprocității.

Art. 100: Proceduri prealabile

(1) În termen de 48 de ore de la primirea unui mandat european de arestare, procurorul verifică dacă mandatul european de arestare este însoțit de o traducere în limba română ori în una dintre limbile engleză sau franceză. În cazul în care mandatul nu este tradus în niciuna dintre limbile de mai sus, parchetul solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii. Dacă mandatul european de arestare este tradus în limba engleză sau în limba franceză, procurorul competent dispune traducerea, în regim de urgență, a acestuia.

(2) Procurorul verifică dacă mandatul european de arestare cuprinde informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1). În cazul în care mandatul european de arestare nu cuprinde aceste informații sau este imprecis, precum și atunci când sunt incidente dispozițiile art. 99 alin. (2) lit. i) pct. (iv), procurorul solicită autorității emitente transmiterea, în termen de cel mult 10 zile, a informațiilor necesare sau, în copie, a hotărârii de condamnare date în lipsă, tradusă în limba pe care persoana condamnată o înțelege, după caz. Netransmiterea de către autoritatea judiciară emitentă a hotărârii de condamnare date în lipsă nu are niciun efect asupra reținerii persoanei solicitate și sesizării instanței potrivit art. 102 și 103.

(3) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1) și este tradus potrivit dispozițiilor alin. (1), procurorul ia măsurile necesare pentru identificarea, căutarea, localizarea și prinderea persoanei solicitate. Dispozițiile art. 521-526 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(4) În situația în care în urma verificărilor efectuate se constată că persoana solicitată se află în circumscripția teritorială a unui alt parchet, procurorul trimite de îndată mandatul european de arestare parchetului competent și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Justiției.

(5) În cazul în care din verificările efectuate rezultă în mod neîndoiește că persoana solicitată nu se află pe teritoriul României, procurorul dispune clasarea și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Justiției.

(6) Dacă persoana solicitată face obiectul unor proceduri penale în curs, pentru aceleași fapte pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul transmite, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să aprecieze și să informeze de urgență dacă urmărirea penală sau judecata poate fi suspendată până la soluționarea cauzei de către autoritatea judiciară română de executare. Dispozițiile art. 312, 313 și, respectiv, ale art. 367 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(7) Dacă procedurile penale existente împotriva persoanei solicitate se referă la alte fapte decât cele pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul competent transmite, de asemenea, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să îl informeze de îndată care este stadiul procedurii.

(8) Procedurile prealabile prevăzute la alin. (6) și (7) nu împiedică luarea măsurilor prevăzute la alin. (3).

(9) În cazul în care predarea persoanei solicitate este condiționată de acordarea consimțământului unui alt stat membru ori al unui stat terț, luarea măsurilor pentru prinderea persoanei solicitate are loc la data primirii consimțământului statului respectiv.

(10) Procedura prevăzută în prezentul articol nu este publică.

Art. 101: Reținerea persoanei solicitate

(1) Măsura reținerii persoanei solicitate poate fi luată de procuror numai după ascultarea acesteia în prezența apărătorului. Măsura reținerii se dispune prin ordonanță motivată și poate dura cel mult 24 de ore.

(2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii și conținutul mandatului european de arestare. Atunci când sunt incidente dispozițiile art. 99 alin. (2) lit. i) pct. (iv) și a fost transmisă de autoritatea emitentă, procurorul dispune comunicarea hotărârii de condamnare persoanei solicitate. Persoana solicitată va fi informată cu privire la efectele pe care le are, potrivit legii statului emitent, transmiterea hotărârii de condamnare.

(3) Persoanei reținute i se va comunica o copie a mandatului european de arestare și traducerea acestuia. Această prevedere se va aplica și în cazul în care procurorul competent primește un nou mandat european de arestare ulterior sesizării curții de apel competente în condițiile prevăzute la art. 103.

(4) Persoana reținută poate solicita să fie încunoștințat despre măsura luată un membru de familie ori o altă persoană pe care o desemnează aceasta. Atât cererea, cât și încunoștințarea se consemnează într-un proces-verbal. În mod excepțional, dacă procurorul apreciază că acest lucru ar afecta executarea mandatului european de arestare emis împotriva persoanei solicitate sau, în cazul în care are cunoștință, a unor mandate europene de arestare emise împotriva altor participanți la săvârșirea infracțiunii, procurorul va putea refuza solicitarea.

(5) În cazul în care persoana solicitată este minor, termenul prevăzut la alin. (1) se reduce la jumătate. În acest caz, reținerea poate fi prelungită, dacă se impune, prin ordonanță motivată, cel mult 8 ore.

(6) În vederea reținerii persoanei solicitate, organul competent poate pătrunde în orice locuință în care se află persoana solicitată, fără consimțământul acesteia ori al persoanei căreia îi aparține sau care folosește locuința, precum și în sediul oricărei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

Art. 102: Reținerea și arestarea în baza semnalării introduse în Sistemul de Informații Schengen

(1) În cazul obținerii unui rezultat pozitiv cu privire la o persoană pentru care un alt stat membru a introdus o semnalare în vederea arestării, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române solicită statului membru semnalant să confirme, în regim de urgență, valabilitatea deciziei în baza căreia a fost introdusă respectiva semnalare.

(2) Semnalarea în vederea arestării se transmite parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială a fost localizată persoana. Dispozițiile art. 100, 101 și 106 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentului

articol.

(3) Semnalarea în vederea arestării echivalează cu un mandat european de arestare.

(4) Procurorul din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripție a fost prinsă persoana solicitată sesizează curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea predării.

(5) Judecătorul sesizat potrivit alin. (4):

a) admite, prin încheiere motivată, propunerea procurorului și dispune arestarea provizorie în vederea predării, pe o durată de cel mult 15 zile; sau

b) respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului și, dacă este cazul, dispune punerea în libertate a persoanei reținute. În scopul asigurării bunei desfășurări a procedurii de executare a mandatului european de arestare sau al împiedicării sustragerii persoanei solicitate de la procedura de executare a mandatului european de arestare, instanța dispune, prin încheiere motivată, aplicarea, pe o durată de cel mult 30 de zile, a uneia din măsurile preventive neprivative de libertate prevăzute de Codul de procedură penală.

(6) Judecătorul comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției decizia luată potrivit alin. (5).

(7) În vederea continuării procedurii potrivit art. 104, judecătorul amână judecarea cauzei și fixează un termen de 15 zile pentru prezentarea de către procuror a mandatului european de arestare, însoțit de traducerea în limba română, și, dacă este cazul, a hotărârii de condamnare date în lipsă. Dacă, la expirarea termenului de 15 zile, procurorul nu a prezentat mandatul european de arestare, judecătorul dispune revocarea, după caz, a măsurii arestării provizorii în vederea predării și punerea de îndată în libertate a persoanei solicitate sau a măsurii dispuse potrivit alin. (5) lit. b).

(8) Mandatul european de arestare se transmite de către statul membru semnalant în termen de cel mult 10 zile de la data pronunțării încheierii prevăzute la alin. (5).

(9) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică atunci când semnalarea în vederea arestării este însoțită de un mandat european de arestare. În acest caz sunt aplicabile dispozițiile art. 100.

(10) În cazul semnalărilor privind persoanele căutate pentru a fi arestate în vederea extrădării sunt aplicabile dispozițiile art. 45.

Art. 103: Sesizarea curții de apel în vederea arestării și predării persoanei solicitate

(1) Procurorul sesizează curtea de apel competentă cu propunerea de luare a măsurii arestării persoanei solicitate.

(2) De îndată ce instanța este sesizată, cauza se repartizează, în condițiile legii, unui complet format dintr-un judecător, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării și asupra predării persoanei solicitate.

(3) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind arestarea și predarea în baza mandatelor europene de arestare. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei solicitate; numărul și data adresei parchetului; numărul și data mandatului european de arestare; autoritatea judiciară emitentă; numărul dosarului instanței; data și soluția pronunțată; numărul și data mandatului intern de arestare; durata arestării, cu indicarea datei la care începe măsura și a datei la care expiră; numele și prenumele judecătorului care a dispus măsura arestării și/sau predarea persoanei solicitate; data formulării contestației, evidențiindu-se separat împotriva cărei soluții a fost declarată calea de atac; data înaintării contestației la instanța de control judiciar; soluția instanței ierarhic superioare, precum și prelungirile arestării; data comunicării hotărârii asupra predării autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

Art. 104: Procedura de executare a mandatului european de arestare

(1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că aceștia i s-a comunicat, în copie și în limba pe care o înțelege, mandatul european de arestare și, dacă este cazul, hotărârea de condamnare dată în lipsă. Atunci când a fost transmisă de autoritatea emitentă, judecătorul îi înmânează persoanei solicitate hotărârea de condamnare dată în lipsă.

(2) Dacă este cazul, la cererea persoanei solicitate, judecătorul amână cauza o singură dată, cel mult 5 zile, și solicită autorității emitente transmiterea, în copie și în limba pe care persoana solicitată o înțelege, a hotărârii de condamnare date în lipsă. Netransmiterea de către autoritatea emitentă a hotărârii de condamnare date în lipsă nu are niciun efect asupra continuării procedurii de executare a mandatului european de arestare și asupra predării persoanei solicitate.

(3) După primirea mandatului european de arestare, judecătorul aduce la cunoștința persoanei solicitate drepturile prevăzute la art. 106, efectele regulii specialității, precum și posibilitatea de a consimți la predarea către autoritatea judiciară emitentă, punându-i în vedere consecințele juridice ale consimțământului la predare, îndeosebi caracterul irevocabil al acestuia.

(4) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis împotriva unui cetățean român, în vederea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, judecătorul întreabă persoana solicitată dacă aceasta este de acord să execute pedeapsa sau măsura de siguranță în statul membru emitent.

(5) În cazul în care persoana solicitată declară că este de acord cu predarea sa, despre consimțământul acesteia se întocmește un proces-verbal care se semnează de către judecător, greșier, apărător și persoana solicitată. În același proces-verbal se va menționa dacă persoana solicitată a renunțat sau nu la drepturile conferite de regula specialității.

(6) În cazul prevăzut la alin. (5), dacă nu este incident vreunul dintre motivele de refuz al executării prevăzute la art. 99, judecătorul se poate pronunța prin sentință, potrivit art. 109, deopotrivă asupra arestării și predării persoanei solicitate.

(7) Dacă persoana solicitată nu consimte la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă, procedura de executare a mandatului european de arestare continuă cu audierea persoanei solicitate, care se limitează la consemnarea poziției acesteia față de existența unuia dintre motivele obligatorii sau opționale de neexecutare, precum și la eventuale obiecții în ceea ce privește identitatea.

(8) În cazurile prevăzute la alin. (5) și (7), atunci când judecătorul apreciază necesar să acorde un termen pentru luarea unei hotărâri cu privire la predare, arestarea persoanei solicitate în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare se dispune prin încheiere motivată.

(9) Instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă se impune menținerea arestării în vederea predării. În acest sens, instanța se pronunță prin încheiere motivată, ținând seama de termenele prevăzute la art. 112.

(10) În toate cazurile, măsura arestării în vederea predării poate fi luată numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Durata inițială a arestării nu poate depăși 30 de zile, iar durata totală, până la predarea efectivă către statul membru emitent, nu poate depăși în niciun caz 180 de zile.

(11) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura controlului judiciar, controlului judiciar pe cauziune sau arestului la domiciliu, dispozițiile art. 211-222 din Codul de procedură penală*) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare, se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.

*) Prin Decizia Curții Constituționale nr. 712/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, art. 211-217 au fost declarate neconstituționale.

(12) Dacă judecătorul apreciază că în cauză se impune solicitarea de informații sau garanții suplimentare autorității judiciare emitente, amână cauza, stabilind un termen pentru primirea datelor solicitate. Termenul fixat nu poate fi mai mare de 10 zile.

(13) După întocmirea sentinței prevăzute la art. 109 sau a încheierii prevăzute la alin. (2) ori (9), după caz, judecătorul emite de îndată un mandat de arestare. Dispozițiile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.

(14) Ședința de judecată este publică, afară de cazul în care, la cererea procurorului, a persoanei solicitate sau din oficiu, judecătorul apreciază că se impune judecarea cauzei în ședință secretă. Participarea procurorului este obligatorie.

Art. 105: Revocarea deciziei în baza căreia a fost introdusă semnalarea în vederea arestării sau emis mandatul european de arestare

(1) Atunci când statul emitent informează cu privire la revocarea deciziei în baza căreia a fost introdusă semnalarea în vederea arestării sau a fost emis mandatul european de arestare:

a) procurorul, sesizat potrivit art. 100 sau 102, dispune clasarea și, dacă este cazul, revocarea măsurii preventive luate față de persoana solicitată și informează despre acestea Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției;

b) judecătorul, sesizat potrivit art. 102 sau 103, prin sentință definitivă, ia act de revocarea deciziei în baza căreia a fost introdusă semnalarea în vederea arestării sau a fost emis mandatul european de arestare, după caz, și dispune revocarea măsurii preventive luate față de persoana solicitată.

(2) Dacă informarea prevăzută la alin. (1) intervine după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate către statul emitent, curtea de apel competentă, la sesizarea procurorului, dispune prin sentință definitivă revocarea executării mandatului european de arestare și, dacă este cazul, revocarea măsurii privative dispuse anterior.

(3) Repararea pagubei materiale sau a unei daune morale în cazul privării ori restrângerii de libertate în baza unor semnalări în vederea arestării sau a unor mandate europene de arestare retrase sau revocate este suportată de statul emitent, potrivit legii acestuia.

Art. 106: Drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare

(1) Persoana arestată are dreptul să fie informată cu privire la conținutul mandatului european de arestare.

(2) Persoana arestată are dreptul să fie asistată de un apărător ales sau numit din oficiu de instanță.

(3) Procurorul sau, după caz, instanța de executare aduce la cunoștința persoanei reținute sau arestate că are dreptul de a-și desemna un avocat în statul membru emitent al mandatului european de arestare și de a comunica cu acesta, în mod direct sau prin intermediul avocatului ales sau desemnat din oficiu în România, în condițiile prevăzute de legea română și cu asigurarea confidențialității.

(4) În cazul în care persoana reținută sau arestată arată că înțelege să își exercite acest drept, procurorul sau instanța de executare informează fără întârziere autoritatea emitentă a mandatului european de arestare. Informațiile transmise de către autoritatea emitentă, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă, îi sunt comunicate fără întârziere persoanei solicitate prin intermediul administrației locului de deținere.

(5) Dispozițiile art. 91 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(6) Persoana arestată care nu înțelege sau nu vorbește limba română are dreptul la interpret, asigurat gratuit de către instanță.

Art. 107: Predarea temporară sau luarea declarației persoanei solicitate

(1) Dacă autoritatea judiciară emitentă solicită, judecătorul poate dispune predarea temporară a persoanei solicitate sau procedeză la audierea persoanei solicitate.

(2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară, aceasta se efectuează în condițiile și pe durata stabilite de comun acord între autoritatea judiciară emitentă și cea de executare. În toate cazurile persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare.

(3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedeză la luarea unei declarații persoanei solicitate, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, dacă este cazul, în conformitate cu legea statului membru emitent. Audierea persoanei solicitate se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare implicate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.

Art. 108: Incidente procedurale

În cazul în care, în cursul procedurii de executare a unui mandat european de arestare, este sesizată Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate a unei dispoziții din prezentul titlu, judecarea excepției se face cu precădere, în termen de cel mult 45 de zile de la sesizarea Curții Constituționale.

Art. 109: Hotărârea

(1) În toate cazurile instanța se pronunță asupra executării mandatului european de arestare prin sentință, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 112. În scopul luării unei hotărâri, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea executării mandatului european de arestare.

(2) În termen de cel mult 24 de ore după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, instanța comunică hotărârea luată autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) În cazul în care predarea persoanei solicitate a fost amânată, indiferent dacă, la momentul pronunțării hotărârii, aceasta se află ori nu se află sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare prevăzut la art. 104 alin. (13) este pus în executare la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

(4) În cazul în care predarea persoanei a fost refuzată, instanța face aplicarea dispozițiilor art. 28 alin. (3) din Legea nr. 141/2010 privind înființarea, organizarea și funcționarea Sistemului Informatic Național de Semnalări și participarea României la Sistemul de Informații Schengen, republicată.

Art. 110: Căi de atac

(1) Încheierile prevăzute la art. 102, art. 104 alin. (8) și (9) pot fi atacate cu contestație în termen de 24 de ore de la pronunțare.

(2) Hotărârea prevăzută la art. 109 alin. (1) poate fi atacată cu contestație în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care persoana solicitată consimte la predare, când hotărârea este definitivă.

(3) Contestația declarată împotriva hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate este suspensivă de executare, cu excepția dispozițiilor privind măsura arestării. Dosarul va fi înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 24 de ore.

Art. 111: Soluționarea contestației

Contestația declarată în condițiile prevăzute la art. 110 se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la înregistrarea cauzei.

Art. 112: Termene

(1) Mandatul european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

(2) În cazul prevăzut la art. 104 alin. (5), hotărârea asupra executării mandatului european de arestare trebuie pronunțată cel mai târziu în termen de 10 zile de la termenul de judecată la care persoana solicitată și-a exprimat consimțământul la predare.

(3) În celelalte cazuri, hotărârea definitivă privind executarea mandatului european de arestare se pronunță în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei solicitate.

(4) Când, pentru motive justificate, nu se poate pronunța o hotărâre în termenele prevăzute la alineatele precedente, instanța poate amâna pronunțarea pentru 30 de zile, comunicând autorității judiciare emitente această împrejurare, precum și motivele amânării și menținând măsurile necesare în vederea predării.

(5) Când, din motive excepționale, nu pot fi respectate termenele prevăzute în prezentul articol, autoritatea judiciară de executare română va informa Eurojust, precizând motivele întârzierii.

(6) Derularea procedurii prevăzute la art. 106 alin. (3) și (4) nu afectează termenele prevăzute de prezentul articol.

Art. 113: Predarea persoanei solicitate

(1) Predarea se realizează de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, cu sprijinul unității de poliție pe raza căreia se află locul de detenție, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii de predare.

(2) Dacă din motive independente de voința autorităților române sau ale statului emitent, predarea nu se poate efectua în termenul stabilit de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și autoritatea competentă a statului emitent, aceasta va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

(3) În cazul în care sunt depășite termenele maxime pentru predare, fără ca persoana în cauză să fie primită de către statul emitent, se va proceda la punerea în libertate a persoanei urmărite, fără ca acest fapt să constituie un motiv de refuz al executării unui viitor mandat european de arestare, bazat pe aceleași fapte.

(4) În toate cazurile, în momentul predării, autoritățile române comunică autorităților statului emitent care asigură preluarea persoanei predate durata arestului efectuat de către aceasta în executarea mandatului european de arestare, cu scopul de a fi dedusă din pedeapsa sau din măsura privativă de libertate care se va aplica.

Art. 114: Predarea amânată sau temporară

(1) Dispozițiile art. 58 alin. (1)-(5) și (7) se aplică în mod corespunzător.

(2) Condițiile privind predarea temporară se stabilesc prin acordul încheiat între autoritățile române și străine competente. Pentru România, autoritatea competentă este curtea de apel care a executat mandatul european de arestare. Preluarea persoanei predate și returnarea acesteia se fac de către autoritățile competente ale statului emitent, pe teritoriul României. Cheltuielile privind preluarea și returnarea persoanei predate sunt suportate de statul emitent.

Art. 115: Predarea de bunuri

(1) Autoritatea judiciară de executare română poate dispune, la cererea autorității judiciare emitente sau din oficiu, indisponibilizarea și predarea, în conformitate cu legea română, a bunurilor care constituie mijloace materiale de probă sau au fost dobândite de persoana solicitată ca urmare a săvârșirii infracțiunii care stă la baza mandatului european de arestare, fără a aduce atingere drepturilor pe care statul român sau terții le pot avea asupra acestora.

(2) Bunurile prevăzute la alin. (1) se predau chiar și atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat ca urmare a decesului sau evadării persoanei solicitate.

(3) În cazul în care bunurile sunt susceptibile să fie indisponibilizate sau confiscate în România și, totodată, necesare bunei desfășurări a procesului penal aflat pe rolul autorităților judiciare române, autoritatea română de executare poate refuza predarea acestora sau poate dispune predarea lor temporară, sub rezerva restituirii.

Art. 116: Concursul de cereri

(1) În cazul în care două sau mai multe state membre au emis un mandat european de arestare în legătură cu aceeași persoană, autoritatea judiciară de executare română va decide asupra priorității de executare, ținând seama de toate circumstanțele și, în special, de locul săvârșirii și gravitatea infracțiunii, de data emiterii mandatelor, precum și de împrejurarea că mandatul a fost emis în vederea urmăririi penale, a judecării sau în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță. Autoritatea judiciară de executare română va putea solicita, dacă este cazul, avizul Eurojust cu privire la această hotărâre.

(2) În cazul concurenței între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare prezentată de către un stat terț, autoritatea judiciară de executare română va decide luând în considerare toate circumstanțele și în special cele prevăzute la alin. (1) și cele prevăzute în convenția de extrădare aplicabilă în relația cu statul terț. În cazul în care va da prioritate cererii de extrădare, se vor aplica dispozițiile titlului II.

(3) În cazul în care decide să se acorde întâietate cererii de extrădare, autoritatea judiciară de executare română va aduce acest lucru la cunoștința autorității emitente a mandatului european de arestare.

(4) În cazul în care cu privire la aceeași persoană, înainte de predarea acesteia, autoritățile române primesc din partea autorităților competente ale aceluiași stat membru emitent două sau mai multe mandate, cauzele privind executarea

acestor mandate europene de arestare se conexează la instanța cea dintâi sesizată, pronunțându-se o singură hotărâre cu privire la executarea fiecăruia dintre mandatele europene de arestare. În cazul în care predarea este admisă doar pentru una sau unele dintre fapte, în hotărârea de predare se menționează expres acest lucru, dispozițiile art. 117 aplicându-se în mod corespunzător.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere obligațiilor derivate din calitatea de parte la Statutul Curții Penale Internaționale.

CAPITOLUL IV: Alte dispoziții

Art. 117: Regula specialității

(1) Consimțământul pentru urmărirea, judecarea, condamnarea sau deținerea unei persoane de către autoritățile române pentru alte fapte comise anterior predării acesteia în baza unui mandat european de arestare se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) Cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul membru de executare o consimte. În acest scop, autoritatea judiciară română emitentă va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare, însoțită de informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1).

(3) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 98.

(4) Dispozițiile alineatelor anterioare nu se aplică atunci când intervine una dintre următoarele circumstanțe:

a) când persoana urmărită a renunțat în mod expres în fața autorității judiciare de executare la regula specialității, înaintea predării;

b) când persoana urmărită a renunțat, după predare, să recurgă la regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare predării sale. Declarația de renunțare la regula specialității se dă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent, întocmindu-se un proces-verbal conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Renunțarea la regula specialității trebuie să fie voluntară și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor acesteia;

c) când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

d) când infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă privativă de libertate;

e) când la terminarea procesului penal nu se aplică o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță.

Art. 118: Tranzitul

(1) Tranzitul pe teritoriul României al unei persoane, în vederea executării unui mandat european de arestare, se acordă la cererea statului emitent, care trebuie să prezinte următoarele date:

a) existența unui mandat european de arestare;

b) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul mandatului european;

c) încadrarea juridică a faptei;

d) descrierea împrejurărilor în care infracțiunea a fost săvârșită, inclusiv data și locul.

(2) Cererea și informațiile prevăzute la alin. (1) nu trebuie prezentate în cazul tranzitului aerian fără escală, cu excepția cazului în care s-ar produce o aterizare forțată.

(3) Cererea și informațiile privind tranzitul se transmit Ministerului Justiției, care le înaintează, de îndată, Curții de Apel București.

(4) Curtea de Apel București, în complet format din 2 judecători ai Secției penale, se pronunță cu privire la cererea de tranzit, în ziua primirii acesteia, prin încheiere dată în camera de consiliu.

(5) Încheierea este definitivă și se comunică imediat Ministerului Justiției, care informează de îndată statul emitent.

(6) În cazul în care persoana ce face obiectul mandatului european are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât dacă este îndeplinită condiția prevăzută la art. 98 alin. (2).

Art. 119: Predarea ulterioară

(1) Consimțământul la predarea de către statul român către un alt stat membru a unei persoane solicitate în baza unui mandat european de arestare pentru alte fapte comise anterior predării sale se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) În orice caz, consimțământul autorității judiciare române de executare la predarea ulterioară a persoanei solicitate de către un stat membru emitent către un alt stat nu este necesar dacă persoana solicitată:

a) având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

b) a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat european de arestare. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale;

c) renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art. 117 alin. (3) și (4) lit. a)-c).

(3) În situațiile nereglementate de alin. (1) și (2) este necesară aprobarea autorității judiciare române de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art. 90, anexând cererii informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1), însoțite de o traducere.

(4) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare pentru predarea persoanei solicitate către un stat terț este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 98.

(5) Dispozițiile alin. (1)-(4) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care România este stat membru emitent.

Art. 120: Predarea ulterioară unei extrădări

(1) În cazul în care persoana urmărită a fost extrădată în România dintr-un stat terț de care aceasta a fost protejată prin dispozițiile acordului în baza căruia a fost extrădată, referitoare la regula specialității, autoritatea judiciară română de executare va solicita autorizarea statului care a extrădat-o pentru a putea fi predată statului emitent. Termenele prevăzute la art. 112 vor începe să curgă de la data la care regula specialității încetează să se aplice.

(2) În timp ce soluționează cererea de autorizare, autoritatea judiciară română de executare va continua să asigure condițiile materiale necesare pentru o predare efectivă.

Art. 121: Extrădarea ulterioară

(1) Extrădarea unei persoane care a fost predată în România în baza unui mandat european de arestare, solicitată ulterior de către un stat care nu este membru al Uniunii Europene, nu se poate acorda fără consimțământul autorității judiciare de executare care a aprobat predarea.

(2) În cazul în care autoritățile judiciare române au acordat predarea unei persoane unui alt stat membru al Uniunii Europene, în baza unui mandat european de arestare, iar autoritățile judiciare emitente solicită consimțământul de a extrăda persoana urmărită către un terț stat care nu este membru al Uniunii Europene, consimțământul va fi acordat în conformitate cu instrumentele bilaterale sau multilaterale la care România este parte, luându-se în considerare cererea de extrădare.

Art. 122: Imunități și privilegii

(1) Când persoana la care se referă mandatul european de arestare se bucură de imunitate în România, autoritatea judiciară de executare va solicita fără întârziere autorității competente ridicarea acestui privilegiu.

(2) Dacă ridicarea imunității este de competența unui alt stat sau a unei organizații internaționale, cererea va fi formulată de autoritatea judiciară care a emis mandatul european de arestare. Autoritatea judiciară de executare va comunica această împrejurare autorității judiciare emitente.

(3) În timpul în care cererea de retragere a imunității la care se referă alin. (2) este în curs de soluționare, autoritatea judiciară de executare ia măsurile pe care le consideră necesare pentru a garanta predarea efectivă când persoana a încetat să se mai bucure de privilegiul imunității.

(4) Termenele prevăzute la art. 112 încep să curgă de la data când autoritatea judiciară de executare a fost informată despre ridicarea sau retragerea imunității.

(5) Când persoana la care se referă mandatul european de arestare a ajuns în România, ca urmare a extrădării dintr-un stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, iar predarea este limitată la infracțiunea pentru care s-a acordat, termenele prevăzute la alin. (4) încep să curgă din momentul în care autoritățile statului care a extrădat persoana urmărită își dau acordul ca regula specialității să rămână fără efect, iar persoana poate fi predată statului emitent al mandatului european. Până la luarea deciziei, autoritatea judiciară de executare va lua măsurile necesare pentru a se efectua predarea, dacă este cazul.

Art. 123: Relația cu alte instrumente juridice

Condițiile, cerințele și procedura de emitere și de executare a mandatului european de arestare sunt cele stabilite în prezenta lege, cu excepția celor prevăzute în convențiile bilaterale sau multilaterale la care România este parte, în care se simplifică sau se facilitează procedura de predare, în conformitate cu dispozițiile paragrafului 2 al art. 31 al Deciziei-cadru 002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

Art. 124: Dispoziții tranzitorii

(1) Dispozițiile prezentului titlu se aplică mandatelor europene de arestare primite de autoritățile române ulterior intrării sale în vigoare, chiar dacă se referă la fapte anterioare acestei date.

(2) Procedurile de extrădare în curs în momentul intrării în vigoare a prezentului titlu vor continua să se soluționeze potrivit titlului II.

TITLUL IV: Transferul de proceduri în materie penală

CAPITOLUL I: Cererea de transfer al procedurii penale

Art. 125: Schimbul de informații și consultările cu autoritățile judiciare străine

(1) Atunci când are motive întemeiate să creadă că într-un alt stat se desfășoară proceduri penale cu privire la aceleași fapte sau fapte conexe și care implică aceeași persoană, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată poate contacta autoritatea competentă a celui alt stat, direct sau, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorității centrale competente potrivit art. 10, pentru a-i confirma existența unor astfel de proceduri paralele, în vederea inițierii consultărilor. În cazul în care organul judiciar român nu deține nicio informație în acest sens, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, identificarea autorității competente care ar trebui să fie contactată se realizează cu ajutorul punctelor naționale de contact la Rețeaua Judiciară Europeană desemnate la nivelul Ministerului Public sau al Ministerului Justiției, după caz. În acest scop, autorității străine îi sunt furnizate, cel puțin, următoarele informații:

- a) o descriere a faptelor și circumstanțelor care fac obiectul procedurii penale desfășurate;
- b) toate informațiile relevante privind identitatea persoanei cercetate și, dacă este cazul, a persoanelor vătămate;
- c) stadiul procedurii penale;
- d) informații privind arestarea preventivă sau reținerea persoanei cercetate, dacă este cazul.

(2) În aplicarea alin. (1) constituie motive întemeiate inclusiv următoarele cazuri:

- a) persoana cercetată invocă, oferind informații în acest sens, faptul că este subiectul unor proceduri penale cu privire la aceleași fapte sau fapte conexe într-un alt stat; sau
- b) o cerere de cooperare judiciară internațională în materie penală formulată de un alt stat indică existența posibilă a unor astfel de proceduri penale paralele; sau
- c) organele polițienești dețin informații în acest sens.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) nu se aplică atunci când autoritățile competente care desfășoară proceduri paralele au fost deja informate prin orice alte mijloace.

(4) Atunci când se stabilește existența unor proceduri paralele, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată competentă inițiază consultări directe sau prin intermediul Eurojust ori, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorității centrale competente potrivit art. 10. Scopul consultărilor este acela de a se ajunge la un consens cu privire la orice soluție eficientă menită să evite consecințele negative care ar putea decurge din astfel de proceduri paralele, ceea ce, după caz, poate conduce și la exercitarea și continuarea unei proceduri penale unice fie în statul român, fie într-un alt stat.

(5) Atât timp cât consultările directe sunt în desfășurare, autoritățile competente implicate se informează reciproc cu privire la măsurile importante luate în cadrul procedurilor.

(6) Cererile formulate de către autoritățile altor state în vederea confirmării existenței unor proceduri paralele se soluționează de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către instanța pe rolul căreia se află cauza. Exceptând cazul în care prin furnizarea acestora s-ar putea aduce prejudicii unor interese naționale fundamentale în materie de securitate sau care ar putea pune în pericol siguranța persoanelor, autorităților străine li se comunică, într-un termen rezonabil, cel puțin următoarele informații:

a) dacă sunt în desfășurare sau au fost desfășurate proceduri penale cu privire la unele sau toate aceleași fapte sau la fapte conexe care fac obiectul procedurilor penale la care se face referire în cererea transmisă de autoritatea străină și dacă aceleași persoane sunt implicate;

b) în cazul în care sunt în desfășurare sau au fost desfășurate proceduri penale, datele de contact ale autorităților competente; și

c) stadiul respectivelor proceduri sau, în cazul în care a fost pronunțată o hotărâre definitivă, natura respectivei hotărâri definitive.

Art. 126: Condiții

Autoritățile judiciare române pot solicita autorităților competente ale altui stat inițierea unei proceduri penale sau continuarea acesteia, atunci când exercitarea de către statul străin solicitat servește intereselor unei bune administrări a justiției sau favorizează, în caz de condamnare, reintegrarea socială și sunt incidente unul sau mai multe din următoarele cazuri:

a) persoana cercetată are reședința obișnuită în statul solicitat;

b) persoana cercetată este cetățean al statului solicitat sau dacă acest stat este statul său de origine;

c) persoana cercetată execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul solicitat;

d) persoana cercetată face obiectul, în statul solicitat, al unei cercetări penale pentru aceeași faptă sau fapte conexe;

e) transferul este justificat prin interesul de a descoperi adevărul și, mai ales, dacă elementele de probă cele mai importante se găsesc în statul solicitat;

f) executarea unei eventuale hotărâri de condamnare în statul solicitat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială a condamnatului;

g) prezența persoanei cercetate la audieri în procedurile penale instrumentate de autoritățile judiciare române nu poate fi asigurată, chiar și atunci când ar exista posibilitatea audierii prin videoconferință, însă poate fi asigurată în statul solicitat;

h) o eventuală hotărâre de condamnare nu ar putea fi pusă în executare în România, chiar și atunci când ar exista posibilitatea formulării unei cereri de extrădare sau emiterii unui mandat european de arestare, statul solicitat fiind în măsură să o facă;

i) inculpatul a fost condamnat definitiv în România, sunt incidente unul sau mai multe din cazurile prevăzute la lit. a)-h), iar statul român nu poate pune în executare hotărârea de condamnare, chiar având deschisă calea extrădării sau a mandatului european de arestare, iar statul solicitat nu acceptă, ca principiu, executarea unei hotărâri străine de condamnare sau a refuzul punerea în executare a hotărârii de condamnare date de instanța străină.

Art. 127: Procedura

(1) Transferul procedurii penale se solicită în baza hotărârii instanței căreia i-ar reveni competența să soluționeze cauza în prima instanță, dacă procedura se referă la activitatea de urmărire penală sau a instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă procedura se referă la activitatea de judecată.

(2) În acest sens, la propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau din oficiu, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, instanța dispune, prin încheiere motivată, transferul procedurii penale. În situația transferului urmăririi penale, propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie.

(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu contestație. Termenul de contestație este de 5 zile și curge de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 5 zile, iar contestația se judecă în termen de 30 de zile de la înregistrarea cauzei. Contestația este suspensivă de executare.

(4) Încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, suspendă termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent.

(5) Cererea se formulează de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori de către instanță, după caz, și se transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, potrivit art. 10, însoțită de copii certificate de către un magistrat român competent ale tuturor actelor de procedură, cu excepția cazului în care statul străin solicită transmiterea originalului dosarului.

(6) În cazul în care nu se transmite statului solicitat, originalul dosarului se arhivează. În cazul în care transmite originalul, o copie certificată a dosarului se păstrează în arhivă. Restituirea originalului se solicită în situația în care urmărirea penală ori judecata nu este preluată de statul solicitat.

Art. 128: Transmiterea cererii

Ministerul Justiției sau Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz, asigură transmiterea cererii de transfer al procedurii penale pe una din căile prevăzute de prezenta lege.

Art. 129: Efectele cererii de transfer de proceduri penale

(1) Până la primirea deciziei statului solicitat cu privire la cererea de transfer de proceduri penale, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța, după caz:

a) poate efectua orice acte de cercetare penală, cu excepția trimiterii în judecată a inculpatului sau punerii în executare a unei sancțiuni împotriva persoanei cercetate. Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța informează, în scris, statul solicitat, cu privire la actele sau măsurile dispuse ulterior transmiterii cererii;

b) poate retrage oricând cererea de transfer de proceduri penale.

(2) Dreptul de urmărire penală și de executare este redobândit de autoritățile judiciare române atunci când:

a) statul solicitat informează că nu va iniția niciun demers cu privire la cererea de transfer de proceduri penale sau că nu acceptă o astfel de cerere;

b) statul solicitat informează că revocă acceptarea cererii de transfer de proceduri penale;

c) statul solicitat comunică decizia sa de a nu începe sau de a înceta procedurile penale.

(3) Transmiterea cererii de transfer de proceduri penale prelungește termenele de prescripție a răspunderii penale cu 6 luni.

(4) În caz de condamnare, hotărârea pronunțată de statul solicitat se înscrie în cazierul judiciar și produce aceleași efecte ca și când ar fi fost pronunțată de o instanță română.

Art. 130: Plângerea persoanei vătămate

(1) În cazul unei fapte săvârșite în afara teritoriului României, plângerea depusă la organul judiciar român de către persoana vătămată, rezident în România, se transmite direct sau, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorităților centrale prevăzute la art. 10, autorităților străine competente ale statului pe teritoriul căruia a fost săvârșită fapta, în afară de cazul în care competența este exercitată de statul român.

(2) Dispozițiile art. 125-129 nu sunt aplicabile în acest caz.

CAPITOLUL II: Preluarea sau inițierea procedurilor penale la cererea unui stat străin

Art. 131: Cererea de preluare a procedurii penale

(1) Orice cerere de preluare a procedurii penale adresată de un stat străin parchetelor sau instanțelor române se înaintează, după caz, Ministerului Justiției sau Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Atunci când infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României, cererile de preluare a urmăririi penale sau a judecării se soluționează, după caz, de parchetele de pe lângă curțile de apel sau curțile de apel în circumscripția cărora se află locul unde a fost săvârșită fapta sau a fost identificată persoana cercetată ori locuiește persoana vătămată. Atunci când infracțiunea a fost săvârșită în străinătate, cererile de preluare a urmăririi penale sau a judecării se soluționează, după caz, de parchetul de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție locuiește făptuitorul sau de curtea de apel. Dacă acesta nu are domiciliul și nici nu locuiește în România, soluționarea cererii este de competența Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București sau a Curții de Apel București, după caz. Cererile de preluare a urmăririi penale care privesc fapte care, potrivit legii, sunt de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau a Direcției Naționale Anticorupție se soluționează de către acestea.

(3) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta dispune asupra urmăririi date cererii în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală.

(4) Cererea de preluare a judecării se transmite de Ministerul Justiției parchetului de pe lângă curtea de apel competentă să o soluționeze. Procurorul general competent sesizează curtea de apel cu propunerea de admitere sau respingere a cererii.

(5) Odată învestită cu o cerere de preluare a judecării, curtea de apel competentă dispune prin încheiere motivată asupra admisibilității cererii. Încheierea este supusă contestației, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(6) În cazul în care cererea a fost considerată admisibilă, judecata continuă potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

(7) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției informează autoritățile statului solicitant în ceea ce privește admiterea sau respingerea cererii de transfer de proceduri penale.

Art. 132: Inițierea procedurilor penale la sesizarea autorităților unui stat străin

(1) Sesizarea autorităților altor state, cu privire la săvârșirea unei fapte, în vederea inițierii de către statul român a procedurilor penale, se soluționează de organul judiciar român competent, în conformitate cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură penală.

(2) În cazul unei fapte săvârșite pe teritoriul României, plângerea depusă la autoritățile competente ale statului al cărui rezident este persoana vătămată se primește de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se soluționează de către organul judiciar competent potrivit legii române.

Art. 133: Respingerea cererii de preluare sau inițiere a procedurilor penale

(1) Cererea statului străin de preluare sau inițiere a procedurilor penale se respinge dacă exercitarea urmăririi penale este contrară principiului non bis in idem sau dacă, la data menționată pe cerere, prescripția răspunderii penale este împlinită potrivit legii române.

(2) Totodată, cererea statului străin de preluare sau inițiere a procedurilor penale poate fi respinsă, în tot sau în parte, în următoarele cazuri:

- a) motivul pe care se bazează cererea nu este justificat;
- b) făptuitorii sunt necunoscuți;
- c) persoana cercetată nu are reședința obișnuită în România;
- d) persoana cercetată nu este cetățean român și nu avea reședința obișnuită pe teritoriul României în momentul săvârșirii faptei;
- e) infracțiunea în legătură cu care se solicită urmărirea are un caracter politic sau este o infracțiune pur militară ori pur fiscală;
- f) există motive serioase să se creadă că cererea de urmărire penală este determinată de considerente de rasă, naționalitate sau opinii politice;
- g) legea penală română este deja aplicabilă faptei și, potrivit acestei legi, răspunderea penală este prescrisă la momentul primirii cererii;
- h) urmărirea penală este contrară angajamentelor internaționale ale României;
- i) urmărirea penală este contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice române;
- j) față de împrejurările cauzei, preluarea urmăririi penale nu este oportună.

Art. 134: Revocarea acceptării cererii și restituirea cauzei

(1) Acceptarea cererii de preluare sau inițiere a procedurilor penale se revocă atunci când:

- a) continuarea procedurilor penale în România este contrară principiului non bis in idem; sau
- b) dacă, la data menționată pe cerere, prescripția răspunderii penale este împlinită potrivit legii române; sau
- c) dacă fapta pentru care s-a cerut inițierea sau continuarea procedurilor penale nu este infracțiune potrivit legii române, iar făptuitorul nu răspunde penal.

(2) Acceptarea cererii de preluare sau inițiere a procedurilor penale poate fi revocată atunci când:

- a) prezența persoanei cercetate nu poate fi asigurată în vederea audierii sau se apreciază că o eventuală condamnare nu poate fi executată în România; sau
- b) unul dintre motivele de refuz prevăzute la art. 133 este descoperit înainte de trimiterea în judecată; sau
- c) în orice alte cazuri, dacă statul străin solicitant este de acord.

(3) Revocarea acceptării se dispune prin ordonanță sau încheiere motivată, după caz. Revocarea acceptării are drept

efect restituirea documentelor transmise de statul solicitant și redobândirea de către statul respectiv a dreptului de urmărire penală.

CAPITOLUL III: Dispoziții pentru punerea în practică a Convenției din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen

Art. 135: Aplicarea principiului non bis in idem

(1) O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă pe teritoriul unui stat membru al spațiului Schengen nu poate fi urmărită sau judecată pentru aceleași fapte dacă, în caz de condamnare, hotărârea a fost executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată potrivit legii statului care a pronunțat condamnarea.

(2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă:

- a) faptele vizate de hotărârea străină s-au săvârșit în tot sau în parte pe teritoriul României. În acest caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au săvârșit în parte pe teritoriul statului membru unde s-a pronunțat hotărârea;
- b) faptele vizate de hotărârea străină constituie o infracțiune contra securității naționale sau împotriva altor interese esențiale ale României;
- c) faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar român prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu.

(3) Excepțiile menționate la alin. (2) nu se aplică atunci când, pentru aceleași fapte, statul membru interesat a cerut preluarea urmăririi penale sau a acordat extrădarea persoanei în cauză.

TITLUL V: Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 136: Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul titlu se aplică în relația cu statele terțe, în domeniul recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești și ordonanțelor penale, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar, în absența acestora, pe bază de reciprocitate. Dispozițiile prezentului titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale. Dispozițiile capitolului III se aplică și în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dacă nu contravin dispozițiilor speciale.

(2) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

- a) decădere - orice privare sau suspendare a unui drept, orice interdicție sau incapacitate;
- b) act judiciar - actul care emană de la o autoritate judiciară competentă;
- c) ordonanță penală străină - oricare dintre hotărârile prevăzute la art. 1 lit. g) din Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, ratificată prin Ordonanța Guvernului nr. 90/1999, aprobată prin Legea nr. 35/2000, sau prevăzute în tratatele bilaterale încheiate de România ori stabilite pe bază de reciprocitate;
- d) stat terț - statul care nu este membru al Uniunii Europene.

Art. 137: Competența autorităților române

(1) În ceea ce privește hotărârile date de către instanțele judecătorești ale statelor terțe și ordonanțele penale străine, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

- a) să primească cererea statului emitent de recunoaștere a hotărârii judecătorești în vederea executării pe teritoriul României a pedepsei aplicate în statul emitent ori în vederea producerii de alte efecte juridice, după caz, precum și cererea persoanei condamnate în vederea transferării în România;
- b) să primească cererea de luare a unei măsuri preventive în cazul în care persoana condamnată se află în România;
- c) atunci când recunoașterea se face în scopul executării pe teritoriul României a pedepsei aplicate în statul emitent, să transmită, la solicitarea statului emitent, anterior sau ulterior primirii cererii menționate la lit. a) sau b), în special următoarele documente și informații:

(i) un înscris care să ateste că persoana condamnată are cetățenie română sau că beneficiază în România de un drept de ședere permanentă;

(ii) dispozițiile legale din care să rezulte că faptele care au determinat aplicarea unei pedepse în statul emitent constituie infracțiuni potrivit legii române;

(iii) informații cu privire la liberarea condiționată și prescripția executării pedepsei;

(iv) o declarație conținând informațiile prevăzute la art. 138;

d) în afară de cazul în care statul emitent a indicat că nu este de acord ca hotărârea judecătorească sau ordonanța penală dată împotriva unui cetățean român sau unui străin care beneficiază în România de un drept de ședere pe termen lung să fie executată în România, să solicite acestuia să comunice informațiile prevăzute la art. 138;

e) să efectueze controlul de regularitate și, dacă este cazul:

(i) să solicite transmiterea de documente și informații suplimentare;

(ii) să solicite declarația persoanei condamnate, în afară de cazul în care aceasta se află pe teritoriul României;

(iii) atunci când persoana condamnată se află pe teritoriul României, iar hotărârea judecătorească străină a fost dată în lipsă, să solicite informații cu privire la dreptul persoanei condamnate de a face contestație sau de a exercita orice altă cale de atac, potrivit legii statului emitent;

f) să verifice domiciliul persoanei condamnate în străinătate, în vederea stabilirii autorității judiciare competente să soluționeze cererea menționată la lit. a) sau b);

g) să refuze inițierea procedurii de recunoaștere și executare pe teritoriul României a hotărârii judecătorești străine, atunci când:

(i) România nu este statul de cetățenie ori statul pe teritoriul căruia persoana condamnată beneficiază de un drept de ședere permanentă;

(ii) la data primirii hotărârii judecătorești străine, din pedeapsa aplicată persoanei condamnate au rămas de executat mai puțin de 6 luni, cu excepția cazului în care persoana condamnată se află pe teritoriul României;

(iii) statul emitent nu a transmis documentele prevăzute la lit. e) până la expirarea unui termen de maximum 120 de zile, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege;

h) să se consulte cu statul emitent ori de câte ori apreciază ca fiind necesar.

(2) În ceea ce privește hotărârile judecătorești sau ordonanțele penale date de către autoritățile judiciare române, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

- a)** să primească cererea statului de executare sau a persoanei față de care s-a dat hotărârea judecătorească sau ordonanța penală străină, de recunoaștere a acesteia în vederea executării pedepsei aplicate în România ori în vederea producerii de alte efecte juridice, după caz;
- b)** să transmită înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138, precum și orice alte informații suplimentare solicitate de statul de executare;
- c)** să solicite statului de executare un înscris care să ateste că persoana condamnată are cetățenia acestuia sau că trăiește pe teritoriul său, precum și:
- (i) declarația autorității competente cu privire la transferarea persoanei condamnate;
 - (ii) dispozițiile legale din care să rezulte că faptele care au determinat aplicarea unei pedepse în România constituie infracțiuni potrivit legii statului de executare;
 - (iii) informații cu privire la amnistie, grațiere, liberare condiționată și prescripția executării pedepsei;
 - (iv) o declarație cu privire la procedura aplicabilă hotărârii judecătorești române;
- d)** să întocmească, la solicitarea, după caz, a instanței judecătorești sau a organului de urmărire penală, pe baza înscrisurilor și informațiilor prevăzute la art. 138:
- (i) cererea de recunoaștere și executare pe teritoriul unui stat terț a hotărârii judecătorești sau a ordonanței penale și să comunice autorității judiciare române solicitante decizia statului de executare;
 - (ii) cererea de luare de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate atunci când aceasta se află pe teritoriul statului de executare;
- e)** să suspende procedura până la îndeplinirea condiției prevăzute la art. 148 alin. (5) lit. b);
- f)** să se consulte cu statul de executare ori de câte ori apreciază ca fiind necesar.
- (3) Administrația Națională a Penitenciarelor:**
- a)** informează persoanele condamnate aflate în executarea unor pedepse privative de libertate în penitenciarele din România, cărora li se poate aplica prezentul titlu, cu privire la dreptul acestora de a solicita transferarea în statul de executare;
- b)** informează judecătorul de supraveghere a privării de libertate și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției cu privire la persoanele condamnate cărora li se pot aplica dispozițiile prezentului titlu și cărora li s-a aplicat măsura expulzării prin hotărârea judecătorească de condamnare;
- c)** asigură predarea, sub escortă, a persoanelor condamnate aflate în penitenciarele din România, față de care s-a dispus transferarea în statul de executare sau care au fost returnate potrivit lit. f);
- d)** informează direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, instanța de executare și instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere cu privire la data predării persoanei condamnate autorităților statului de executare;
- e)** după primirea în penitenciar a persoanei condamnate în străinătate, informează direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției:
- (i) cu privire la locul de deținere, regimul de executare stabilit și măsurile luate, dacă este cazul;
 - (ii) atunci când persoana condamnată a evadat și nu a fost posibilă prinderea sa;
- f)** asigură preluarea, la data aducerii în țară, și ținerea într-un penitenciar, până la retrimiteră în statul de executare ori până la comunicarea deciziei de punere în libertate, a unei persoane transferate din România în statul de executare, care a fost readusă în țară în vederea participării la judecarea căii extraordinare de atac formulate împotriva hotărârii judecătorești române;
- g)** la expirarea duratei pedepsei închisorii, la termenul hotărât de instanța de judecată în cazul liberării condiționate, precum și la orice altă dată hotărâtă de autoritățile judiciare competente în situațiile anume prevăzute de lege, comunică de îndată Ministerului Justiției și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră punerea în libertate a persoanelor transferate în România în vederea executării pedepsei, indiferent de infracțiunea săvârșită. Inspectoratul General al Poliției de Frontieră informează direcția de specialitate a Ministerului Justiției dacă, în termenul prevăzut la art. 169 lit. c), persoana eliberată a părăsit teritoriul României;
- h)** în cazul liberării condiționate ori grațierii restului rămas neexecutat din pedeapsă, comunică direcției de specialitate din Ministerul Justiției numărul de zile rămase de executat;
- i)** asigură, la momentul aducerii în țară, preluarea persoanelor transferate în vederea executării pedepsei într-un penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.
- (4) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române asigură:**
- a)** transferarea, sub escortă, din statul emitent în România a persoanelor condamnate în străinătate;
- b)** preluarea din străinătate, sub escortă, a persoanelor condamnate, anterior transferate, față de care s-a dispus aducerea în România în vederea participării la judecarea căii extraordinare de atac formulate împotriva hotărârii judecătorești, în afară de cazul în care sarcina aducerii în țară revine statului de executare.
- (5) Ministerul Afacerilor Externe asigură, prin oficiile consulare, luarea declarației persoanei condamnate aflate în executarea unei pedepse la detențiunea pe viață sau cu închisoarea ori a unei măsuri privative de libertate, pe teritoriul statului emitent, pe care o transmite direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, în termen de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data primirii solicitării.**
- Art. 138: Înscrișuri și informații**
- În vederea recunoașterii și punerii în executare a hotărârilor judecătorești sau a ordonanțelor penale străine sunt necesare, după caz, următoarele înscrișuri și informații:
- a)** numele, prenumele, pseudonimul, aliasul folosit, numai în cazul cunoașterii acestora, precum și sexul, cetățenia, numărul cărții de identitate sau al pașaportului, data și locul nașterii, fotografia, ultima adresă sau reședință cunoscută, limbile pe care persoana le înțelege;
- b)** informații despre legăturile familiale, sociale sau profesionale pe care le are în România;
- c)** durata totală a pedepsei, data începerii executării pedepsei, data la care pedeapsa ar fi executată în întregime sau ar urma să fie considerată ca executată, perioada deja executată, dacă este cazul, numărul de zile care urmează să fie deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a efectelor produse de amnistia sau grațierea acordată anterior, precum și, dacă este cazul, numărul de zile deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a oricăror altor măsuri dispuse conform legislației statului emitent;
- d)** informații cu privire la liberarea condiționată sau anticipată, după caz;
- e)** o copie, certificată pentru conformitate, după caz, a ordonanței penale sau a hotărârii judecătorești date în primă

instanță și, dacă este cazul, în exercitarea căilor de atac;

f) dispozițiile legale aplicabile;

g) în afară de cazul în care persoana condamnată se află în România, declarația persoanei condamnate față de cererea de executare într-un penitenciar sau unitate sanitară din România a pedepsei aplicate de statul emitent;

h) dacă este cazul, orice expertiză, raport ori alte acte medicale care să ateste starea fizică și mintală a persoanei condamnate, tratamentul urmat de acesta pe teritoriul statului emitent și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România, precum și, în cazul condamnatului minor, copia referatului de anchetă socială;

i) informații cu privire la posibilitatea exercitării de către persoana condamnată, după transferarea sa, a unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de condamnare;

j) în cazul hotărârilor judecătorești date în lipsă, atunci când persoana condamnată se află pe teritoriul statului emitent, informații cu privire la dreptul persoanei de a exercita o cale de atac care are drept efect reexaminarea cauzei în prezența sa.

Art. 139: Legea care guvernează executarea și efectele transferării executării pedepsei

(1) În situația în care România este stat emitent, punerea în executare, după caz, a pedepsei sau măsurii privative de libertate sau a restului rămas neexecutat este de competența instanței române ori de câte ori:

a) cererea de recunoaștere a hotărârii judecătorești este retrasă mai înainte ca statul de executare să recunoască hotărârea judecătorească și să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată de instanța română;

b) statul de executare refuză să recunoască hotărârea judecătorească și să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată de instanța română;

c) statul de executare renunță în mod expres la dreptul său de executare;

d) statul de executare arată că nu mai poate executa pedeapsa sau măsura privativă de libertate întrucât persoana condamnată a evadat și nu a fost găsită pe teritoriul său;

e) statul de executare arată că nu poate pune în executare pedeapsa sau măsura privativă întrucât persoana condamnată nu a fost găsită pe teritoriul său.

(2) Competența judecării unei căi de atac, exercitate de persoana condamnată, după transferarea sa în statul de executare, în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești de condamnare, aparține instanței române. Orice decizie în urma căreia pedeapsa sau măsura privativă de libertate încetează să mai aibă caracter executoriu, precum și hotărârea prin care instanța română competentă a soluționat respectiva cale de atac se transmit direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției în vederea informării statului de executare.

(3) În situația în care România este stat emitent, atunci când statul de executare a comunicat decizia de a nu pune în executare ori de a înceta executarea pedepsei sau a măsurii privative de libertate ca urmare a aplicării amnistiei sau grațierii, instanța română competentă face mențiune despre aceasta în Registrul de evidență și punere în executare a hotărârilor penale.

(4) Aplicarea amnistiei sau grațierii de către statul român, în calitate de stat emitent, când intervine după transferarea persoanei condamnate sau după delegarea executării pedepsei, se face de către un judecător de la instanța de executare. Decizia de aplicare a amnistiei sau a grațierii se transmite direcției de specialitate a Ministerului Justiției în vederea comunicării statului de executare.

(5) Aplicarea amnistiei sau grațierii de către statul român, în calitate de stat de executare, se face de către un judecător de la instanța de executare sau, când persoana condamnată este deținută, de la instanța corespunzătoare în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. Decizia de aplicare a amnistiei sau grațierii se transmite direcției de specialitate a Ministerului Justiției în vederea comunicării statului emitent.

CAPITOLUL II: Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine

SECȚIUNEA 1: Transferarea persoanelor condamnate, deținute în state terțe, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România

Art. 140: Măsuri premergătoare sesizării instanței

(1) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată, în vederea sesizării curții de apel.

(2) Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

a) executarea hotărârii judecătorești străine în România ar fi contrară principiului non bis in idem;

b) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru aceleași infracțiuni pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească străină;

c) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru alte infracțiuni decât cele pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească străină;

d) este incident vreunul din motivele de refuz prevăzute la art. 142 alin. (2);

e) persoana condamnată beneficiază de efectele regulii specialității. Dispozițiile art. 169 se aplică numai dacă se prevede astfel în tratatul aplicabil în relația cu statul emitent ori dacă potrivit rezervei sau declarației formulate de statul emitent la un tratat multilateral, acceptată de România, transferarea este condiționată de respectarea regulii specialității.

(3) Informațiile necesare verificărilor prevăzute la alin. (2) lit. b) și c) sunt comunicate procurorului, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii solicitării.

(4) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (2) lit. e), procurorul informează, după caz, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată.

(5) Dacă, până la sesizarea instanței, cererea prevăzută la art. 137 alin. (1) lit. a) este retrasă, procurorul dispune clarea și restituie dosarul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Art. 141: Durata și obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine

(1) Președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată, care nu poate fi mai mare de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Durata procedurii judiciare de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine este de 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

(2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la

art. 142, iar în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătorești străine de efecte juridice pe teritoriul României și transferarea într-un penitenciar sau unitate medicală din România a persoanei condamnate. Dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească străină, altele decât cele privind executarea pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate nu constituie obiectul prezentei proceduri, în afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres. În acest din urmă caz, instanța de judecată sesizată în scopul transferării persoanei condamnate se pronunță și cu privire la recunoașterea și punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească străină.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești străine. În acest scop, anterior luării unei hotărâri, instanța poate consulta statul emitent prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(5) Dacă, înainte de soluționarea definitivă a cauzei, statul emitent își retrage cererea, instanța de judecată o respinge ca nesustenută.

(6) Instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, pronunță una dintre următoarele soluții:

a) dispune, prin sentință, recunoașterea și executarea pedepsei aplicate de instanța străină;

b) în cazul în care natura sau durata pedepsei aplicate de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare:

(i) adaptează, prin sentință, pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină, potrivit alin. (7) și (8) sau, atunci când adaptarea nu este posibilă,

(ii) stabilește și aplică, prin sentință, pedeapsa pentru infracțiunea săvârșită;

c) dispune, prin sentință, respingerea cererii de recunoaștere și executare în România a hotărârii judecătorești străine.

(7) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b) pct. (i), instanța de judecată adaptează pedeapsa aplicată de instanța străină, atunci când:

a) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română;

b) durata acesteia depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzute de legea penală română sau atunci când durata pedepsei rezultante aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. Adaptarea de către instanța de judecată a pedepsei aplicate de instanța străină constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare.

(8) Pedeapsa stabilită de instanța română, potrivit alin. (7), trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punctul de vedere al naturii sau duratei, cu cea aplicată de statul emitent și nu va agrava situația persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

(9) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (6) lit. b) pct. (ii), la stabilirea și aplicarea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită, instanța de judecată este ținută de constatarea faptelor, de stările și circumstanțele în care acestea au fost săvârșite, astfel cum rezultă explicit sau implicit din hotărârea judecătorească străină și totodată:

(i) nu va schimba o pedeapsă privativă de libertate într-o pedeapsă pecuniară;

(ii) va deduce integral din pedeapsa aplicată perioada executată de persoana condamnată în statul emitent, numărul de zile care urmează să fie deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a efectelor produse de amnistia sau grațierea acordată anterior, precum și, dacă este cazul, numărul de zile deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a oricăror altor măsuri dispuse conform legislației statului emitent;

(iii) nu va agrava situația persoanei condamnate și nici nu va fi ținută de limita minimă a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiunea săvârșită.

(10) Dispozițiile alin. (6) lit. b) pct. (ii) nu se aplică în cazul în care tratatul aplicabil în relația cu statul emitent exclude conversiunea condamnării ori dacă statul emitent a indicat în mod expres că va acorda transferarea numai dacă statul român va executa fie pedeapsa aplicată de instanța străină, fie pedeapsa adaptată de instanța română potrivit alin. (7) și (8).

(11) Sentința prevăzută la alin. (6) se redactează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se transmite direcției de specialitate a Ministerului Justiției în vederea comunicării persoanei condamnate. Sentința poate fi atacată cu apel, în termen de 10 zile, de procuror, precum și de către persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(12) Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală. Hotărârea definitivă și un exemplar al mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, după caz, se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(13) În cazul în care după emiterea mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, statul emitent:

a) informează că transferarea nu mai poate avea loc, instanța dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață. Anularea se dispune prin sentință definitivă, pronunțată în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, cu participarea procurorului. În acest caz, sentința de recunoaștere a hotărârii penale străine urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, în afară de cazul în care transferarea nu mai este posibilă pe motiv de acordare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunii ori ca urmare a decesului persoanei condamnate în statul emitent;

b) transmite o nouă hotărâre pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare, care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului titlu, se aplică în mod corespunzător. În acest caz, instanța de executare este curtea de apel care a pronunțat sentința prevăzută la alin. (6).

(14) Dacă, după transferarea persoanei condamnate, statul emitent transmite o nouă hotărâre judecătorească pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile art. 143 se aplică în mod corespunzător.

(15) În cazul în care sunt aplicabile dispozițiile alin. (13) lit. a), iar transferarea nu mai poate avea loc ca urmare a

revocării de către persoana condamnată a consimțământului la transferare, toate cheltuielile avansate de către statul român cad în sarcina persoanei condamnate în baza dispoziției conducerii Ministerului Justiției sau a Inspectoratului General al Poliției Române, care constituie titlu executoriu. În cazul neexecutării de bunăvoie a creanței, aceasta se va pune în executare conform dispozițiilor Codului de procedură fiscală privind recuperarea creanțelor fiscale.

(16) În cazul în care instanța a refuzat recunoașterea hotărârii judecătorești transmise de statul emitent, cererea persoanei condamnate sau a statului emitent poate fi reexaminată dacă au intervenit elemente noi.

(17) În cazul în care, ulterior transferării persoanei condamnate, statul emitent transmite o hotărâre judecătorească sau un act judiciar prin care persoanei condamnate i s-a acordat reduceri de pedeapsă anterior transferării sale în România, acestea vor fi recunoscute de curtea de apel care a pronunțat hotărârea prevăzută la alin. (6). Dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare se aplică în mod corespunzător.

Art. 142: Condiții pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești străine

(1) O hotărâre judecătorească străină poate fi recunoscută în România dacă este de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române și sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) hotărârea este definitivă și executorie;

b) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;

c) persoana condamnată a consimțit la executarea pedepsei în România, în afară de cazul în care aceasta, după executarea pedepsei, ar fi expulzată în România. Dacă este necesar, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a persoanei condamnate, consimțământul poate fi dat de reprezentantul acesteia;

d) nu este incident vreunul din motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la alin. (2). În cazul în care este incident vreunul din motivele prevăzute la alin. (2), instanța poate dispune recunoașterea numai dacă există convingerea că executarea pedepsei în România ar contribui semnificativ la reintegrarea socială a persoanei condamnate;

e) executarea în România a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate este de natură să faciliteze reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) Hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când:

a) recunoașterea și executarea pe teritoriul României a hotărârii judecătorești străine ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului român;

b) hotărârea judecătorească se referă la o infracțiune de natură politică sau o infracțiune conexă unei infracțiuni politice ori la o infracțiune militară care nu este infracțiune de drept comun;

c) pedeapsa a fost aplicată pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice ori de apartenență la un anumit grup social;

d) persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;

e) persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceleași fapte penale, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută în România;

f) persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicție penală;

g) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care nu răspunde penal potrivit legii române;

h) pedeapsa constă într-o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală care nu poate fi executată în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul național juridic sau de sănătate;

i) persoana condamnată a părăsit România, stabilindu-și domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu sunt semnificative;

j) persoana condamnată a comis o infracțiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreținut relații strânse cu membri ai unor organizații criminale, de natură să facă îndoielnică reintegrarea sa socială în România;

k) există indicii obiective că hotărârea judecătorească a fost dată cu încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale, în special că pedeapsa a fost aplicată pentru a sancționa persoana condamnată pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, convingeri politice sau orientare sexuală, iar persoana condamnată nu a avut nicio posibilitate de a contesta aceste circumstanțe în fața Curții Europene a Drepturilor Omului sau a unei alte instanțe internaționale.

(3) De la caz la caz, luând în considerare circumstanțele specifice ale cauzei, instanța poate refuza recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești străine dacă:

a) persoana este cercetată în România pentru aceeași faptă penală pentru care a fost condamnată în străinătate. În cazul în care hotărârea judecătorească a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;

b) atunci când statul emitent a respins cererea formulată în temeiul art. 140 alin. (1).

(4) În cazul în care persoana condamnată este cercetată în România pentru infracțiunea pentru care a fost condamnată în străinătate, în loc să refuze recunoașterea, instanța poate dispune fie recunoașterea hotărârii judecătorești străine, fie suspendarea cauzei până la luarea unei decizii în procesul penal aflat pe rolul autorităților judiciare române.

(5) Hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută sau, dacă a fost recunoscută, nu va fi pusă în executare, atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit amnistia, grațierea, dezincriminarea faptei, precum și în orice alte cazuri prevăzute de lege.

SECȚIUNEA 2: Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România

Art. 143: Procedura de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine și luarea măsurilor preventive

(1) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată ori, în cazul în care aceasta se află în detenție, în a cărei circumscripție teritorială se află locul de deținere, în vederea sesizării curții de apel. Dispozițiile art. 140 alin. (2) lit. a)-d) și alin. (4), precum și ale art. 141 alin. (1) și (4)-(10) se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secțiuni.

(2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei

condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. a), b), d), e) și alin. (2)-(4) și, în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătorești străine de efecte juridice pe teritoriul României. În funcție de natura pedepsei și dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de legea română, instanța poate dispune aplicarea uneia dintre măsurile de individualizare a executării pedepsei.

(4) La cererea expresă a statului emitent, față de persoana condamnată se poate lua una dintre măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de pedeapsa aplicată în statul emitent, de natura infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura.

(5) Măsura arestării preventive poate fi luată față de persoana condamnată, în cazul în care infracțiunea săvârșită face parte din una dintre categoriile de infracțiuni prevăzute la art. 97 alin. (1) și există una dintre următoarele situații:

a) persoana condamnată a fugit din statul emitent în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală, judecată sau de la executarea pedepsei și s-a refugiat pe teritoriul României; sau

b) pedeapsa aplicată de instanța străină sau restul rămas de executat este de cel puțin un an închisoare.

(6) Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 180 de zile. Măsurile preventive încetează de drept:

a) la expirarea termenului prevăzut de lege sau la expirarea termenului stabilit de organele judiciare române;

b) atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării preventive sau a arestului la domiciliu a atins durata pedepsei închisorii aplicate în străinătate; sau

c) dacă arestarea preventivă s-a dispus anterior primirii cererii de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești străine, atunci când, în termen de 30 de zile de la data arestării preventive, nu au fost primite de către direcția de specialitate din Ministerul Justiției înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138.

(7) Situația juridică a persoanei condamnate nu poate fi agravată ca efect al duratei măsurii preventive privative de libertate aplicate de organul judiciar român.

(8) Sentința se redactează în cel mult 10 zile de la pronunțare. Împotriva acesteia pot declara apel, în termen de 10 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

Art. 144: Notificarea hotărârii judecătorești străine și contestația persoanei condamnate

(1) În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată în lipsă, procurorul, primind dosarul, notifică persoanei condamnate hotărârea. Notificarea trebuie să cuprindă următoarele mențiuni:

a) că a fost primită o cerere de executare pe teritoriul României a unei pedepse;

b) că are dreptul să conteste hotărârea judecătorească străină și să depună contestație în acest sens, dacă acest drept îi este conferit de legea statului emitent;

c) că respectiva contestație este supusă jurisdicției statului emitent;

d) că respectiva contestație se depune la parchetul competent, potrivit art. 143;

e) că termenul de depunere a contestației este de 30 de zile și curge de la data primirii notificării;

f) că nedeținerea contestației în termenul de 30 de zile are drept consecință considerarea hotărârii judecătorești străine ca fiind pronunțată în prezența sa.

(2) Un exemplar al notificării este comunicat direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției care îl remite statului emitent.

(3) Atunci când la expirarea celor 30 de zile se constată că persoana condamnată nu a depus contestație, procurorul sesizează curtea de apel competentă potrivit art. 143.

(4) Atunci când la expirarea celor 30 de zile se constată că persoana condamnată a depus contestație, procurorul dispune clasarea, restituie dosarul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției și, totodată, îi transmite contestația, precum și înscrisurile depuse de persoana condamnată.

CAPITOLUL III: Proceduri speciale de recunoaștere și executare

Art. 145: Recunoașterea și punerea în executare a sancțiunilor de drept penal și administrative aplicate de organele judiciare străine și a cheltuielilor judiciare

(1) Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor judecătorești sau ordonanțelor penale străine prin care au fost aplicate sancțiuni de drept penal sau administrative ori s-a dispus obligarea la plata de cheltuieli judiciare au loc în condițiile tratatului aplicabil între România și statul străin solicitant sau, în lipsa acestuia, în condițiile prevăzute de prezenta lege, precum și de Codul de procedură penală, dacă este îndeplinită condiția reciprocității.

(2) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă judecătoria în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana față de care s-a aplicat respectiva sancțiune sau care a fost obligată la plata cheltuielilor judiciare, în vederea sesizării instanței competente. Atunci când persoana nu are domiciliul și nici nu locuiește pe teritoriul României, competența aparține Judecătoriei Sectorului 2 București.

(3) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința poate fi atacată cu apel, în termen de 10 zile de la pronunțare, de procuror sau de persoana interesată. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în termen de 10 zile.

(4) Punerea în executare a decăderilor, precum și a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească sau ordonanța penală străină are loc numai dacă legea penală română prevede pentru infracțiunea săvârșită aplicarea unei astfel de măsuri sau decăderi.

(5) Atunci când se solicită punerea în executare a amenzii penale sau administrative ori a cheltuielilor judiciare, instanța competentă schimbă cuantumul acesteia în unitatea monetară a statului român, aplicând paritatea de schimb în vigoare la data pronunțării hotărârii.

(6) Cuantumul amenzii penale sau administrative rezultat în urma convertirii nu poate depăși limita maximă generală prevăzută de legea română. Cu toate acestea, instanța de judecată va putea menține și pune în executare amenda penală sau administrativă, până la nivelul cuantumului pronunțat în statul străin, atunci când legea română prevede

pentru fapta săvârșită o sancțiune mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent.

(7) Nu constituie obiectul prezentei proceduri dispozițiile din hotărârile judecătorești străine care intră sub incidența prevederilor art. 141 sau 143, după caz.

(8) Hotărârea definitivă se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Art. 146: Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor străine de confiscare

(1) Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor de confiscare emise de statele terțe au loc în condițiile tratatului aplicabil între România și statul străin emitent sau, în lipsa acestuia, în condițiile prevăzute de prezenta lege, precum și de Codul de procedură penală, dacă este îndeplinită condiția reciprocității.

(2) În înțelesul alin. (1), prin hotărâre de confiscare se înțelege o pedeapsă sau o măsură definitivă dispusă de o autoritate judiciară competentă a statului emitent în legătură cu una sau mai multe infracțiuni, având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv.

(3) Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor prin care s-au dispus măsuri echivalente confiscării, care, potrivit legii române, nu constituie sancțiuni de drept penal, pot fi dispuse numai dacă:

a) măsurile au ca rezultat deposedarea definitivă de bunurile respective;

b) măsurile au fost dispuse de o autoritate judiciară competentă a statului emitent, în legătură cu una sau mai multe fapte penale; și

c) bunurile sunt produse sau instrumente în legătură cu acestea.

(4) Competența recunoașterii și punerii în executare a hotărârilor prevăzute la alin. (1) și (3) aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul respectiv. În cazul în care hotărârea privește:

a) mai multe bunuri mobile aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține Tribunalului București;

b) mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul imobil;

c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(5) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința poate fi atacată cu apel, în termen de 10 zile de la pronunțare, de procuror sau de persoana interesată. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în termen de 10 zile.

(6) Atunci când există o suspiciune rezonabilă cu privire la existența unui pericol concret de ascundere, distrugere, înstrăinare sau sustragere a bunurilor care fac obiectul confiscării, instanța poate aplica, din oficiu sau la cererea statului emitent ori a procurorului, măsura indisponibilizării, prin instituirea unui sechestru, a bunurilor mobile sau imobile în vederea confiscării. Instanța dispune prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Încheierea poate fi atacată odată cu sentința prevăzută la alin. (5).

(7) Atunci când se solicită confiscarea unei sume de bani, instanța competentă schimbă quantumul acesteia în unitatea monetară a statului român, aplicând paritatea de schimb în vigoare la data pronunțării sentinței.

(8) Atunci când se solicită confiscarea unui bun determinat, recunoașterea hotărârii străine are loc numai dacă legea română reglementează pentru fapta săvârșită măsura confiscării, în afară de cazul în care prin tratatul aplicabil se prevede altfel sau atunci când legea română prevede pentru fapta săvârșită o sancțiune mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent.

(9) Dispozițiile art. 307 alin. (2)-(4), art. 319, 326 și 327 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secțiunii. Dispozițiile art. 324 alin. (1)-(3) se aplică dacă nu se prevede altfel în tratatul dintre România și statul emitent sau, atunci când tratatul nu conține dispoziții în acest sens, dacă nu se convine altfel între autoritățile competente române și străine. Pentru România, autoritatea română competentă este Ministerul Justiției.

(10) Hotărârile prevăzute la alin. (1) și (2) sunt puse în executare dacă au caracter executoriu și nu este incident unul din motivele prevăzute la art. 142 alin. (2) lit. a)-c), k) și art. 321 alin. (1) lit. b)-h) și alin. (4).

(11) Hotărârea definitivă prevăzută la alin. (5) se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Art. 147: Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, precum și a altor acte judiciare emise de autoritățile străine

(1) Recunoașterea, pe cale principală, a hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face la sesizarea persoanei interesate sau a procurorului, în condițiile tratatului aplicabil între România și statul emitent, de către judecătoria în a cărei circumscripție aceasta domiciliază.

(2) Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală, sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare.

(3) Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat, se face dacă pedeapsa a fost executată în întregime sau a fost considerată ca fiind executată în statul străin, iar aceste aspecte au fost confirmate de statul străin, urmând a fi dedusă perioada executată efectiv.

(4) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), lipsa unui tratat nu împiedică recunoașterea hotărârii judecătorești străine, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa. Dispozițiile art. 137 alin. (1), art. 138, 141 și ale art. 142 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(5) Actele judiciare care emană de la o autoritate judiciară străină competentă pot fi recunoscute de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei cercetate ori a persoanei condamnate sau la reintegrarea sa. Actului judiciar străin nu i se poate conferi, ca efect al recunoașterii, o forță probantă mai mare decât cea pe care o are în statul emitent.

CAPITOLUL IV: Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române

SECȚIUNEA 1: Transferarea din România în alte state a persoanelor condamnate, aflate în executarea, în regim de detenție, a unor pedepse sau măsuri privative de libertate

Art. 148: Condiții pentru transferarea în statul de executare a persoanelor deținute în penitenciarele sau unitățile medicale din România

(1) Orice persoană condamnată în România care este cetățean al unui stat terț sau care trăiește pe teritoriul unui alt stat decât cel de cetățenie și dorește să fie transferată pe teritoriul acestuia poate solicita direct sau prin intermediul judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul în care se află aceasta ori al conducerii unității în care este internată inițierea procedurii de transferare în statul de executare.

(2) În cazul în care persoana condamnată are cetățenie multiplă, dintre care una este a statului român, cetățenia străină va fi considerată ca fiind dominantă numai dacă statul străin este statul pe teritoriul căruia cetățeanul român trăiește. În cazul în care una dintre cetățenii este a unui alt stat membru al Uniunii Europene, procedura prevăzută la titlul VI se aplică cu prioritate, în afară de cazul în care respectivul stat membru a declarat că nu dorește să preia executarea pedepsei aplicate persoanei condamnate sau atunci când sunt incidente dispozițiile art. 161 alin. (2). Înscrierile și informațiile prevăzute la art. 138 se transmit unui singur stat de executare o dată.

(3) În cazul persoanelor condamnate în România, care sunt cetățeni ai unui stat terț sau trăiesc pe teritoriul unui alt stat decât cel de cetățenie, procedura de transferare poate fi inițiată în lipsa acordului persoanei condamnate, dacă împotriva sa a fost dispusă măsura expulzării și dacă această posibilitate este prevăzută în tratatul aplicabil între România și statul de executare.

(4) Procedura nu se inițiază atunci când s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață ori înlăturarea sau modificarea pedepsei. Totodată, procedura nu se inițiază atunci când persoana condamnată s-a sustras de la executarea pedepsei, părăsind țara, iar pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești s-a recurs anterior la procedura extrădării sau a mandatului european de arestare.

(5) Solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) nu atrage obligația transmiterii statului de executare a înscrisurilor și informațiilor prevăzute la art. 138, atunci când:

a) se apreciază, fie de statul de executare, fie de autoritățile române competente, că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei condamnate; sau

b) până la data inițierii procedurii, persoana condamnată nu a achitat amenda penală, amenda judiciară, cheltuielile judiciare avansate de stat, cele convenite părților și despăgubirile civile; sau

c) persoana condamnată are de executat mai puțin de 6 luni închisoare sau ar putea fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei în următoarele 6 luni; sau

d) hotărârea nu este definitivă sau împotriva hotărârii persoana a exercitat o cale extraordinară de atac; sau

e) persoana condamnată este cercetată într-o altă cauză penală; sau

f) persoana a fost condamnată pentru infracțiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România; sau

g) există indicii suficiente că, odată transferată, persoana condamnată ar putea fi pusă în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt față de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române ori că limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea statului emitent pentru infracțiunea săvârșită este mai mică decât limita maximă specială prevăzută de legea penală română; sau

h) în urma consultării, statul de executare a declarat că nu este de acord să preia executarea pedepsei aplicate de instanța română.

(6) Prin excepție de la dispozițiile alin. (5) lit. a)-c), f) și g), solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) atrage obligația de a transmite statului de executare informațiile și înscrisurile prevăzute la art. 138 atunci când persoana condamnată a fost predată anterior, ca efect al unei cereri de extrădare formulate de Ministerul Justiției sau al unui mandat european de arestare emis de instanța română competentă, sub condiția ca, în caz de condamnare, persoana să fie returnată în statul de executare.

(7) Atunci când persoana se află internată într-o unitate medicală din România în executarea unei măsuri privative de libertate aplicate acesteia ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, dispozițiile prevăzute la alin. (1)-(6) se aplică în mod corespunzător.

Art. 149: Procedura prealabilă

(1) Obiectul procedurii prealabile îl constituie verificarea de către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, a condițiilor prevăzute la art. 148 alin. (5) lit. b)-f) și a situațiilor prevăzute la alin. (3).

(2) În cazul prevăzut la art. 148 alin. (3), judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate efectuează verificările prevăzute la alin. (1) ca urmare a informării transmise de conducerea unității în care persoana condamnată execută pedeapsa sau măsura privativă de libertate.

(3) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, verifică:

a) în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unei cereri de extrădare formulate de către Ministerul Justiției sau a unui mandat european de arestare emis de instanța română competentă, dacă predarea s-a realizat sub condiția returnării în caz de condamnare, făcând mențiune despre aceasta în referatul prevăzut la alin. (5);

b) dacă persoana condamnată este de acord să fie transferată în statul de executare. În acest scop, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, ascultă respectiva persoană, la locul de deținere, în prezența unui avocat desemnat din oficiu sau ales și, dacă persoana condamnată solicită expres, a reprezentantului diplomatic sau consular al statului de executare, întocmind în acest sens un proces-verbal semnat de judecător, persoana condamnată și avocat. Totodată, îi aduce la cunoștință că, potrivit legii române, consimțământul persoanei condamnate este irevocabil;

c) dacă față de persoana condamnată s-a aplicat măsura de siguranță a expulzării.

(4) Atunci când, în funcție de împrejurările cauzei, apreciază necesar, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, solicită:

a) departamentului de reintegrare socială din cadrul penitenciarului să întocmească un referat de evaluare a persoanei condamnate, stabilind în acest sens un termen care nu poate fi mai mare de 10 zile;

b) solicită direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției consultarea autorității competente din statul de executare cu privire la posibila eliberare a persoanei condamnate înainte de termen sau condiționată și cu privire la procedura pe care statul de executare o va aplica în cazul transferării persoanei condamnate.

(5) Referatul întocmit de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, procesul-verbal prevăzut la alin. (3) lit. b) și înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138 lit. a), c), d)-f), h) și i) se transmit direcției de specialitate a Ministerului Justiției.

(6) În cazul în care sunt incidente dispozițiile prevăzute la art. 148 alin. (5) lit. b)-f), informează în acest sens direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției și persoana condamnată.

(7) După primirea înscrisurilor și informațiilor prevăzute la alin. (5), Ministerul Justiției ia măsuri în vederea traducerii, dacă este cazul, și sesizează statul de executare.

Art. 150: Procedura judiciară

(1) În cazul în care statul de executare este de acord ca persoana condamnată să fie transferată, direcția de specialitate din Ministerul Justiției transmite înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 149 alin. (5), precum și cele comunicate de statul de executare parchetului de pe lângă judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în vederea sesizării instanței competente. Sesizarea instanței se face în termen de cel mult 15 zile de la înregistrarea cauzei la parchet.

(2) Durata procedurii judiciare este de 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător. Instanța hotărăște în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(3) Instanța verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, dispune prin sentință definitivă:

(i) transferarea în statul de executare a persoanei condamnate; sau

(ii) respingerea cererii de transferare. Instanța stabilește, dacă este cazul, un termen pentru reexaminarea de către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, a situației persoanei condamnate, care nu poate fi mai mic de un an.

(4) Hotărârea se comunică direcției de specialitate din Ministerul Justiției, precum și autorităților române competente să asigure predarea persoanei condamnate.

SECȚIUNEA 2: Recunoașterea și executarea, pe teritoriul altor state, a hotărârilor judecătorești și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române

Art. 151: Delegarea executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate

(1) Executarea unei hotărâri judecătorești date de o instanță română poate fi delegată unui stat terț numai dacă persoana condamnată se află pe teritoriul statului de executare și sunt incidente unul sau mai multe din următoarele cazuri:

a) persoana condamnată are reședința obișnuită în celălalt stat;

b) persoana condamnată este cetățean al celuilalt stat;

c) statul de executare este statul de origine a persoanei condamnate, iar acesta a declarat că este de acord să preia executarea pedepsei;

d) dacă executarea pedepsei în celălalt stat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială ale persoanei condamnate;

e) dacă este vorba de o pedeapsă privativă de libertate care ar putea fi executată în celălalt stat, în continuarea unei alte pedepse privative de libertate pe care persoana condamnată o execută sau urmează să o execute în acest stat, în afară de cazul în care persoana condamnată urmează să fie adusă din statul de executare în România în baza unei cereri de extrădare sau a unui mandat european de arestare ori transferată pentru executarea pedepsei aplicate de autoritățile străine într-un penitenciar din România;

f) dacă se apreciază că instanța de executare nu este în măsură să asigure executarea pedepsei, chiar recurgând la emiterea unui mandat european de arestare sau la solicitarea extrădării, iar celălalt stat are această posibilitate.

(2) În acest sens, instanța de executare, din oficiu sau la cererea procurorului competent ori a persoanei condamnate, propune motivat direcției de specialitate din Ministerul Justiției să solicite statului străin recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești și transmite înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138.

(3) Cererea de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești se întocmește și se transmite statului de executare dacă, în urma controlului de regularitate internațională, se constată că între România și statul de executare există un tratat aplicabil care conține dispoziții în acest sens. Lipsa unui tratat nu împiedică transmiterea cererii de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești atunci când statul de executare a declarat că este de acord să preia executarea pedepsei sau a măsurii privative de libertate.

(4) La cerere se anexează actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil sau, în lipsa unui tratat, înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 138. Traducerea documentelor se efectuează de un traducător autorizat, la solicitarea direcției de specialitate din Ministerul Justiției.

Art. 152: Punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească, precum și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române

Punerea în executare, pe teritoriul unui alt stat, a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române are loc în condițiile tratatului aplicabil între România și statul străin sau, în lipsa acestuia, pe bază de reciprocitate, atunci când în urma consultării cu statul de executare se constată că această condiție este îndeplinită.

TITLUL VI: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 153: Domeniul de aplicare

(1) Prezentul titlu se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană. În relația cu statele membre care nu au transpus decizia-cadru sunt aplicabile dispozițiile titlului V.

(2) Prezentul titlu se aplică și în relația cu statele cu care România a încheiat un tratat care conține dispoziții similare deciziei-cadru.

Art. 154: Competența autorităților judiciare române

(1) Atunci când România este stat de executare, iar persoana condamnată este deținută într-un alt stat membru al

Uniunii Europene, recunoașterea și punerea în executare, pe teritoriul României, a hotărârii judecătorești străine, în vederea transferării persoanei condamnate, este de competența curții de apel în a cărei circumscripție aceasta domiciliază. În cazul în care persoana condamnată nu are domiciliul pe teritoriul României, competența aparține Curții de Apel București.

(2) Atunci când România este stat de executare, iar persoana condamnată se află pe teritoriul României, recunoașterea și punerea în executare a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent sunt de competența curții de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată. În cazul în care persoana condamnată nu are domiciliul pe teritoriul României, competența aparține Curții de Apel București. Atunci când persoana condamnată se află în România, în executarea unei pedepse, competența recunoașterii și punerii în executare aparține curții de apel în a cărei circumscripție teritorială se află instanța de deținere.

(3) Atunci când România este stat de executare, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este competent să primească cererea statului emitent formulată potrivit art. 173. În cazul art. 173 alin. (9), parchetul competent să primească hotărârea judecătorească și certificatul este cel de pe lângă curtea de apel prevăzută la alin. (4).

(4) În cazul prevăzut la art. 173 alin. (9), curtea de apel din care face parte judecătorul care a luat măsura preventivă sau pe lângă care funcționează parchetul din care face parte procurorul care a luat măsura preventivă este competentă să recunoască și să pună în executare hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent.

(5) Atunci când România este stat emitent, iar persoana condamnată se află pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene, competența de a solicita acestui din urmă stat luarea unei măsuri preventive și recunoașterea și punerea în executare a hotărârii judecătorești române aparține instanței de executare.

Art. 155: Competența autorităților administrative române

(1) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, îndeplinește, după caz, atribuțiile prevăzute la art. 164 și 176, precum și orice alte atribuții prevăzute în prezentul titlu.

(2) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române:

a) asigură transferarea, sub escortă, din România în statul de executare, a persoanei condamnate, potrivit art. 158 alin. (3);

b) informează direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, curtea de apel competentă și instanța de executare cu privire la transferarea persoanei condamnate din România în statul de executare;

c) la solicitarea instanței de judecată investite cu soluționarea căii extraordinare de atac asigură aducerea, sub escortă, din statul de executare în România a persoanei transferate, în afară de cazul în care sarcina aducerii în țară revine statului de executare.

(3) Administrația Națională a Penitenciarelor:

a) informează persoanele condamnate aflate în penitenciarele din România, cărora li se pot aplica prevederile prezentului titlu, cu privire la dreptul acestora de a solicita executarea pedepsei în statul de executare;

b) asigură preluarea, la data aducerii în țară a persoanei condamnate, transferate potrivit art. 158 alin. (1);

c) după primirea în penitenciara persoanei condamnate transferate potrivit art. 158 alin. (1), informează curtea de apel competentă și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției:

(i) cu privire la locul de deținere, regimul de executare stabilit și măsurile luate, dacă este cazul;

(ii) atunci când persoana condamnată a evadat și nu a fost posibilă prinderea sa;

d) la expirarea duratei pedepsei închisorii, la termenul hotărât de instanța de judecată în cazul liberării condiționate, precum și la orice altă dată hotărâtă de organele judiciare competente în situațiile anume prevăzute de lege, comunică de îndată Ministerului Justiției și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră punerea în libertate a persoanelor condamnate, transferate potrivit art. 158 alin. (1). Inspectoratul General al Poliției de Frontieră informează direcția de specialitate din Ministerul Justiției, dacă în termenul prevăzut la art. 169 lit. c) persoana eliberată a părăsit teritoriul României;

e) în cazul liberării condiționate ori grațierii restului rămas neexecutat din pedeapsă, comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției numărul de zile rămase de executat.

Art. 156: Legea care guvernează executarea

(1) În cazul în care România este stat de executare, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate aplicate printr-o hotărâre judecătorească, recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română. Din durata pedepsei privative de libertate care trebuie executată în România se deduc durata pedepsei privative de libertate executate în statul emitent, ca urmare a efectelor produse de amnistia sau grațierea acordată anterior, precum și, dacă este cazul, numărul de zile deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a oricăror altor măsuri dispuse conform legislației statului emitent.

(2) Amnistia sau grațierea poate fi aplicată atât de statul român, cât și de statul emitent.

(3) Atunci când România este stat emitent, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, aplicată printr-o hotărâre judecătorească recunoscută de autoritatea competentă a statului de executare, este guvernată de legea statului de executare. Amnistia sau grațierea poate fi aplicată atât de statul român, cât și de statul de executare.

(4) Dispozițiile art. 139 alin. (2)-(5) se aplică în mod corespunzător.

Art. 157: Tranzitarea

(1) Tranzitarea teritoriului României a unei persoane transferate dintr-un stat membru într-un alt stat membru al Uniunii Europene se aprobă de direcția de specialitate din Ministerul Justiției, pe baza cererii statului solicitant.

(2) Cererea se formulează în scris și va fi însoțită de copia certificatului prevăzut în anexa nr. 5. În cazul în care certificatul nu este însoțit de o traducere în limba română, statul solicitant poate cere permisiunea de a transmite ulterior traducerea în limba română. Autoritatea română competentă să primească cererea de tranzitare este Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) Nu este necesară aprobarea tranzitării, în cazul în care persoana este transportată cu avionul și nu este prevăzută o escală pe teritoriul României. În cazul unei escale neplanificate, tranzitarea se aprobă pe baza unei cereri formulate verbal și a certificatului. Cererea va fi confirmată în scris, în termen de cel mult 24 de ore, de către autoritatea competentă a statului solicitant. Prin excepție de la alin. (1), tranzitarea teritoriului României se aprobă de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

(4) O pedeapsă aplicată în România împotriva persoanei prevăzute la alin. (1) nu constituie un impediment în ceea ce privește tranzitarea teritoriului României. Instanța de executare, la sesizarea direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, a Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției

Române sau a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei ori hotărârea judecătorească, verifică dacă poate fi solicitată predarea persoanei care va tranzita teritoriul României sau punerea în executare a pedepsei sau a măsurii privative de libertate pe teritoriul statului membru în care persoana este transferată.

(5) Dacă față de persoana care va tranzita teritoriul României a fost emis un mandat de arestare preventivă ori s-a dispus o măsură privativă de libertate, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza, din oficiu, la sesizarea direcției de specialitate din Ministerul Justiției, a Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei ori hotărârea judecătorească, verifică dacă poate fi cerută predarea persoanei care va tranzita teritoriul României sau dacă poate fi solicitată statului membru în care persoana este transferată preluarea urmării penale sau a judecății.

(6) În aplicarea alin. (1), Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, decide, pe baza referatului întocmit de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, cu privire la cererea de tranzit, în termen de cel mult 3 zile de la primirea acesteia. Decizia va fi amânată până la primirea traducerii solicitate conform dispozițiilor alin. (2).

(7) Cheltuielile ocazionate de tranzitarea pe teritoriul României sunt suportate de statul solicitant, cu excepția situației când acesta ar suporta cheltuielile ocazionate de o cerere similară formulată de autoritățile române. În acest sens, Ministerul Justiției poate solicita o asigurare de reciprocitate.

(8) Cererea de tranzitare a teritoriului unui alt stat membru privind o persoană care urmează să fie transferată din România în statul emitent se formulează de direcția de specialitate din Ministerul Justiției, la sesizarea Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a statului emitent.

Art. 158: Transferarea, sub escortă, a persoanei condamnate

(1) Transferarea din statul emitent în România a unei persoane condamnate are loc la data stabilită de comun acord de autoritățile competente române și cele ale statului emitent, în termen de cel mult 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii prevăzute la art. 166.

(2) În cazul în care circumstanțe neprevăzute împiedică transferarea persoanei condamnate în termenul stabilit, autoritățile prevăzute la alin. (1) se contactează reciproc fără întârziere și stabilesc o nouă dată. În acest caz, transferarea se efectuează în termen de 10 zile de la noua dată astfel stabilită.

(3) Transferarea din România în statul de executare a persoanei condamnate, aflate în executarea pedepsei într-un penitenciar din România, are loc la data stabilită de comun acord de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și autoritatea competentă a statului de executare, în termen de cel mult 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii date de autoritatea competentă a statului de executare. Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 159: Consecințele transferării persoanei condamnate

Atunci când România este stat emitent, punerea în executare, după caz, a pedepsei sau măsurii privative de libertate sau a restului rămas neexecutat este de competența instanței române, ori de câte ori:

- a)** certificatul și hotărârea sunt retrase mai înainte ca statul de executare să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate;
- b)** statul de executare refuză să recunoască și să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată de instanța română;
- c)** statul de executare renunță în mod expres la dreptul său de executare;
- d)** statul de executare arată că nu mai poate executa pedeapsa sau măsura privativă de libertate, întrucât persoana condamnată a evadat și nu a fost găsită pe teritoriul său;
- e)** statul de executare arată că nu poate pune în executare pedeapsa sau măsura privativă, întrucât persoana condamnată nu a fost găsită pe teritoriul său.

Art. 160: Cheltuielile

(1) Cheltuielile aferente transferării persoanei condamnate, sub escortă, din statul emitent în România, se suportă de statul emitent. Statul emitent suportă orice alte cheltuieli efectuate exclusiv pe teritoriul său anterior transferării persoanei condamnate.

(2) Cheltuielile aferente transferării, sub escortă, a persoanei condamnate din România în statul de executare se suportă de statul român. Statul român suportă orice alte cheltuieli efectuate exclusiv pe teritoriul său, anterior transferării persoanei condamnate.

Art. 161: Aplicarea în timp

(1) România, în calitate de stat emitent și de executare, aplică dispozițiile prezentului titlu recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a prezentei legi^{*)}.

^{*)} - Art. 149 alin. (1), devenit în forma republicată art. 161 alin. (1), a fost modificat prin art. I pct. 48 din Legea nr. 300/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 11 decembrie 2013.

(2) Atunci când un alt stat membru al Uniunii Europene declară că, în calitate de stat de executare, nu aplică Decizia-cadru 2008/909/JAI hotărârilor judecătorești definitive pronunțate înainte de 5 decembrie 2011, recunoașterea și executarea hotărârilor române pe teritoriul aceluși stat se solicită potrivit procedurii prevăzute la titlul V.

(3) Dispozițiile titlului V se aplică și atunci când statul emitent este un alt stat membru al Uniunii Europene, care declară că nu aplică decizia-cadru prevăzută la alin. (2) hotărârilor judecătorești definitive pronunțate înainte de 5 decembrie 2011.

CAPITOLUL II: Punerea în executare pe teritoriul României a pedepselor sau măsurilor privative de libertate aplicate de instanțele altor state membre ale Uniunii Europene

SECȚIUNEA 1: Dispoziții comune

Art. 162: Condiții generale

Hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele altor state membre ale Uniunii Europene se recunosc și se execută pe teritoriul României în baza principiului încrederii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol, dacă sunt de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române și nu contravin ordinii publice a statului român.

Art. 163: Motive de nerecunoaștere și neexecutare

(1) O hotărâre judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi recunoscută și pusă în executare în România, chiar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 167, atunci când:

- a)** persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;
- b)** persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceleași fapte penale, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută și pusă în executare pe teritoriul României;
- c)** persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicție penală;
- d)** pedeapsa a fost aplicată unei persoane care nu răspunde penal potrivit legii penale române;
- e)** pedeapsa constă într-o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală care nu poate fi executată în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul național juridic sau de sănătate;
- f)** atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit prescripția executării pedepsei;
- g)** atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, în afară de cazul în care statul emitent informează că, în conformitate cu legislația sa:

(i) persoana a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neapareare; sau

(ii) persoana, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și a fost încunoștințată că hotărârea este supusă unei căi de atac, ocazie cu care instanța competentă poate verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi, și că, în urma soluționării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Hotărârea judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi recunoscută sau, dacă a fost recunoscută, nu va fi pusă în executare, atunci când, potrivit legii române, a intervenit amnistia, grațierea, dezincriminarea faptei, precum și în orice alte cazuri prevăzute de lege.

(3) De la caz la caz, luând în considerare circumstanțele specifice ale cauzei și după consultarea autorității competente a statului emitent, instanța poate refuza recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești transmise de statul emitent, dacă:

a) persoana este cercetată în România pentru aceeași faptă penală pentru care a fost condamnată în străinătate. În cazul în care hotărârea judecătorească a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;

b) atunci când statul emitent a respins cererea formulată în temeiul art. 170 alin. (1).

Art. 164: Atribuțiile Ministerului Justiției

Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

a) să primească hotărârea și certificatul prevăzut în anexa nr. 5, transmise de către statul emitent, traduse în limba română, în afară de cazul în care sunt aplicabile dispozițiile art. 173 alin. (9);

b) în cazul persoanelor condamnate, aflate în alte state membre ale Uniunii Europene, în executarea unei pedepse, să primească cererile acestora de inițiere a procedurii de transmitere de către statul emitent a hotărârii judecătorești și a certificatului;

c) să solicite statului emitent, din oficiu sau la cererea persoanei condamnate, să transmită hotărârea judecătorească și certificatul;

d) să se consulte, din oficiu sau la cererea instanței competente, cu autoritatea competentă din statul emitent;

e) să efectueze controlul de regularitate și să solicite, după caz:

(i) completarea sau corectarea certificatului;

(ii) declarația persoanei condamnate;

(iii) notificarea adresată acesteia, prevăzută în anexa nr. 6;

(iv) atunci când pedeapsa aplicată este o măsură privativă de libertate, o copie a oricărui raport sau a oricărei constatări medico-legale ori a oricăror altor acte medicale care să ateste starea fizică și mintală a persoanei, tratamentul urmat de aceasta pe teritoriul statului emitent și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România;

f) să suspende transmiterea către instanța română competentă a hotărârii și a certificatului, atunci când certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătorești ori lipsește unul din documentele menționate la lit. e) pct. (iii) și (iv);

g) să restituie hotărârea judecătorească și certificatul, în cazul în care statul emitent nu a transmis documentele prevăzute la lit. f), până la expirarea unui termen de 60 de zile;

h) să verifice domiciliul persoanei condamnate, în vederea stabilirii autorității prevăzute la art. 154;

i) să refuze inițierea procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, atunci când, la data primirii acesteia, din pedeapsa aplicată persoanei condamnate au rămas de executat mai puțin de 6 luni, cu excepția cazului în care persoana condamnată se află pe teritoriul României;

j) să informeze autoritatea competentă a statului emitent cu privire la demersurile efectuate potrivit art. 165 alin. (1);

k) să comunice, la cererea expresă a statului emitent, informații cu privire la liberarea condiționată a persoanei condamnate.

SECȚIUNEA 2: Transferarea persoanelor condamnate, deținute în alte state membre ale Uniunii Europene, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România

Art. 165: Măsuri premergătoare sesizării instanței

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis hotărârea judecătorească și certificatul prevăzut în anexa nr. 5, precum și, dacă este cazul, informațiile prevăzute la art. 164 lit. e) pct. (ii)-(iv), Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripție domiciliază persoana condamnată, în vederea sesizării curții de apel. Sesizarea instanței se face în termen de cel mult 20 de zile de la data înregistrării cauzei la parchet.

(2) Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

- a) executarea hotărârii judecătorești transmise de statul emitent în România ar fi contrară principiului non bis in idem;
- b) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru aceleași infracțiuni pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent;
- c) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru alte infracțiuni decât cele pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent. Dacă este cazul, informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare cu privire la efectele regulii specialității și, atunci când nu sunt incidente dispozițiile art. 167 alin. (1) lit. a), b), d) și e), solicită transmiterea informațiilor prevăzute la art. 87 alin. (1);
- d) este incident vreunul din motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 163.

(3) Informațiile necesare verificărilor prevăzute la alin. (2) lit. b) și c) sunt comunicate procurorului, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii solicitării.

(4) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (2) lit. c), se informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare, cu privire la dreptul persoanei condamnate de a i se aplica regula specialității, potrivit art. 169.

(5) Dacă, până la sesizarea instanței, statul emitent își retrace certificatul, procurorul dispune clasarea și restituie dosarul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Art. 166: Durata și obiectul procedurii judiciare de recunoaștere și punere în executare a hotărârii judecătorești

(1) Președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată, care nu poate fi mai mare de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Durata procedurii este de 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță, afară de cazul în care sunt aplicabile dispozițiile art. 170 alin. (1). În acest caz, durata procedurii este de 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

(2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, fără citirea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 167 și, în cazul în care sunt îndeplinite, punerea în executare a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent. Dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent, altele decât cele privind executarea pedepsei închisorii sau a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul prezentei proceduri.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești. În acest caz, anterior pronunțării sentinței prevăzute la alin. (6), instanța solicită statului emitent, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din Ministerul Justiției, să precizeze dacă și în ce condiții este de acord cu recunoașterea parțială, precum și dacă își retrace certificatul.

(5) Dacă, înainte de soluționarea definitivă a cauzei, statul emitent își retrace certificatul, instanța respinge cererea ca nesustenută.

(6) Instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, pronunță una din următoarele soluții:

- a) dispune, prin sentință, executarea în România a pedepsei aplicate de instanța statului emitent;
- b) în cazul în care natura sau durata pedepsei aplicate de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare, adaptează, prin sentință, pedeapsa aplicată de instanța statului emitent, potrivit alin. (8) și (9);
- c) dispune, prin sentință, respingerea cererii de executare în România a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent.

(7) În vederea pronunțării uneia din soluțiile prevăzute la alin. (6), instanța poate consulta, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, autoritatea competentă a statului emitent, fără ca procedura consultărilor să prelungească durata prevăzută la alin. (1).

(8) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b), instanța de judecată adaptează pedeapsa aplicată prin hotărârea transmisă de statul emitent, atunci când:

- a) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română;
- b) durata acesteia depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzute de legea penală română ori atunci când durata pedepsei rezultante aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. Adaptarea de către instanța de judecată a pedepsei aplicate de instanța statului emitent constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare.

(9) Pedeapsa stabilită de instanța română potrivit alin. (6) trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punctul de vedere al naturii sau duratei, cu cea aplicată de statul emitent și nu va agrava situația persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

(10) Sentința prevăzută la alin. (6) se redactează în cel mult 10 zile de la pronunțare și se comunică persoanei condamnate direct sau prin intermediul autorității desemnate de statul emitent.

(11) Împotriva sentinței prevăzute la alin. (6) pot declara apel, în termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citirea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(12) Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală. Instanța comunică hotărârea definitivă și un exemplar al mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori al sentinței, după caz, autorității competente a statului emitent, Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, precum și, în copie, direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. Hotărârea definitivă prevăzută la alin. (6) lit. c) se comunică autorității competente a statului emitent și direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(13) Dacă, după emiterea mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, statul emitent:

a) își retrage certificatul, instanța dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață. Anularea se dispune prin sentință definitivă, pronunțată în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, cu participarea procurorului. În acest caz, sentința de recunoaștere a hotărârii penale străine urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, în afară de cazul în care transferarea nu mai este posibilă pe motiv de acordare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunii ori ca urmare a decesului persoanei condamnate în statul emitent;

b) transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare, care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului titlu, se aplică în mod corespunzător. În acest caz, instanța de executare este curtea de apel care a pronunțat sentința prevăzută la alin. (6).

(14) Dacă, după transferarea persoanei condamnate, statul emitent transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile art. 171 se aplică în mod corespunzător.

(15) În cazul în care instanța a refuzat recunoașterea hotărârii judecătorești transmise de statul emitent, cererea persoanei condamnate sau a statului emitent poate fi reexaminată dacă au intervenit elemente noi.

(16) În cazul în care, ulterior transferării persoanei condamnate, statul emitent transmite o hotărâre judecătorească sau un act judiciar prin care persoanei condamnate i s-au acordat reduceri de pedeapsă anterior transferării sale în România, acestea vor fi recunoscute de curtea de apel care a pronunțat hotărârea prevăzută la alin. (6). Dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare se aplică în mod corespunzător.

Art. 167: Condiții speciale de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești străine

(1) Instanța română recunoaște și pune în executare hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) hotărârea este definitivă și executorie;

b) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune și autorul ar fi fost sancționabil. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;

c) persoana condamnată are cetățenie română;

d) persoana condamnată este de acord să execute pedeapsa în România. Consimțământul nu este necesar atunci când persoana condamnată este cetățean român și trăiește pe teritoriul României sau, deși nu trăiește pe teritoriul României, va fi expulzată în România. Dacă este necesar, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a persoanei condamnate, consimțământul poate fi dat de reprezentantul acesteia;

e) nu este incident vreunul din motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 163.

(2) Hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent poate fi recunoscută și pusă în executare și atunci când persoana condamnată nu are cetățenie română, dar trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și nu va pierde dreptul de ședere permanentă în România. Consimțământul persoanei condamnate este obligatoriu.

Art. 168: Executarea hotărârii judecătorești străine ca efect al unui mandat european de arestare

(1) Atunci când, potrivit art. 98 alin. (2), predarea unui cetățean român din România, în baza unui mandat european de arestare, s-a efectuat sub condiția transferării acestuia, în caz de condamnare în vederea executării pedepsei, într-un penitenciar sau unitate medicală din România, consimțământul prevăzut la art. 167 alin. (1) lit. d) nu mai este necesar.

(2) Transferarea în România, în vederea executării pedepsei, se face în baza certificatului prevăzut în anexa nr. 5 și a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent.

(3) Preluarea sub escortă a persoanei condamnate, primirea și ținerea în penitenciar a acesteia se fac în baza sentinței prin care s-a dispus anterior predarea persoanei condamnate și, dacă este cazul, a sentinței prin care s-a acordat consimțământul cercetării acesteia și pentru alte infracțiuni decât cele care au făcut obiectul primei sentințe. Ținerea în penitenciar în baza acestei sentințe se face pe o durată ce nu poate depăși 90 de zile de la data preluării persoanei condamnate. Termenul de 90 de zile se deduce din pedeapsa aplicată persoanei condamnate.

(4) După transferarea în România a persoanei condamnate, punerea în executare a hotărârii pronunțate de instanța statului emitent se va efectua de către instanța română competentă, potrivit art. 172.

(5) Dispozițiile prezentului articol se aplică numai dacă certificatul și hotărârea judecătorească sunt transmise de statul emitent în termen de cel mult 3 luni de la data la care hotărârea judecătorească poate fi pusă în executare. În cazul în care certificatul și hotărârea judecătorească sunt transmise după expirarea acestui termen, sunt aplicabile dispozițiile art. 166.

Art. 169: Regula specialității

Persoana transferată în România dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene nu poate fi cercetată penal sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune săvârșită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată, în afară de cazul în care:

a) persoana condamnată a fost de acord să fie transferată în România; sau

b) persoana condamnată a renunțat în mod expres la dreptul de a i se aplica regula specialității în privința infracțiunilor săvârșite anterior transferării în România. În cazul persoanei condamnate transferate în România, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată procedează la ascultarea persoanei condamnate, în prezența avocatului ales sau numit din oficiu. Declarația se consemnează în scris și se semnează de persoana condamnată, de avocat, de organul de urmărire penală ori de președintele completului de judecată și grefier, precum și de un interpret, când declarația a fost luată printr-un interpret. Declarația de renunțare la regula specialității este irevocabilă; sau

c) persoana condamnată nu a părăsit teritoriul României în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate, cu toate că putea și avea permisiunea de a părăsi teritoriul României sau, deși a ieșit din România în acest interval de timp, a revenit ulterior, de bunăvoie, sau a fost adusă înapoi, în mod legal, dintr-un stat terț; sau

d) fapta nu este sancționată de legea română cu o pedeapsă sau măsură privativă de libertate sau cercetările penale nu au ca urmare aplicarea unei măsuri care limitează libertatea personală; sau

e) persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura poate duce la o restrângere a libertății personale; sau

f) în orice alte situații decât cele prevăzute la lit. a)-e), atunci când statul emitent este de acord ca persoana să fie cercetată penal sau sancționată pentru o infracțiune săvârșită anterior transferării sale.

Art. 170: Procedura de solicitare a consimțământului statului emitent

(1) În cazul în care nu sunt incidente dispozițiile art. 169 lit. a), d) și e), cererea pentru acordarea consimțământului se formulează de curtea de apel sesizată potrivit art. 166, din oficiu sau la propunerea motivată a procurorului. Cererea de acordare a consimțământului cuprinde informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1), transmise de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare. Cererea de acordare a consimțământului se traduce de un traducător autorizat și se transmite, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, autorității competente a statului emitent. În acest caz, curtea de apel amână judecata cauzei și fixează un termen de judecată care nu poate fi mai mic de 15 zile, calculat de la data transmiterii cererii autorității competente a statului emitent.

(2) În cazul persoanei condamnate transferate în România, atunci când nu sunt incidente dispozițiile art. 169 lit. a)-e), cererea pentru acordarea consimțământului se formulează de instanța competentă, potrivit art. 89 alin. (3). Cererea de acordare a consimțământului cuprinde informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1), se traduce de un traducător autorizat și se transmite, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, autorității competente a statului emitent.

(3) Garanțiile solicitate de statul emitent se furnizează de autoritatea judiciară solicitantă, cu excepția celor prevăzute la art. 91 alin. (2).

SECȚIUNEA 3: Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în alte state membre ale Uniunii Europene, în cazul în care persoana condamnată se află în România

Art. 171: Măsuri premergătoare

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis hotărârea judecătorească și certificatul prevăzut în anexa nr. 5, precum și, dacă este cazul, informațiile prevăzute la art. 164 lit. e) pct. (ii)-(iv), Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel competentă.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul prevăzut la art. 173 alin. (9).

(3) Atunci când procurorul, din verificările efectuate potrivit art. 165 alin. (2), constată că persoana a fost condamnată și în România și se află în evidența unui serviciu de probațiune, informează serviciul de probațiune competent cu privire la cererea de executare, în regim de detenție, a pedepsei detențiunii pe viață ori a închisorii sau a măsurii privative de libertate formulate de statul emitent sau de persoana condamnată.

(4) Dispozițiile art. 165 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

Art. 172: Procedura de recunoaștere și executare a pedepsei sau măsurii privative de libertate

(1) Sesizarea instanței se face în termen de cel mult 15 zile de la data înregistrării cauzei la parchet sau cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii arestării dispuse potrivit art. 173 alin. (9). Președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată, care nu poate fi mai mare de 3 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Durata procedurii este de 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

(2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 167 și, în cazul în care sunt îndeplinite, recunoașterea și punerea în executare a hotărârii judecătorești străine. Dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții, altele decât cele privind executarea pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii sau a măsurii privative de libertate, din hotărârea judecătorească străină, nu constituie obiectul prezentei proceduri.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii penale străine. În acest caz, anterior pronunțării sentinței prevăzute la alin. (7), instanța va solicita statului emitent, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, să precizeze în ce condiții este de acord cu recunoașterea parțială și dacă își retrace certificatul.

(5) La cererea expresă a statului emitent sau din oficiu, instanța de judecată poate lua, înainte de pronunțarea sentinței prevăzute la alin. (7), una dintre măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 60 de zile. Măsurile preventive încetează de drept la expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de organele judiciare sau atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării a atins durata pedepsei închisorii aplicate în străinătate. Dispozițiile art. 173 alin. (2), (5), (6) și (8) se aplică în mod corespunzător.

(6) Dacă înainte de soluționarea cauzei statul emitent își retrace certificatul, instanța respinge cererea ca nesustenută.

(7) Dispozițiile art. 166 alin. (5)-(9), (13) și (15) se aplică în mod corespunzător. Sentința se redactează în 10 zile de la data pronunțării. Împotriva sentinței pot declara apel, în termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(8) Hotărârea definitivă se comunică autorității competente a statului emitent și direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. Punerea în executare a pedepsei sau a măsurii privative de libertate se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală.

(9) Dispozițiile art. 141 alin. (15) se aplică în mod corespunzător.

Art. 173: Măsurile preventive luate anterior transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului

(1) La cererea expresă a statului emitent, față de persoana condamnată se poate lua, anterior transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului prevăzut în anexa nr. 5, una dintre măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală.

(2) Cererea trebuie să menționeze infracțiunea pentru care a fost condamnată persoana, data și locul unde infracțiunea a fost săvârșită, pedeapsa aplicată, precum și semnalmentele, cât mai precise posibil, ale acesteia. Cererea trebuie, de asemenea, să cuprindă o descriere a infracțiunilor săvârșite.

(3) În vederea identificării, căutării, localizării și prinderii persoanei condamnate, parchetul prevăzut la art. 154 alin. (3) poate solicita darea în urmărire, potrivit Codului de procedură penală.

(4) Atunci când, potrivit Codului de procedură penală, luarea unei măsuri preventive este de competența procurorului, organul judiciar competent să dispună asupra măsurii preventive este procurorul din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială a fost prinsă persoana condamnată. Atunci când, potrivit Codului de procedură penală, luarea măsurii preventive este de competența judecătorului, organul judiciar competent să dispună asupra măsurii preventive este judecătorul din cadrul curții de apel în a cărei circumscripție teritorială a fost prinsă persoana condamnată.

(5) Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de pedeapsa aplicată în statul emitent, de natura infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura.

(6) Măsura arestării poate fi luată față de persoana condamnată în cazul în care infracțiunea săvârșită face parte din una dintre categoriile de infracțiuni prevăzute la art. 97 alin. (1) și există una dintre următoarele situații:

a) persoana condamnată a fugit din statul emitent, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală, judecată sau de la executarea pedepsei, și s-a refugiat pe teritoriul României; sau

b) pedeapsa aplicată de instanța străină sau restul rămas de executat este de cel puțin un an închisoare.

(7) Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 180 de zile. Măsurile preventive încetează de drept:

a) la expirarea termenului prevăzut de lege sau stabilit de organele judiciare; sau

b) atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării a atins durata pedepsei închisorii aplicate în străinătate; sau

c) atunci când, în termen de 30 de zile de la data arestării, statul emitent nu a transmis hotărârea judecătorească și certificatul prevăzut în anexa nr. 5.

(8) Situația juridică a persoanei condamnate nu poate fi agravată ca efect al duratei măsurii preventive privative de libertate aplicate de instanță.

(9) În cazul în care cererea statului emitent a fost admisă, organul judiciar care a luat măsura preventivă solicită de îndată autorității competente transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului și informează în acest sens Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. În cazul în care s-a dispus măsura arestării, hotărârea judecătorească și certificatul, traduse în limba română, sunt transmise în termen de 15 zile de la data arestării.

(10) În cazul în care cererea statului emitent a fost respinsă ori persoana condamnată nu a fost găsită pe teritoriul României, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București informează în acest sens autoritatea competentă a statului emitent și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Art. 174: Obligații în legătură cu informarea statului emitent

(1) Curtea de apel competentă informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la:

a) imposibilitatea practică de a pune în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate atunci când:

(i) persoana împotriva căreia s-a emis mandatul de executare a pedepsei prevăzut la art. 172 nu este găsită;

(ii) persoana condamnată a evadat din penitenciarul în care executa pedeapsa;

b) aplicarea amnistiei sau grațierii, potrivit legii române;

c) data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) pct. (ii), lit. b) și c), statului emitent i se comunică restul de pedeapsă rămas neexecutat.

Art. 175: Schimbări în executarea pedepsei sau măsurii privative de libertate

(1) Atunci când sunt incidente dispozițiile art. 174 alin. (1) lit. a) și există presupunerea rezonabilă că persoana condamnată a părăsit teritoriul României, curtea de apel poate renunța la dreptul de punere în executare a pedepsei sau a măsurii privative de libertate.

(2) Încetarea executării de către statul român a pedepsei sau măsurii privative de libertate are loc ori de câte ori statul emitent informează cu privire la decizia sa în acest sens.

CAPITOLUL III: Recunoașterea și executarea în alte state membre ale Uniunii Europene a hotărârilor judecătorești române prin care au fost aplicate pedepse privative de libertate

SECȚIUNEA 1: Transferarea persoanelor condamnate deținute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, în vederea executării pedepsei în alte state membre ale Uniunii Europene

Art. 176: Atribuțiile Ministerului Justiției

În cazul transferării din România într-un alt stat membru al Uniunii Europene a unei persoane condamnate, aflate în executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

a) să primească cererea de inițiere a procedurii de transmitere către statul de executare a hotărârii judecătorești și a certificatului prevăzut în anexa nr. 5;

b) să completeze certificatul prevăzut în anexa nr. 5 și să îl transmită împreună cu hotărârea judecătorească autorității competente a statului de executare;

c) să solicite unui traducător autorizat traducerea certificatului și, dacă este cazul, a hotărârii judecătorești române, precum și a oricăror altor informații suplimentare;

d) să solicite statului de executare, anterior sau cel mai târziu la data transmiterii certificatului, dispozițiile legale privind liberarea anticipată sau condiționată, precum și informații privind aplicarea lor în cazul pedepsei la care a fost condamnată persoana în cauză;

e) să notifice persoanei condamnate decizia cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și certificatului;

f) să comunice persoanei condamnate decizia statului de executare privind executarea pedepsei;

g) să solicite, din oficiu sau la cererea autorității judiciare române competente, retragerea certificatului transmis statului de executare;

h) să informeze statul de executare cu privire la amnistia sau grațierea acordată după transferarea persoanei condamnate;

i) să comunice statului de executare informațiile suplimentare solicitate.

Art. 177: Consultarea statului de executare

(1) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, se consultă cu autoritățile competente ale statului de executare ori de câte ori este necesar. Consultarea poate fi realizată indiferent dacă inițierea procedurii de transmitere a hotărârii judecătorești și a certificatului a fost solicitată de persoana condamnată sau de statul de executare.

(2) Consultarea este obligatorie în cazul prevăzut la art. 178 alin. (1) lit. b) și c).

(3) În cazul în care în urma consultării realizate și a avizului transmis de autoritatea competentă a statului de executare se constată că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, comunică persoanei condamnate și, după caz, instanței de executare sau instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere decizia luată.

Art. 178: Condiții pentru transmiterea, în vederea executării, a hotărârii judecătorești române

(1) Orice persoană condamnată în România poate solicita direct sau prin intermediul judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află aceasta, inițierea procedurii de transmitere către statul de executare a hotărârii judecătorești române și a certificatului prevăzut în anexa nr. 5, dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a)** este cetățean al statului de executare și trăiește pe teritoriul acestuia; sau
- b)** este cetățean al statului de executare, nu trăiește pe teritoriul acestuia, dar va fi expulzată pe teritoriul respectiv; sau
- c)** nu se încadrează în una dintre ipotezele prevăzute la lit. a) și b), însă dorește să fie transferată în statul de executare.

(2) În cazul în care persoana condamnată deține cetățenia a două state membre ale Uniunii Europene, precum și atunci când trăiește pe teritoriul unui alt stat decât cel al cărui cetățean este, aceasta va menționa în cerere în care dintre cele două state dorește să fie transferată. Hotărârea judecătorească și certificatul se transmit unui singur stat de executare, o dată.

(3) Procedura nu se inițiază atunci când s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii ori a detențiunii pe viață sau înlăturarea ori modificarea pedepsei. Totodată, procedura nu se inițiază atunci când persoana condamnată s-a sustras de la executarea pedepsei, părăsind țara, iar pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești s-a recurs anterior la procedura extrădării sau a mandatului european de arestare.

(4) Solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) nu atrage obligația transmiterii statului de executare a hotărârii judecătorești și a certificatului statului de executare, atunci când:

- a)** în urma consultării prevăzute la art. 177, se apreciază, fie de statul de executare, fie de autoritățile române competente, că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei condamnate; sau
- b)** până la data inițierii procedurii, persoana condamnată nu a achitat amenda penală, amenda judiciară, cheltuielile judiciare avansate de stat, cele convenite părților și despăgubirile civile; sau
- c)** persoana condamnată are de executat mai puțin de 6 luni închisoare sau ar putea fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei în următoarele 6 luni; sau
- d)** hotărârea judecătorească nu este definitivă sau împotriva acesteia persoana condamnată a exercitat o cale extraordinară de atac; sau
- e)** persoana condamnată este cercetată într-o altă cauză penală; sau
- f)** persoana a fost condamnată pentru infracțiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România; sau
- g)** maximul pedepsei prevăzute de legea statului emitent este inferior maximului prevăzut de legea penală română.

(5) Prin excepție de la dispozițiile alin. (3) și alin. (4) lit. a)-c), f) și g), solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) atrage obligația de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul statului de executare, atunci când persoana condamnată a fost predată anterior, în baza unui mandat european de arestare emis de o instanță română sau a cererii de extrădare formulate de Ministerul Justiției, sub condiția ca, în caz de condamnare, persoana să fie returnată în statul de executare.

Art. 179: Procedura în fața judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate

(1) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 178 alin. (3) și (4), precum și:

- a)** în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor cereri de extrădare formulate de către Ministerul Justiției sau mandate europene de arestare emise de instanțele române, dacă extrădarea sau predarea s-a realizat sub condiția returnării în caz de condamnare, făcând mențiune despre aceasta în încheierea prevăzută la alin. (4);
- b)** dacă persoana condamnată este de acord să fie transferată în statul de executare. În acest scop, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, ascultă respectiva persoană, la locul de deținere, în prezența unui avocat desemnat din oficiu sau ales și, dacă persoana condamnată solicită expres, a reprezentantului diplomatic sau consular al statului de executare, întocmind în acest sens un proces-verbal semnat de judecător, persoana condamnată și avocat. Consimțământul persoanei condamnate este irevocabil;
- c)** dacă față de persoana condamnată s-a aplicat măsura de siguranță a expulzării;
- d)** atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, dacă aceasta:

(i) a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare; sau

(ii) având cunoștință de ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, respectiva hotărâre este supusă unei căi de atac, va putea fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi și că, în eventualitatea admiterii căii de atac, va putea fi desființată, fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Atunci când, în funcție de împrejurările cauzei, apreciază necesar, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, solicită:

- a)** departamentului de reintegrare socială din cadrul penitenciarului să întocmească un referat de evaluare a persoanei condamnate, stabilind în acest sens un termen care nu poate fi mai mare de 10 zile;
- b)** direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției consultarea autorității competente din statul de executare cu privire la posibila eliberare a persoanei condamnate înainte de termen sau condiționată ori la alte elemente necesare

verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege.

(3) În cazul în care constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi transferată din România în statul de executare, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, fixează, dacă este cazul, un termen pentru reexaminarea situației persoanei condamnate, care nu poate fi mai mic de un an, și informează în acest sens persoana condamnată și Ministerul Justiției.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, dispune prin încheiere motivată. Încheierea se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la pronunțare. Împotriva încheierii persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Dosarul va fi înaintat instanței competente în termen de 3 zile, iar contestația se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie. Hotărârea judecătorească este definitivă.

(5) Încheierea definitivă a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată sau hotărârea judecătorească, procesul-verbal prevăzut la alin. (1) lit. b), hotărârea judecătorească de condamnare, precum și orice alte informații suplimentare necesare completării certificatului prevăzut în anexa nr. 5 se transmit direcției de specialitate a Ministerului Justiției.

(6) Procedura prevăzută de prezentul articol are caracter urgent și se desfășoară cu precădere.

Art. 180: Recunoașterea parțială și adaptarea pedepsei în statul de executare

(1) În cazul în care statul de executare informează autoritățile române că urmează să recunoască sau a recunoscut parțial hotărârea judecătorească pronunțată în România sau că va adapta sau a adaptat pedeapsa, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, sesizează judecătorul delegat cu supravegherea pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată.

(2) Judecătorul delegat cu supravegherea pedepselor privative de libertate se pronunță prin încheiere motivată, în termen de 5 zile de la primirea sesizării prevăzute la alin. (1), putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) aprobarea transferării, în cazul în care apreciază că recunoașterea parțială sau adaptarea pedepsei în statul de executare este de natură să servească scopului executării pedepsei;

b) respingerea transferării, în cazul în care apreciază că recunoașterea parțială sau adaptarea pedepsei în statul de executare nu este de natură să servească scopului executării pedepsei sau dacă pedeapsa care ar urma să fie executată ar fi vădit inferioară celei stabilite în România.

(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la pronunțare. Împotriva încheierii persoana condamnată poate introduce contestație în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Dosarul va fi înaintat instanței competente în termen de 3 zile, iar contestația se judecă în termen de 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie. Hotărârea judecătorească este definitivă și se comunică de îndată Ministerului Justiției, care va informa în mod corespunzător statul de executare.

Art. 181: Transferarea, sub escortă, a persoanei condamnate din România în statul de executare

(1) Ministerul Justiției comunică decizia statului de executare sau, după caz, încheierea prevăzută la art. 180 alin. (2) sau hotărârea definitivă prevăzută la art. 180 alin. (3) Centrului de Cooperare Polițienească din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, Administrației Naționale a Penitenciarelor și persoanei condamnate.

(2) Persoana condamnată este transferată din România în statul de executare, în termen de cel mult 30 de zile de la data la care decizia definitivă a statului de executare a fost comunicată Ministerului Justiției.

(3) Dacă, din motive independente de voința unuia dintre state, transferarea nu se poate efectua în termenul prevăzut la alin. (2), Centrul de Cooperare Polițienească din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române stabilește cu autoritatea competentă a statului de executare o nouă dată pentru transferarea persoanei condamnate. În acest caz, transferarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

(4) Dacă, ulterior transferării, statul de executare dorește ca persoana transferată să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune săvârșită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată, competența soluționării cererii acesteia aparține Curții de Apel București.

(5) În situația prevăzută la alin. (4), președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată, care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, cu participarea procurorului. Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 178 și dacă este incident vreunul dintre motivele prevăzute la art. 163. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința nu este supusă niciunei căi de atac. După pronunțare, o copie a minutei hotărârii se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, în vederea remiterii statului emitent și persoanei condamnate. După redactarea hotărârii, acesteia i se comunică hotărârea în întregul său. Hotărârea se redactează în termen de 30 de zile lucrătoare de la data pronunțării.

SECȚIUNEA 2: Punerea în executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate, atunci când persoana condamnată nu se află pe teritoriul României

Art. 182: Condiții pentru transmiterea hotărârii judecătorești române

(1) Recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești dată de o instanță română poate fi solicitată altui stat membru al Uniunii Europene:

a) fără consimțământul persoanei condamnate și indiferent de opinia statului de executare, dacă aceasta deține cetățenia statului de executare și:

(i) are domiciliul sau reședința permanentă în statul de executare, inclusiv în cazul în care persoana condamnată s-a întors sau s-a refugiat la acest domiciliu sau la această reședință, ca urmare a procedurii penale aflate pe rol în România sau din cauza hotărârii judecătorești pronunțate în România; sau

(ii) a fost expulzat în statul de executare, după executarea unei alte pedepse sau măsuri privative de libertate, în baza unei decizii de expulzare sau a unei interdicții de ședere;

b) cu consimțământul persoanei condamnate și numai dacă statul de executare a formulat o declarație în acest sens, dacă aceasta nu deține cetățenia statului de executare, dar are o rezidență continuă și legală pe teritoriul aceluia stat pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și nu își pierde, ca urmare a condamnării, dreptul de ședere permanentă; sau

c) cu consimțământul persoanei condamnate și al statului de executare atunci când, deși nu sunt incidente prevederile de la lit. a) și b), aceasta are o legătură foarte strânsă cu statul de executare, iar executarea hotărârii judecătorești în acest stat este de natură să faciliteze reabilitarea și reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) Recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești dată de o instanță română poate fi solicitată altui stat membru al Uniunii Europene ori de câte ori nu s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori înlăturarea sau modificarea sa pedepsei.

Art. 183: Atribuțiile instanței de executare

(1) Atunci când din informațiile comunicate de organele de poliție rezultă că persoana împotriva căreia s-a emis mandatul de executare a detențiunii pe viață sau pedepsei închisorii ori s-a pronunțat hotărârea judecătorească a părăsit teritoriul României, instanța de executare, din oficiu sau la cererea procurorului competent, poate solicita organelor de poliție introducerea unei semnalări în Sistemul de Informații Schengen, pentru a i se comunica domiciliul sau reședința persoanei condamnată.

(2) În cazul în care din lucrările dosarului sau din informațiile comunicate de organul la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei sau hotărârea judecătorească rezultă că persoana condamnată are domiciliul sau reședința permanentă pe teritoriul altui stat membru sau beneficiază de un drept de ședere permanentă pe teritoriul acestuia, instanța de executare:

a) verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 178 alin. (4) lit. c)-g), întocmind în acest sens un referat;
 b) verifică, în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor mandate europene de arestare emise de instanțele române sau cereri de extrădare formulate de Ministerul Justiției, dacă predarea s-a realizat sub condiția returnării în caz de condamnare, făcând mențiune despre aceasta în referatul prevăzut la lit. a);

c) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanța de executare verifică lucrările dosarului pentru a constata dacă:

(i) persoana condamnată a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare; sau

(ii) persoana condamnată, având cunoștință de ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

(iii) persoana condamnată, după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, respectiva hotărâre este supusă unei căi de atac, va putea fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi și că, în eventualitatea admiterii căii de atac, va putea fi desființată, fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac;

d) din oficiu, la cererea persoanei condamnate sau a parchetului competent, propune motivat direcției de specialitate din Ministerul Justiției să transmită hotărârea judecătorească penală și certificatul prevăzut în anexa nr. 5 statului de executare și comunică acesteia hotărârea judecătorească, precum și documentele prevăzute la lit. a)-c);

e) dacă apreciază necesar, solicită Ministerului Justiției consultarea autorității competente din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiționată și cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.

(3) În caz de urgență, anterior transmiterii hotărârii judecătorești și certificatului, instanța de executare poate cere luarea de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate, transmițând în acest sens înscrisurile și informațiile necesare. Dispozițiile art. 173 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Cererea se transmite direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(4) Instanța de executare informează din oficiu direcția de specialitate a Ministerului Justiției cu privire la orice măsură sau decizie în urma căreia hotărârea judecătorească de condamnare încetează să mai aibă caracter executoriu, inclusiv ca urmare a acordării amnistiei ori grațierii.

(5) În cazul în care este informată de către statul de executare cu privire la posibilitatea recunoașterii parțiale a hotărârii judecătorești de condamnare, instanța de executare comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției dacă este de acord cu executarea parțială sau dacă certificatul trebuie retras.

TITLUL VII: Recunoașterea și executarea în relația cu statele membre ale Uniunii Europene a hotărârilor judecătorești prin care au fost dispuse sancțiuni sau măsuri penale neprivative de libertate

CAPITOLUL I: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă

SECȚIUNEA 1: Dispoziții generale

Art. 184: Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul capitol se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, în domeniul recunoașterii actelor prin care, în cursul procesului penal, au fost dispuse, în conformitate cu legislația și procedurile naționale ale statului emitent, una sau mai multe dintre următoarele măsuri de supraveghere:

a) obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces penal;

b) obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;

c) obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;

d) obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;

e) obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;

f) obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea presupusă a fi fost săvârșită;

g) obligația de a nu se angaja în anumite activități în legătură cu infracțiunea presupusă a fi fost săvârșită, care pot include implicarea într-o anumită profesie sau domeniu de activitate;

h) obligația de a nu conduce un vehicul;

i) obligația de a depune o anumită sumă sau de a oferi un alt tip de garanție, care poate fi furnizată fie într-un anumit număr de rate, fie o singură dată;

j) obligația de a urma un tratament medical sau de dezințoxicare;

k) obligația de a evita contactul cu anumite obiecte în legătură cu infracțiunea presupusă a fi fost săvârșită.

(2) În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) măsura de supraveghere - oricare dintre obligațiile prevăzute la alin. (1) sau notificate de către statul de executare

Secretariatului General al Consiliului, în conformitate cu art. 8 alin. (2) din Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă, care au fost dispuse în cadrul unui proces penal ca alternative la măsurile privative de libertate;

b) persoana supravegheată - persoana care este subiectul unui proces penal și față de care urmează sau a fost luată o măsură de supraveghere;

c) actul prin care s-a dispus o măsură de supraveghere - act cu caracter executoriu luat în cursul procesului penal de către o autoritate competentă a statului emitent, în conformitate cu legislația și procedurile sale naționale și care impune unei persoane fizice, ca alternativă la arestarea preventivă, una sau mai multe măsuri de supraveghere.

(3) Prezentul capitol se aplică și în relația cu acele state care nu sunt membre ale Uniunii Europene, cu care a fost încheiat un tratat bilateral sau multilateral în domeniu. În relația cu statele membre ale Uniunii Europene care nu au transpus legislația Uniunii Europene în domeniu sunt aplicabile dispozițiile titlului V.

Art. 185: Competența autorităților române

(1) Atunci când România este stat de executare, competența primirii certificatelor și a actelor prin care s-au dispus măsurile de supraveghere emise de alte state membre ale Uniunii Europene aparține, în faza de urmărire penală, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar, în faza de judecată, Ministerului Justiției, prin direcția de specialitate.

(2) Competența recunoașterii și punerii în executare a actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere aparține, după caz, parchetului de pe lângă tribunalul sau tribunalului în a cărui circumscripție persoana supravegheată are reședința legală obișnuită. În cazul persoanei care nu are reședința pe teritoriul României, competența aparține Parchetului de pe lângă Tribunalul București sau Tribunalului București, după caz.

(3) Atunci când România este stat de executare, supravegherea respectării obligațiilor stabilite de statul emitent revine autorităților române competente și este guvernată de legea română.

(4) Comunicările, consultările, schimbul de informații, solicitările și notificările ocazionate inclusiv de luarea, modificarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri de supraveghere ori de supravegherea respectării obligațiilor dispuse de organele judiciare române sau, atunci când România este stat de executare, de cele ale statului emitent, se realizează direct sau, atunci când contactul direct nu este posibil, prin intermediul autorităților centrale.

Art. 186: Luarea, modificarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor de supraveghere

(1) Luarea, modificarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor de supraveghere este de competența statului emitent și este guvernată de legea acestuia.

(2) Competența statului emitent de a lua, a modifica, a înlocui sau a înceta măsurile de supraveghere nu aduce atingere dreptului statului de executare de a cerceta persoana supravegheată pentru fapte penale, altele decât cele pentru care este cercetată în statul emitent.

SECȚIUNEA 2: Supravegherea de către autoritățile altor state membre ale Uniunii Europene a respectării obligațiilor stabilite de organele judiciare române

Art. 187: Consultarea autorităților statului de executare

(1) Atunci când pentru a se asigura buna desfășurare a unui proces penal sau pentru a se împiedica sustragerea de la urmărirea penală sau de la judecată a unei persoane care nu are reședința legală obișnuită pe teritoriul României se apreciază că este necesară luarea unei măsuri preventive neprivative de libertate, organul judiciar competent poate consulta autoritățile statului de executare cu privire la posibilitatea supravegherii, pe teritoriul statului respectiv, a respectării obligațiilor de către persoana supravegheată.

(2) Consultarea statului de executare poate fi inițiată atunci când printr-o declarație dată:

a) în cursul procesului penal, persoana supravegheată indică faptul că are reședința legală obișnuită pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene; sau

b) în cursul supravegherii de către autoritățile române competente a respectării obligațiilor stabilite anterior de organul judiciar român competent, persoana supravegheată comunică schimbarea de reședință pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene și întoarcerea în statul de executare.

(3) Consultarea este obligatorie atunci când statul de executare este altul decât cel pe teritoriul căruia persoana supravegheată indică faptul că are reședința legală obișnuită.

(4) Organul judiciar român competent poate solicita statului de executare să comunice informații cu privire la identitatea și, după caz, reședința persoanei supravegheate, precum și orice alte date necesare și utile luării, modificării, înlocuirii sau încetării măsurilor de supraveghere, după caz.

Art. 188: Durata măsurilor de supraveghere

(1) Durata măsurii de supraveghere a cărei respectare urmează să fie controlată pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene se stabilește de organul judiciar român competent, potrivit legii române.

(2) Prelungirea, menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii de supraveghere se dispune în condițiile prevăzute de legea română de către organul judiciar român competent și se notifică de îndată statului de executare și persoanei supravegheate.

(3) Atunci când statul de executare a început supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor stabilite de organul judiciar român, iar durata prevăzută de legea statului de executare se apropie de expirare, organul judiciar român competent, în funcție de împrejurările cauzei, poate solicita statului de executare continuarea supravegherii respectării obligațiilor.

Art. 189: Transmiterea certificatului și a actului judiciar prin care s-a luat măsura de supraveghere

(1) Certificatul prevăzut în anexa nr. 7 se completează și semnează de către organul judiciar care a luat măsura de supraveghere. Certificatul și actul judiciar prin care s-a luat măsura de supraveghere se transmit de către organul judiciar român care a luat măsura respectivă direct autorității competente desemnate de statul de executare, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă.

(2) În cazul în care organul judiciar român nu deține nicio informație în acest sens, identificarea autorității competente să primească actele prevăzute la alin. (1) se realizează cu ajutorul punctelor naționale de contact la Rețeaua Judiciară Europeană desemnate la nivelul Ministerului Public sau al Ministerului Justiției, după caz.

(3) Originalul certificatului și al actului prin care s-a luat măsura de supraveghere se transmite de către organul judiciar român care le-a emis, la cererea autorității străine.

(4) Atunci când autoritatea străină competentă stabilește că certificatul nu întrunește condițiile de formă sau este

imprecis, organul judiciar român competent ia măsuri pentru efectuarea modificărilor, completărilor necesare sau transmiterea informațiilor suplimentare.

(5) Traducerea certificatului și a actului judiciar prin care s-a luat măsura de supraveghere se efectuează la solicitarea organului judiciar român care le-a emis de către un traducător autorizat.

Art. 190: Retragera certificatului transmis statului de executare

(1) Certificatul transmis statului de executare poate fi retras în următoarele situații:

- a)** măsura de supraveghere prevăzută de legea statului de executare are natură diferită sau aceeași natură, dar cu un conținut diferit față de măsura de supraveghere dispusă de organul judiciar român; sau
- b)** durata măsurii de supraveghere prevăzute de legea statului de executare nu corespunde cu durata până la care organul judiciar român competent poate prelungi sau menține măsura respectivă; sau
- c)** statul de executare notifică faptul că în eventualitatea emiterii unui mandat european de arestare de către statul român ca urmare a înlocuirii măsurii sau obligației a cărei supraveghere se solicită cu măsura arestării preventive ar trebui să refuze predarea persoanei supravegheate.

(2) Retragera certificatului are loc în cel mult 10 zile de la data la care organul judiciar român a primit notificarea statului de executare cu privire la decizia de a recunoaște actul prin care organul judiciar român a luat măsura de supraveghere. În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), termenul de 10 zile curge de la data primirii notificării statului de executare sau a deciziei de a nu recunoaște actul prin care organul judiciar român a luat măsura de supraveghere.

(3) Atunci când potrivit legii statului de executare neretragera certificatului în cazul prevăzut la alin. (1) lit. c) are efect direct asupra arestării și predării persoanei supravegheate în baza unui eventual mandat european de arestare care ar putea fi emis potrivit art. 89 alin. (2), retragera certificatului este obligatorie.

(4) Retragera certificatului în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) nu poate avea loc dacă statul de executare a început supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor stabilite de organul judiciar român, în afară de cazul în care autoritatea competentă a statului de executare își dă consimțământul în acest sens.

(5) Persoana supravegheată este informată de îndată cu privire la retragera certificatului.

Art. 191: Supravegherea respectării obligațiilor ce îi revin persoanei supravegheate

(1) Supravegherea respectării de către persoana cercetată a obligațiilor ce îi revin este de competența autorităților române până la data la care statul de executare comunică hotărârea de recunoaștere și punere în executare a actului prin care s-a luat măsura de supraveghere sau până la data stabilită de comun acord de către autoritățile competente ale celor două state, după caz.

(2) După data prevăzută la alin. (1), supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor ce îi revin este de competența autorităților statului de executare și este guvernată de legea acestuia.

(3) Prin excepție de la alin. (2), supravegherea modului în care persoana supravegheată respectă obligațiile stabilite revine statului român, atunci când:

- a)** persoana supravegheată și-a stabilit reședința legală obișnuită pe teritoriul altui stat decât cel de executare; sau
- b)** certificatul transmis statului de executare este retras; sau
- c)** obligațiile stabilite în urma modificării sau înlocuirii măsurilor supravegheate anterior de statul de executare nu intră sub incidența art. 184 alin. (1), iar statul de executare refuză să asigure supravegherea respectării acestora; sau
- d)** sunt incidente prevederile art. 188 alin. (3), iar statul de executare refuză să continue supravegherea obligațiilor stabilite de organul judiciar român; sau
- e)** statul de executare notifică decizia de a înceta supravegherea obligațiilor stabilite de organul judiciar român competent; sau
- f)** statul de executare se află în imposibilitatea practică de a supraveghea respectarea obligațiilor pe motiv că persoana supravegheată nu a fost găsită pe teritoriul acestuia.

Art. 192: Efectele încălcării măsurii de supraveghere

(1) Dacă pe durata măsurii de supraveghere statul de executare comunică date și informații care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie modificarea, înlocuirea sau încetarea celor existente, organul judiciar român competent comunică în cel mai scurt timp posibil sau în termenul stabilit de comun acord cu statul respectiv decizia luată.

(2) În cazul în care s-a dispus înlocuirea măsurii de supraveghere cu măsura arestării preventive, arestarea și predarea persoanei supravegheate se solicită potrivit dispozițiilor titlului III.

Art. 193: Ascultarea persoanei supravegheate

(1) Atunci când în cursul procesului penal este necesar sau, potrivit legii române, obligatoriu ca persoana cercetată să fie ascultată, luarea declarației acesteia se poate realiza prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință se întocmește potrivit art. 229 și 235 și se transmite direct autorității competente a statului de executare.

(2) Atunci când, potrivit legii statului de executare, audierea prin videoconferință este condiționată de consimțământul persoanei supravegheate, iar aceasta refuză să fie audiată, organul judiciar român care a luat măsura de supraveghere:

- a)** poate dispune înlocuirea sau încetarea măsurii de supraveghere dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de legea română; sau
- b)** poate solicita ca persoana cercetată să fie audiată în prezența procurorului sau a judecătorului român competent sau, în măsura în care legislația statului de executare o permite, de către acesta. Cererea având ca obiect audierea persoanei supravegheate se întocmește potrivit art. 229 și se transmite direct autorității competente a statului de executare.

SECȚIUNEA 3: Supravegherea de către autoritățile române a respectării obligațiilor stabilite de alte state membre ale Uniunii Europene

Art. 194: Atribuțiile autorităților române competente să primească certificatele emise de alte state membre ale Uniunii Europene

(1) Autoritățile prevăzute la art. 185 alin. (1) au următoarele atribuții:

- a)** să primească certificatul prevăzut în anexa nr. 7 și actul prin care s-a dispus o măsură de supraveghere, traduse în limba română;
- b)** să efectueze controlul de regularitate și să solicite, după caz:
 - (i) completarea, corectarea sau semnarea certificatului;
 - (ii) originalul certificatului sau al actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere, atunci când nu poate fi stabilită

autenticitatea celui transmis de statul emitent;

(iii) declarația sau cererea persoanei supravegheate cu privire la supravegherea de către autoritățile române a respectării obligațiilor dispuse de statul emitent;

(iv) confirmarea caracterului executoriu al actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere;

(v) informații și date cu privire la căile de atac prevăzute de legea statului emitent sau exercitate de persoana supravegheată împotriva actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere;

(vi) informații cu privire la durata maximă prevăzută de legea statului emitent pentru care poate fi dispusă măsura de supraveghere sau, în cazul în care durata este nedeterminată, durata pentru care este probabil să fie necesară supravegherea de către autoritățile române a respectării obligațiilor stabilite în sarcina persoanei supravegheate;

c) să suspende transmiterea către autoritatea română competentă să recunoască actul prin care s-a dispus măsura de supraveghere atunci când certificatul este incomplet, nu corespunde actului respectiv ori lipsește unul dintre documentele menționate la lit. b) pct. (iii) și (iv);

d) să restituie actul prin care s-a dispus măsura de supraveghere și certificatul, în cazul în care statul emitent nu a transmis documentele sau informațiile solicitate până la expirarea unui termen de cel mult 30 de zile;

e) să verifice identitatea și reședința persoanei supravegheate, în vederea stabilirii autorității competente să recunoască și să pună în executare actul prin care s-a dispus măsura de supraveghere.

(2) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter urgent și se desfășoară cu precădere.

Art. 195: Proceduri judiciare prealabile

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis certificatul și actul prin care s-a dispus luarea măsurii de supraveghere, precum și orice alte informații solicitate potrivit art. 194, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, după caz, le înaintează parchetului de pe lângă tribunal sau tribunalului competent și informează în acest sens statul emitent.

(2) Procurorul desemnat de prim-procurorul parchetului sau judecătorul desemnat de președintele instanței, primind dosarul, verifică, printre altele, dacă:

a) persoana supravegheată este cercetată penal în România pentru aceleași infracțiuni pentru care a fost luată măsura de supraveghere;

b) persoana supravegheată este cercetată penal în România pentru alte infracțiuni decât cele pentru care a fost luată măsura de supraveghere. Dacă este cazul, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare este informată cu privire la măsura de supraveghere dispusă de statul emitent;

c) natura sau durata măsurii de supraveghere luată de statul emitent corespunde cu natura sau durata măsurii de supraveghere prevăzute de legea română pentru infracțiuni similare;

d) persoana supravegheată se află pe teritoriul României;

e) măsura poate fi supravegheată în România.

(3) Dacă parchetul sau instanța sesizată potrivit alin. (1) apreciază că nu este competent(ă) să recunoască și să ia măsurile necesare pentru supravegherea respectării obligațiilor stabilite de statul emitent, trimite de îndată, din oficiu, dosarul autorității române competente și informează despre aceasta autoritatea competentă a statului emitent și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției, după caz.

(4) Dacă parchetul sau instanța sesizată potrivit alin. (1) apreciază că sunt necesare informații suplimentare sau clarificări, poate solicita direct autorității competente a statului emitent transmiterea acestora într-un termen de cel mult 10 zile.

(5) Atunci când natura sau durata măsurii de supraveghere luate de statul emitent nu corespunde cu natura sau durata măsurii de supraveghere prevăzute de legea română, procurorul sau judecătorul competent, după caz, stabilește și comunică statului emitent conținutul măsurii de supraveghere, solicitând statului respectiv confirmarea menținerii certificatului. Măsura de supraveghere adaptată nu poate fi mai severă decât măsura de supraveghere luată de statul emitent. Dacă, în urma consultării, statul emitent reține certificatul, procurorul sau judecătorul competent, după caz, se desesizează și restituie dosarul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, după caz.

(6) Procurorul sau judecătorul competent, după caz, se desesizează și restituie dosarul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției și atunci când, în urma verificărilor efectuate, se constată că persoana nu se află în România sau că măsura nu poate fi supravegheată în România.

(7) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter urgent și se desfășoară cu precădere. Durata procedurii nu poate fi mai mare de 40 de zile de la data înregistrării cauzei la parchet sau la instanță, după caz.

Art. 196: Recunoașterea, în faza de urmărire penală, a actului prin care statul emitent a luat măsura supravegherii

(1) În faza de urmărire penală procurorul competent dispune prin ordonanță. Procurorul dispune citarea scrisă sau prin notă telefonică a persoanei supravegheate. Ziua, locul și ora stabilite pentru înfățișare trebuie aduse la cunoștința persoanei supravegheate cel mai târziu cu 3 zile înainte. Neprezentarea persoanei supravegheate nu împiedică procurorul să dispună asupra măsurii de supraveghere.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 199, în cuprinsul ordonanței sunt prevăzute în mod expres obligațiile pe care persoana cercetată trebuie să le respecte pe durata măsurii de supraveghere și i se atrage atenția că, în caz de încălcare a obligațiilor ce îi revin, statul emitent va fi notificat în acest sens.

(3) Durata măsurii de supraveghere este cea stabilită de autoritatea competentă a statului emitent, în afară de cazul în care aceasta este mai mare decât durata maximă prevăzută de legea română.

(4) Împotriva ordonanței procurorului poate face plângere persoana supravegheată sau orice persoană interesată, dacă s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță. Dosarul se trimite instanței competente în termen de 24 de ore de la formularea plângerii. Statul emitent este informat de îndată cu privire la plângerea formulată.

(5) Motivele de fond care au stat la baza luării măsurii de supraveghere nu pot face obiectul plângerii, acestea putând fi atacate numai în fața autorității competente a statului emitent.

(6) Plângerea se depune la parchetul din cadrul căruia face parte procurorul care a dispus prin ordonanță și se soluționează de către tribunalul pe lângă care funcționează parchetul respectiv. Atunci când prin ordonanță s-a dispus recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, introducerea plângerii nu suspendă

supravegherea respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate.

(7) Plângerea se soluționează de către un complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea persoanei supravegheate, în termen de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță, prin încheiere definitivă. La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie. Instanța de judecată, soluționând plângerea, verifică ordonanța procurorului, pe baza materialului din dosar și a oricăror înscrisuri prezentate, și dispune admiterea sau respingerea plângerii. În cazul admiterii plângerii împotriva soluției de nerecunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, instanța desființează soluția atacată, recunoaște actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii și stabilește obligațiile ce revin persoanei supravegheate. Încheierea definitivă se comunică direct autorității competente a statului emitent. Instanța informează în acest sens procurorul și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 197: Recunoașterea, în faza de judecată, a actului prin care s-a luat măsura supravegherii

(1) Judecătorul soluționează cauza, prin încheiere motivată, dată în camera de consiliu. Judecătorul dispune citarea scrisă sau prin notă telefonică a persoanei supravegheate. Ziua, locul și ora stabilite pentru înfățișare trebuie aduse la cunoștința persoanei cel mai târziu cu 3 zile înainte. Neprezentarea persoanei nu împiedică judecătorul să dispună asupra măsurii de supraveghere.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 199, în cuprinsul încheierii sunt prevăzute în mod expres obligațiile pe care persoana cercetată trebuie să le respecte pe durata măsurii de supraveghere și i se atrage atenția că, în caz de încălcare a obligațiilor ce îi revin, statul emitent va fi notificat în acest sens.

(3) Durata măsurii de supraveghere este cea stabilită de autoritatea competentă a statului emitent, în afară de cazul în care aceasta este mai mare decât durata maximă prevăzută de legea română.

(4) Hotărârea poate fi atacată cu apel, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la comunicare, după caz, de către persoana supravegheată sau de orice persoană interesată, dacă prin recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime.

(5) Apelul se depune la tribunalul din cadrul căruia face parte judecătorul care a dispus cu privire la actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii. Dosarul se trimite instanței de apel, în termen de 24 de ore de la declararea apelului. Statul emitent este informat de îndată cu privire la apelul formulat.

(6) Apelul se soluționează în termen de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță, de curtea de apel competentă, în camera de consiliu, de către un complet format dintr-un singur judecător, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate. Atunci când s-a dispus recunoașterea, apelul nu suspendă supravegherea respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate. În cazul admiterii apelului împotriva soluției de nerecunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, instanța desființează soluția atacată, recunoaște actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii și stabilește obligațiile ce revin persoanei supravegheate. Încheierea definitivă se comunică direct autorității competente a statului emitent. Instanța informează în acest sens tribunalul și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Art. 198: Supravegherea de către autoritățile române a respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin

(1) Supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin pe durata măsurii de supraveghere se realizează de către instituția, organul sau autoritatea anume desemnată, după caz, de procurorul care a dat ordonanța sau judecătorul care a dat încheierea, în condițiile legii.

(2) Dacă s-a impus persoanei supravegheate interdicția de a părăsi teritoriul României sau o anumită localitate, o copie a ordonanței sau a încheierii instanței se comunică în ziua emiterii persoanei supravegheate, unităților de poliție în a căror circumscripție locuiește și are interdicția de a se afla aceasta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor și organelor de frontieră.

(3) Instituția, organul sau autoritatea anume desemnată de procurorul care a dat ordonanța sau instanța care a dat încheierea verifică periodic respectarea obligațiilor de către persoana supravegheată, iar, în cazul în care constată încălcări ori alte aspecte care ar putea conduce la modificarea, încetarea sau înlocuirea de către statul emitent a măsurii de supraveghere, sesizează de urgență procurorul sau instanța în vederea notificării statului emitent, potrivit formularului prevăzut în anexa nr. 8. Supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin pe durata măsurii încetează dacă statul emitent nu a răspuns notificării, în termen de cel mult 40 de zile de la data primei notificări. Încetarea supravegherii este adusă la cunoștința statului emitent de îndată.

(4) Atunci când, ca urmare a notificării prevăzute la alin. (3), statul emitent informează cu privire la înlocuirea măsurii de supraveghere cu măsura arestării și emiterea unui mandat european de arestare, procedura de primire, verificare și executare a mandatului european de arestare este cea prevăzută de titlul III din prezenta lege.

(5) Supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin încetează imediat ce statul emitent notifică în acest sens sau ori de câte ori, în urma exercitării căii de atac prevăzute la art. 196 alin. (4) sau art. 197 alin. (4), soluția de recunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere a fost desființată.

(6) În situația prevăzută la art. 196 alin. (3) sau art. 197 alin. (3), instituția, organul sau autoritatea anume desemnată informează, cel mai târziu cu 30 de zile înainte de expirarea duratei, procurorul sau judecătorul competent, în vederea notificării statului emitent.

(7) Atunci când instituția, organul sau autoritatea anume desemnată este în imposibilitatea practică de a supraveghea respectarea obligațiilor ce revin persoanei supravegheate ca urmare a faptului că aceasta nu este găsită pe teritoriul României, informează procurorul sau judecătorul competent în vederea notificării statului emitent.

Art. 199: Condiții pentru recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere

Actul judiciar prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere poate fi recunoscut numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) actul are, potrivit legii statului emitent, caracter executoriu;
- b) persoana cercetată are reședința legală obișnuită pe teritoriul României sau este unul dintre membrii familiei unui cetățean român sau a unei persoane care are drept de ședere permanentă pe teritoriul României ori urmează să desfășoare pe teritoriul României o activitate lucrativă, de studii sau de pregătire profesională;
- c) recunoașterea nu contravine principiului non bis in idem;
- d) fapta pentru care s-a aplicat măsura de supraveghere ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune. În cazul în care măsura a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face

pentru fiecare infracțiune în parte. Dispozițiile art. 97 alin. (1) se aplică în mod corespunzător;

e) măsura de supraveghere a fost aplicată unei persoane care, potrivit legii române, răspunde penal;

f) măsura de supraveghere a fost aplicată unei persoane care nu beneficiază de imunitate de jurisdicție penală pe teritoriul României;

g) măsura de supraveghere stabilită de statul emitent face parte din categoria celor prevăzute la art. 184 alin. (2).

CAPITOLUL II: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

SECȚIUNEA 1: Dispoziții generale

Art. 200: Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul capitol se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene în domeniul recunoașterii hotărârilor judecătorești și a deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, în scopul executării lor în Uniunea Europeană. Totodată, prezentul capitol se aplică și în relația cu alte state cu care a fost încheiat un tratat bilateral sau multilateral în materie.

(2) În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) hotărâre judecătorească - orice hotărâre definitivă prin care o instanță a dispus față de o persoană fizică ce a săvârșit o infracțiune una dintre următoarele sancțiuni:

(i) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

(ii) amânarea aplicării pedepsei;

(iii) liberarea condiționată, dacă restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării este de 2 ani sau mai mare;

(iv) o sancțiune alternativă;

b) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere - pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată integral sau parțial, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune;

c) amânarea aplicării pedepsei - măsură prin care aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în cadrul căreia una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate;

d) liberarea condiționată - liberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după executarea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune;

e) sancțiune alternativă - orice altă sancțiune neprivativă de libertate, aplicată unei persoane fizice printr-o hotărâre judecătorească, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, alta decât o sancțiune financiară, și care constă într-o obligație sau măsură de constrângere și care are o existență de sine stătătoare;

f) decizie de probațiune - o hotărâre judecătorească sau administrativă luată în temeiul unei hotărâri judecătorești, prin care s-a aplicat o măsură de probațiune sau s-a dispus liberarea condiționată;

g) măsuri de probațiune - orice măsuri, obligații sau restricții dintre cele prevăzute la art. 203, stabilite în sarcina unei persoane fizice în legătură cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, amânarea aplicării pedepsei sau liberarea condiționată.

Art. 201: Competența

(1) Atunci când România este stat de executare, recunoașterea hotărârilor judecătorești și a deciziilor de probațiune străine prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de probațiune sau o sancțiune alternativă este de competența tribunalului în a cărui circumscripție locuiește persoana.

(2) Prin excepție de la alin. (1), competența revine instanței care judecă o altă infracțiune săvârșită de către persoana condamnată prin hotărârea judecătorească străină, infracțiune care ar putea să atragă revocarea sau anularea sancțiunii pronunțate de către instanța străină.

(3) Supravegherea respectării măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative impuse prin hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune care a făcut obiectul recunoașterii este de competența serviciului de probațiune de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia locuiește persoana.

(4) Atunci când România este stat emitent, soluționarea cererii de executare într-un alt stat membru al Uniunii Europene a hotărârii judecătorești date de o instanță română, atunci când persoana condamnată urmează să execute sau se află în executarea pedepsei, este de competența instanței care a pronunțat în primă instanță hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere se solicită. Atunci când hotărârea a fost dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, competența revine Tribunalului București.

SECȚIUNEA 2: Recunoașterea hotărârilor judecătorești și a deciziilor de probațiune care stabilesc măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative date de către instanțele sau autoritățile altor state membre ale Uniunii Europene, în scopul executării lor în România

Art. 202: Condiții generale

(1) Hotărârile judecătorești definitive pronunțate de instanțele din alte state membre ale Uniunii Europene se recunosc și se execută în România pe baza principiului încrederii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol, dacă sunt de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române și nu contravin ordinii publice a statului român.

(2) Hotărârile judecătorești definitive care stabilesc măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative date de către instanțele altor state membre ale Uniunii Europene se recunosc și se execută în România, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) prin hotărârea judecătorească a fost dispusă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, amânarea aplicării pedepsei, liberarea condiționată sau o sancțiune alternativă;

b) măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă stabilite prin hotărârea judecătorească străină au corespondent în legea română și sunt compatibile cu aceasta;

c) fapta pentru care s-a aplicat sancțiunea ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;

d) persoana condamnată se află în statul emitent și dorește să se întoarcă sau să se stabilească în România sau se află deja în România și;

(i) are cetățenie română și locuiește sau urmează să locuiască în România; sau

(ii) nu are cetățenie română, însă fie are drept de rezidență sau drept de ședere pe teritoriul României în condițiile legii, fie este unul dintre membrii familiei unui cetățean român sau a unei persoane care are drept de rezidență sau drept de ședere pe teritoriul României, fie face dovada că urmează să desfășoare pe teritoriul României o activitate lucrativă, de studii sau de pregătire profesională.

(3) În situația în care măsurile de probațiune sunt stabilite printr-o decizie de probațiune dată în baza unei hotărâri judecătorești străine, constituie obiect al recunoașterii atât hotărârea judecătorească, cât și decizia de probațiune.

Art. 203: Măsurile de probațiune și sancțiunile alternative

Hotărârile judecătorești străine pot fi recunoscute și executate în România, dacă măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă stabilite prin hotărârea respectivă sau în baza acesteia se încadrează în următoarele categorii:

- a)** obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
- b)** obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din România sau din statul emitent;
- c)** obligația de a nu părăsi teritoriul statului de executare;
- d)** dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând limitări privind modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale;
- e)** obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
- f)** obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
- g)** obligația de a evita contactul cu anumite obiecte care au fost utilizate sau ar putea fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
- h)** obligația de a repara, din punct de vedere financiar, prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;
- i)** obligația de a presta muncă în folosul comunității;
- j)** obligația de a coopera cu serviciul de probațiune sau cu o altă instituție sau serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;
- k)** obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare;
- l)** obligația de a comunica informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență ale persoanei condamnate.

Art. 204: Motive de refuz al recunoașterii și executării hotărârii judecătorești

O hotărâre judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi pusă în executare, chiar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 202, atunci când:

- a)** persoana a fost condamnată în România pentru aceeași faptă. În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;
- b)** persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceeași faptă, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută și pusă în executare pe teritoriul României;
- c)** persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicție penală;
- d)** sancțiunea a fost aplicată unei persoane care, potrivit legii penale române, nu răspunde penal în virtutea vârstei sale;
- e)** sancțiunea implică executarea unei măsuri care vizează starea psihiatrică sau de sănătate a persoanei și care nu poate fi pusă în executare în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul național juridic sau de sănătate;
- f)** atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit prescripția executării pedepsei;
- g)** atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, în afară de cazul în care statul emitent informează că, în conformitate cu legislația sa:
 - (i) persoana a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice altă asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare; sau
 - (ii) persoana, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, l-a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau
 - (iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și a fost încunoștințată că hotărârea este supusă unei căi de atac, ocazie cu care instanța competentă va putea verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi, și că, în urma soluționării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac;
- h)** durata termenului de supraveghere sau durata măsurilor de probațiune, respectiv a sancțiunii alternative sau intervalul de timp rămas până la împlinirea acestora sunt mai mici de 6 luni sau de 60 de ore în situația muncii în folosul comunității.

Art. 205: Înscrieri și informații necesare recunoașterii și executării hotărârii judecătorești

(1) În vederea recunoașterii și executării hotărârii judecătorești, autoritatea competentă a statului emitent transmite tribunalului în a cărui circumscripție locuiește sau urmează să locuiască persoana următoarele documente, traduse în limba română:

- a)** certificatul completat potrivit modelului din anexa nr. 9;
 - b)** hotărârea judecătorească prin care au fost stabilite măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă;
 - c)** decizia de probațiune prin care au fost stabilite măsurile de probațiune, atunci când este cazul;
 - d)** declarația persoanei cu privire la intenția de a se întoarce sau de a se stabili în România în următoarele 30 de zile de la data declarației, în situația în care persoana condamnată se află în statul emitent;
 - e)** orice alte documente depuse de persoană la autoritatea din statul emitent.
- (2)** După primirea documentelor prevăzute la alin. (1), președintele instanței fixează termenul de examinare a cererii în vederea admiterii în principiu, care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanță.
- (3)** Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător.

Art. 206: Măsuri premergătoare

(1) Instanța sesizată potrivit art. 205 verifică dacă înscrierile și informațiile transmise de statul emitent sunt traduse în

limba română și, în caz contrar, solicită remiterea traducerii.

(2) În situația în care certificatul lipsește, este incomplet sau nu este în concordanță cu hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune transmisă, instanța solicită statului emitent transmiterea, completarea sau corectarea certificatului, în termen de cel mult 15 zile.

(3) În situația în care unul sau mai multe dintre documentele prevăzute la art. 205 alin. (1) lit. b)-e) sunt necesare, dar nu au fost transmise de către statul emitent, instanța poate solicita acestuia transmiterea unei copii de pe aceste documente în termen de cel mult 15 zile.

(4) Instanța poate să solicite statului emitent, dacă este cazul:

(i) referatul de evaluare sau orice raport întocmit înainte sau după condamnare de către serviciul de probațiune sau o altă autoritate competentă din statul emitent; sau

(ii) o copie a documentului eliberat de autoritățile române care dovedește dreptul de rezidență sau de ședere al persoanei sau al unui membru de familie al acesteia, atunci când persoana condamnată nu este cetățean român; sau

(iii) documente din care să rezulte legătura persoanei condamnate cu statul român; sau

(iv) alte documente pe care le consideră relevante în soluționarea cererii.

(5) La solicitarea statului emitent, instanța informează autoritatea competentă cu privire la maximul pedepsei prevăzute de legea română pentru infracțiunea pentru care a fost condamnată persoana în cauză și care ar putea fi aplicată acesteia în cazul revocării sau anulării suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Art. 207: Admiterea în principiu

(1) În situația în care constată că documentele transmise îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 205 alin. (1) sau au fost completate sau corectate conform solicitării, instanța admite în principiu cererea prin încheiere și fixează termen pentru soluționarea acesteia. Instanța dispune informarea serviciului de probațiune în a cărui circumscripție teritorială locuiește sau urmează să locuiască persoana condamnată și solicită acestuia avizul consultativ cu privire la măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă a căror executare a fost solicitată.

(2) În situația în care constată că documentele transmise nu îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 205 alin. (1) și nu au fost transmise, completate sau corectate conform solicitării, instanța respinge prin sentință definitivă cererea și informează despre aceasta statul emitent.

(3) În situația în care, în urma informării prevăzute la art. 206 alin. (5) sau din alte motive, statul emitent informează că își retrage certificatul, instanța ia act de retragerea cererii, se dezinvestește prin sentință definitivă și restituie documentele primite statului emitent.

Art. 208: Procedura de recunoaștere a hotărârii judecătorești

(1) Instanța soluționează cererea în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate și a serviciului de probațiune. Participarea procurorului este obligatorie.

(2) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 202 și, în cazul în care sunt îndeplinite, recunoașterea hotărârii judecătorești în vederea punerii în executare a măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative.

(3) Instanța hotărăște prin sentință, în termen de 10 zile de la data admiterii în principiu. Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică persoanei condamnate și serviciului de probațiune.

(4) Împotriva sentinței pot declara apel, în termen de 5 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea serviciului de probațiune, precum și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.

(5) Instanța de apel judecă în complet format dintr-un singur judecător. Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător. Dosarul va fi înaintat instanței în termen de 3 zile, iar apelul se soluționează în termen de 5 zile. Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică persoanei condamnate și serviciului de probațiune.

(6) Soluția definitivă a instanței de judecată române se comunică de îndată autorității competente din statul emitent. Hotărârea definitivă se comunică, la cerere, statului emitent.

Art. 209: Durata procedurii

(1) Durata totală a procedurii recunoașterii hotărârii judecătorești străine este de maximum 60 de zile de la momentul primirii cererii și a documentelor prevăzute la art. 205 alin. (1).

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) poate fi depășit cu maximum 60 de zile, dacă:

(i) documentele prevăzute la art. 205 alin. (1) au necesitat traducere, completări sau corectări ori instanța a solicitat informații suplimentare și statul emitent nu a putut răspunde solicitării în termen;

(ii) din cauza unor circumstanțe excepționale, instanța se află în imposibilitate de a soluționa cererea în termenul prevăzut la alin. (1).

(3) În situația prevăzută la alin. (2), instanța informează autoritatea competentă din statul emitent asupra necesității de prelungire a termenului de soluționare a cererii, asupra motivelor care conduc la întârziere și asupra intervalului de timp estimat ca fiind necesar pentru finalizarea procedurii.

Art. 210: Decizii ale instanței de judecată

(1) În situația în care, în urma verificării, instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 202 și faptul că nu există niciun motiv de refuz dintre cele prevăzute la art. 204, procedează după cum urmează:

a) recunoaște hotărârea judecătorească și dispune supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative așa cum au fost stabilite în hotărârea judecătorească a statului emitent;

b) recunoaște hotărârea judecătorească și dispune supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative așa cum au rezultat în urma adaptării acestora potrivit art. 211.

(2) Instanța de judecată procedează la respingerea cererii, atunci când:

a) nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 202; sau

b) există un motiv de refuz dintre cele prevăzute la art. 204.

(3) În situația în care, în urma verificării, instanța constată incidența unui motiv de refuz dintre cele prevăzute la art. 204, instanța poate dispune, în cazuri excepționale, recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative în România numai dacă există convingerea că prin aceasta s-ar contribui semnificativ la reintegrarea socială a persoanei condamnate și nu sunt încălcate drepturile ori prejudiciate beneficiile de care se bucură victimele infracțiunii săvârșite de persoana condamnată, dacă acestea locuiesc în România. În vederea

luării unei decizii, instanța de judecată va solicita serviciului de probațiune întocmirea unui raport în care să fie prezentate perspectivele de reintegrare a persoanei condamnate în societatea românească și va consulta statul emitent. Dispozițiile art. 215 se aplică în mod corespunzător.

(4) În situația în care instanța a respins cererea statului emitent, o nouă cerere privind aceeași hotărâre judecătorească este inadmisibilă, cu excepția situației în care cererea a fost respinsă în condițiile art. 207 alin. (2).

Art. 211: Adaptarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative

(1) Instanța de judecată adaptează una sau mai multe dintre măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă ori termenul de încercare, urmărind, pe cât posibil, o corespondență cât mai aproape de conținutul măsurilor de probațiune sau al sancțiunii alternative aplicate prin hotărârea autorității statului emitent, ori de câte ori:

a) durata măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative ori a termenului de încercare stabilit de instanța străină pentru infracțiunea săvârșită nu corespunde sub aspectul cuantumului sau depășește limita maximă generală a măsurii de probațiune ori a termenului de încercare care se aplică, potrivit legii române. Durata măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative rezultate în urma adaptării nu poate fi mai mare decât cea stabilită inițial prin hotărârea autorității statului emitent;

b) natura măsurii de probațiune ori a sancțiunii alternative nu corespunde cu natura măsurilor de probațiune ori a sancțiunii alternative care se aplică, potrivit legii române. Măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă rezultată în urma adaptării nu pot fi mai severe decât cele stabilite inițial prin hotărârea autorității statului emitent.

(2) Adaptarea de către instanța de judecată a duratei măsurii de probațiune, a sancțiunii alternative sau a termenului de încercare în situația în care durata stabilită în hotărârea instanței străine depășește maximul duratei prevăzute de legea penală română constă în reducerea acestei durate până la limita maximă prevăzută de legea penală română.

(3) În situația prevăzută la alin. (1), instanța informează autoritatea competentă din statul emitent cu privire la adaptarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative înainte de punerea în executare a acestora. În termen de 10 zile de la informare, statul emitent are posibilitatea să retragă certificatul, situație în care hotărârea judecătorească recunoscută nu va fi pusă în executare.

Art. 212: Recunoașterea și executarea parțială

(1) În situația în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, anterior pronunțării sentinței, instanța solicită statului emitent să precizeze dacă și, după caz, în ce condiții ar putea avea loc o executare parțială sau dacă își retrage certificatul.

(2) În situația în care doar unele dintre măsurile de probațiune stabilite în hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune străină pot fi executate în România, anterior pronunțării sentinței, instanța solicită statului emitent să precizeze dacă și, după caz, în ce condiții ar putea avea loc o executare parțială sau dacă își retrage certificatul. Dacă, în urma informării, statul emitent își menține solicitarea și nu își retrage certificatul, instanța procedează la recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune și pune în executare acele măsuri de probațiune pentru care sunt îndeplinite condițiile.

(3) În situația în care, până la momentul recunoașterii hotărârii judecătorești de către instanța română, măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă a fost parțial executată, instanța deduce în mod corespunzător partea deja executată și pune în executare restul rămas neexecutat.

Art. 213: Executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative

(1) Executarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative este guvernată de legea română. Competența judecării unei căi de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești străine aparține statului emitent.

(2) În situația prevăzută la art. 211 alin. (3) executarea nu începe înainte de expirarea termenului de 10 zile.

(3) Instanța care a recunoscut hotărârea judecătorească străină este instanța de executare și are competența de a lua măsurile subsecvente ulterior recunoașterii.

(4) Serviciul de probațiune supraveghează executarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative în conformitate cu legislația română în domeniul probațiunii.

(5) Amnistia sau grațierea poate fi acordată atât de statul emitent, cât și de autoritățile române.

Art. 214: Executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative cu asumarea deciziilor subsecvente

(1) În situația în care, ulterior recunoașterii unei hotărâri judecătorești străine, persoana condamnată nu îndeplinește, cu rea-credință, măsurile de supraveghere sau sancțiunea alternativă ori săvârșește o nouă infracțiune pe durata termenului de încercare, instanța română este competentă să revoce sancțiunea, potrivit legii penale române și în conformitate cu hotărârea judecătorească străină, atunci când aceasta din urmă se referă la:

a) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

b) liberarea condiționată;

c) o sancțiune alternativă;

d) amânarea aplicării pedepsei.

(2) În ipotezele prevăzute la alin. (1) lit. b), c) și d) instanța poate să dispună revocarea numai în situația în care hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune străină recunoscută face referire expresă la pedeapsa privativă de libertate care urmează a fi impusă într-o astfel de situație.

(3) Instanța informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la revocarea sancțiunii și la pedeapsa aplicată.

Art. 215: Executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative fără asumarea deciziilor subsecvente

(1) În situația în care, ulterior recunoașterii unei hotărâri judecătorești străine, persoana condamnată nu îndeplinește măsurile de supraveghere sau sancțiunea alternativă ori săvârșește o nouă infracțiune pe durata termenului de încercare, competența revocării sancțiunii sau luarea oricăror altor măsuri revine statului emitent, atunci când hotărârea judecătorească străină recunoscută se referă la:

a) amânarea aplicării pedepsei;

b) liberarea condiționată;

c) o sancțiune alternativă;

d) una dintre ipotezele prevăzute la art. 210 alin. (3);

e) o persoană condamnată care și-a stabilit ulterior reședința într-un alt stat și nu se mai află în România.

(2) În ipotezele prevăzute la alin. (1) lit. b) și c), instanța română restituie statului emitent competența privind revocarea sancțiunii în situația în care hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune străină recunoscută nu face referire expresă la pedeapsa privativă de libertate care urmează a fi impusă într-o atare situație.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1), judecătorul delegat cu executarea informează autoritatea competentă a statului emitent ori de câte ori constată existența unor motive de revocare sau a unor fapte asupra cărora a solicitat să fie informată. Informarea se realizează prin completarea formularului prevăzut în anexa nr. 10. Dacă, potrivit legii statului emitent, ascultarea persoanei condamnate este obligatorie, declarația acesteia poate fi luată de către autoritățile statului emitent prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință a persoanei condamnate se întocmește potrivit dispozițiilor tratatului aplicabil între România și statul emitent sau, în lipsa acestuia, pe bază de reciprocitate și se transmite pe canalele și prin mijloacele de comunicare prevăzute de acesta sau de prezenta lege, după caz, tribunalului în a cărui circumscripție locuiește persoana condamnată. Dispozițiile art. 229 și 235 se aplică în mod corespunzător. Audierea prin videoconferință are loc în prezența unui reprezentant al serviciului de probațiune.

(4) Odată cu informarea autorității competente a statului emitent, potrivit alin. (3), judecătorul delegat cu executarea solicită ca statul emitent să informeze asupra măsurii subsecvente luate.

Art. 216: Încetarea supravegherii

(1) Supravegherea persoanei condamnate în România încetează și competența deciziilor subsecvente revine statului emitent, în următoarele situații:

- a) persoana condamnată s-a sustras supravegherii și nu este găsită în România;
- b) la solicitarea statului emitent, atunci când acesta informează că persoana condamnată a săvârșit o altă infracțiune pentru care autoritățile acestuia au început cercetarea penală sau au pronunțat o condamnare definitivă;
- c) statul emitent informează cu privire la orice măsură sau hotărâre care atrage imposibilitatea continuării executării măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative;
- d) statul emitent a dispus modificarea măsurilor de probațiune, sancțiunea alternativă sau durata termenului de supraveghere și se constată că, față de conținutul concret al măsurii de probațiune sau al sancțiunii alternative, așa cum a rezultat în urma modificării, activitatea de supraveghere nu mai poate fi asigurată sau nu mai este compatibilă cu sistemul de probațiune din România.

(2) Activitatea de supraveghere încetează în cazul amnistiei ori grațierii acordate de autoritățile române.

(3) Activitatea de supraveghere încetează la termen, în situația în care durata termenului de încercare s-a împlinit și persoana condamnată a respectat măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă.

(4) La încetarea activității de supraveghere, serviciul de probațiune întocmește un raport care cuprinde un rezumat al procesului de supraveghere, pe care îl transmite judecătorului delegat cu executarea în vederea remiterii statului emitent.

Art. 217: Comunicarea dintre instanța de executare din România și autoritățile competente din statul emitent și păstrarea evidenței

(1) Pe durata procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine și, ulterior recunoașterii acesteia, pe durata executării măsurilor de probațiune, instanța comunică direct cu autoritatea competentă din statul emitent prin transmiterea sau solicitarea de informații care să asigure celeritatea și eficiența procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești și care să sprijine procesul de supraveghere și reintegrare socială a persoanei condamnate.

(2) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind măsurile de probațiune și sancțiunile alternative dispuse pe teritoriul altor state membre ale Uniunii Europene și executate în România. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei condamnate; instanța de executare; numărul și data hotărârii judecătorești de condamnare; statul emitent; data primirii certificatului și a hotărârii judecătorești; numărul și data hotărârii judecătorești prin care a fost recunoscută hotărârea judecătorească străină; serviciul de probațiune responsabil cu supravegherea și informații privind executarea măsurilor de probațiune.

SECȚIUNEA 3: Recunoașterea hotărârilor judecătorești care stabilesc măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative date în România în scopul executării lor în alte state membre ale Uniunii Europene

Art. 218: Condiții pentru solicitarea recunoașterii hotărârii judecătorești

(1) Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pe teritoriul altui stat membru a măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative aplicate prin aceasta pot fi solicitate unui alt stat membru, atunci când:

- a) prin hotărârea judecătorească instanța a dispus una din următoarele sancțiuni:
 - (i) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în baza art. 91 din Codul penal;
 - (ii) stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână, asistarea zilnică în baza art. 115 din Codul penal;
 - (iii) amânarea aplicării pedepsei;
 - (iv) liberarea condiționată;
- b) prin hotărârea judecătorească instanța a stabilit în sarcina persoanei o măsură de probațiune care se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 203;
- c) hotărârea judecătorească este definitivă și executorie;
- d) din referatul de evaluare întocmit de serviciul de probațiune, înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești sau pe perioada supravegherii, rezultă că executarea măsurilor de probațiune aplicate prin hotărârea judecătorească pe teritoriul statului de executare este de natură să asigure reintegrarea socială a persoanei condamnate;
- e) din lucrările dosarului, din declarația persoanei condamnate sau din datele comunicate de organele competente rezultă că aceasta:
 - (i) se află pe teritoriul statului respectiv; sau
 - (ii) va părăsi teritoriul României cel mai târziu a expirarea unui termen de 30 de zile de la data declarației făcute în acest sens. În vederea constatării ca îndeplinită a prezentei condiții, judecătorul delegat cu executarea sau serviciul de probațiune poate solicita persoanei condamnate prezentarea de documente justificative;
- f) persoana condamnată nu este urmărită penal sau judecată pentru alte infracțiuni;
- g) intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de supraveghere stabilit de instanță este mai mare de 6 luni. Neîndeplinirea acestei condiții nu împiedică transmiterea înscrisurilor și a informațiilor prevăzute la art. 220 alin. (2) dacă, în urma consultării cu statul de executare, acesta declară că poate asigura executarea măsurilor de probațiune pentru intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de supraveghere;

h) nu sunt incidente dispozițiile legale privind revocarea sau anularea sancțiunii;

i) persoana face dovada că are reședința legală și obișnuită pe teritoriul statului respectiv.

(2) La cererea persoanei condamnate, recunoașterea hotărârii judecătorești poate fi solicitată și altui stat membru decât cel pe teritoriul căruia persoana condamnată are reședința legală și obișnuită, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a)-h) și statul de executare este de acord să preia executarea pe teritoriul său a măsurilor de probațiune aplicate de instanța română. În vederea stabilirii legăturii cu statul de executare pe teritoriul căruia persoana condamnată solicită executarea măsurilor de probațiune stabilite în sarcina sa, instanța de executare sau serviciul de probațiune poate solicita persoanei condamnate, din oficiu sau la cererea statului de executare, prezentarea de documente justificative.

Art. 219: Inițierea procedurii de solicitare a recunoașterii hotărârii judecătorești

(1) În situația în care, la data pronunțării, persoana condamnată declară că intenționează să se întoarcă sau s-a întors pe teritoriul altui stat membru, după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, dar anterior transmiterii acesteia serviciului de probațiune, judecătorul delegat cu executarea de la instanța de executare face aplicarea dispozițiilor art. 220 și informează serviciul de probațiune cu privire la măsurile luate.

(2) În situația în care hotărârea judecătorească a fost transmisă serviciului de probațiune și, fie la data contactării, fie cu ocazia primei întrevederi ori la o dată ulterioară, persoana condamnată declară consilierului de probațiune că, după caz, s-a întors sau intenționează să se întoarcă pe teritoriul altui stat membru, acesta informează instanța de executare. Declarația persoanei condamnate se consemnează într-un proces-verbal semnat de consilierul de probațiune și de persoana condamnată, dacă este prezentă, și se transmite instanței de executare odată cu propunerea de inițiere a procedurii prevăzute la art. 220. Propunerea este cuprinsă într-un proces-verbal motivat.

Art. 220: Transmiterea certificatului și a hotărârii judecătorești

(1) Certificatul prevăzut în anexa nr. 9 se completează de către judecătorul delegat cu executarea din cadrul instanței care a pronunțat în primă instanță hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere se solicită. Atunci când hotărârea a fost dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, certificatul se completează de către judecătorul delegat cu executarea din cadrul Tribunalului București.

(2) Certificatul, hotărârea judecătorească și, dacă este disponibil, referatul de evaluare întocmit de serviciul de probațiune înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești sau pe perioada supravegherii, după caz, sunt transmise prin fax, e-mail sau prin orice mijloc de comunicare sigur, care lasă o urmă scrisă, autorității străine competente să îl primească sau să îl execute.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) se transmit traduse în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare sau într-o altă limbă pe care statul de executare a declarat oficial că o acceptă.

(4) Transmiterea documentelor prevăzute la alin. (2) se poate efectua și prin sistemul securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi operațional. Originalele certificatului și al hotărârii judecătorești se transmit la cererea autorității străine competente, prin serviciile de curierat rapid.

Art. 221: Solicitarea și transmiterea de informații

(1) Odată cu transmiterea documentelor prevăzute la art. 220 alin. (2), judecătorul delegat cu executarea solicită informații cu privire la:

a) durata maximă a privării de libertate prevăzute de legislația statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de probațiune sau al săvârșirii unei noi infracțiuni de către persoana condamnată;

b) declarația statului de executare cu privire la asumarea sau neasumarea deciziilor subsecvente recunoașterii hotărârii judecătorești.

(2) Ulterior transmiterii documentelor prevăzute la art. 220 alin. (2), judecătorul delegat cu executarea comunică, din oficiu sau la cererea autorității competente din statul de executare, informații suplimentare necesare pentru recunoașterea hotărârii judecătorești sau pentru executarea măsurilor de probațiune.

Art. 222: Retragerea certificatului transmis statului de executare

(1) Certificatul transmis autorității competente din statul de executare poate fi retras atunci când:

a) după transmiterea documentelor prevăzute la art. 220 alin. (2), dar mai înainte de recunoașterea hotărârii judecătorești de către statul de executare, se constată că sunt incidente dispozițiile referitoare la revocarea sau anularea sancțiunii;

b) după primirea informațiilor solicitate potrivit art. 221 alin. (1) se constată că durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislația statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de probațiune sau al săvârșirii unei noi infracțiuni de către persoana condamnată este superioară celei prevăzute de legea română;

c) după primirea deciziei de adaptare a măsurilor de probațiune sau a duratei termenului de încercare aplicate prin hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere a fost solicitată, se apreciază că măsurile de probațiune stabilite de statul de executare nu sunt de natură să corespundă celor dispuse în hotărârea judecătorească română ori să asigure reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c), certificatul poate fi retras cel mai târziu la expirarea unui termen de 10 zile de la primirea informațiilor, în afară de cazul în care s-a început executarea măsurilor de probațiune. În luarea unei decizii cu privire la retragerea certificatului, judecătorul delegat cu executarea poate solicita punctul de vedere al serviciului de probațiune care este competent să supravegheze executarea sancțiunii în România.

Art. 223: Efectele recunoașterii hotărârii judecătorești de către statul de executare

(1) Executarea măsurilor de probațiune aplicate printr-o hotărâre judecătorească recunoscută de statul de executare este guvernată de legea statului de executare.

(2) Competența judecării unei căi de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești aparține statului român.

(3) Amnistia sau grațierea poate fi acordată atât de statul român, cât și de statul de executare.

Art. 224: Executarea măsurilor de probațiune cu asumarea deciziilor subsecvente de către statul de executare

(1) Ulterior recunoașterii hotărârii judecătorești, statul de executare este competent să ia toate deciziile subsecvente cu privire la sancțiunea aplicată prin hotărârea judecătorească română, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 225.

(2) Pe durata supravegherii, judecătorul delegat cu executarea comunică din oficiu informații care ar putea duce la

modificarea măsurilor de probațiune, la revocarea sancțiunii sau la executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță ca urmare a nerespectării unei măsuri de probațiune. Informarea se realizează prin completarea formularului prevăzut în anexa nr. 10. Transmiterea și traducerea informațiilor suplimentare se efectuează potrivit art. 220 alin. (2) și (3).

(3) În situația în care, înainte de recunoașterea hotărârii judecătorești de către statul de executare, instanța română a procedat la punerea în executare a măsurilor de probațiune, supravegherea acestora încetează în România de la data la care instanța de executare a fost informată cu privire la recunoașterea hotărârii judecătorești.

Art. 225: Executarea măsurilor de probațiune fără asumarea deciziilor subsecvente de către statul de executare

(1) În situația în care statul de executare declară că, în anumite cazuri, expres menționate, nu își asumă deciziile subsecvente recunoașterii hotărârii judecătorești, instanța de executare redobândește competența cu privire la revocarea sancțiunii aplicate prin hotărârea judecătorească. Declarația statului de executare se verifică de către judecătorul delegat cu executarea la data completării certificatului.

(2) Judecătorul delegat cu executarea solicită autorității competente a statului de executare ca, pe durata supravegherii, să informeze instanța de executare din România cu privire la orice constatare care ar putea să atragă revocarea sancțiunii, în special cu privire la nerespectarea măsurilor de probațiune sau săvârșirea unei noi infracțiuni. Informarea se realizează prin completarea formularului prevăzut în anexa nr. 10.

(3) În situația în care autoritatea competentă a statului de executare a procedat la adaptarea sau modificarea măsurilor de probațiune sau a duratei termenului de încercare și sunt îndeplinite condițiile revocării, instanța de executare procedează potrivit legii române și prin raportare la hotărârea judecătorească de condamnare.

(4) În situația prevăzută la alin. (1), dacă persoana condamnată se află în continuare în statul de executare, ascultarea acesteia poate fi efectuată prin videoconferință, potrivit dispozițiilor art. 229 și 235. Audierea prin videoconferință are loc în prezența unui reprezentant al serviciului de probațiune sau al autorității competente cu supravegherea persoanei din statul de executare.

(5) Autoritatea competentă din statul de executare este informată de îndată cu privire la decizia subsecventă a instanței de executare române.

Art. 226: Redobândirea competenței de supraveghere a executării măsurilor de probațiune

Instanța de executare redobândește dreptul de a pune în executare măsurile de probațiune aplicate prin hotărârea judecătorească transmisă statului de executare atunci când:

a) certificatul este retras potrivit art. 222;

b) după transmiterea documentelor prevăzute la art. 220 alin. (2) sau după recunoașterea hotărârii judecătorești, statul de executare informează că se află în imposibilitatea de a pune în executare sau de a mai continua executarea măsurilor de probațiune întrucât persoana condamnată nu poate fi găsită, a fugit sau nu mai are reședința legală și obișnuită pe teritoriul său;

c) în situația prevăzută la art. 225.

Art. 227: Comunicarea dintre instanța de executare din România și autoritățile competente din statul de executare și păstrarea evidenței

(1) În vederea inițierii procedurii de recunoaștere, pe durata acestei proceduri și, ulterior recunoașterii hotărârii judecătorești române, pe durata executării măsurilor de probațiune, instanța de executare, prin judecătorul delegat cu executarea, comunică direct cu autoritatea competentă din statul de executare prin transmiterea sau solicitarea de informații care să asigure celeritatea și eficiența procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești și care să sprijine procesul de reintegrare socială a persoanei condamnate.

(2) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind măsurile de probațiune și sancțiunile alternative executate pe teritoriul altor state membre ale Uniunii Europene. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei față de care s-a dispus hotărârea; instanța de executare; numărul și data hotărârii; data transmiterii certificatului și a hotărârii judecătorești; statul de executare; informații privind executarea măsurilor de probațiune în statul de executare.

TITLUL VIII: Asistența judiciară în materie penală

CAPITOLUL I: Asistența judiciară internațională

Art. 228: Obiectul asistenței judiciare

În sensul prezentului capitol, asistența judiciară internațională cuprinde îndeosebi următoarele activități:

a) comisiile rogatorii internaționale;

b) audierile prin videoconferință;

c) înfățișarea în statul solicitant a martorilor, experților și a persoanelor urmărite;

d) notificarea actelor de procedură care se întocmesc ori se depun într-un proces penal;

e) cazierul judiciar;

f) alte forme de asistență judiciară.

Art. 229: Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia

(1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice:

a) denumirea autorității judiciare solicitante și denumirea autorității judiciare solicitate;

b) obiectul și motivele cererii;

c) calificarea juridică a faptelor;

d) datele de identificare a suspectului, inculpatului sau condamnatului ori a martorului sau expertului, după caz;

e) încadrarea juridică și prezentarea sumară a faptelor.

(2) La cerere se anexează acte în sprijinul acesteia, după caz, în funcție de natura și obiectul cererii.

(3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară solicitantă, fiind scutite de orice alte formalități de supralegalizare.

Art. 230: Comisia rogatorie internațională

Comisia rogatorie internațională în materie penală este acea formă de asistență judiciară care constă în împuternicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități din alt stat, mandatată să îndeplinească, în locul și în numele său, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal.

Art. 231: Obiectul comisiei rogatorii

(1) Obiectul cererii de comisie rogatorie îl constituie cu precădere:

a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; audierea suspectului, inculpatului, persoanei vătămate, părții civile, părții responsabile civilmente, martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială sau extinsă; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele; transmiterea de informații necesare într-un anumit proces, interceptarea convorbirilor, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură;

b) transmiterea mijloacelor materiale de probă;

c) comunicarea de documente sau dosare.

(2) Dacă statul solicitant dorește ca martorii sau experții să depună jurământ, va cere aceasta în mod expres, iar statul român va da curs acestei cereri în situațiile în care legea internă română nu se opune.

(3) Statul român va transmite numai copii sau fotocopii certificate de pe documentele sau dosarele cerute. Dacă statul solicitant cere în mod expres transmiterea documentelor originale, se va da curs, în măsura posibilului, acestei cereri.

Art. 232: Data și locul comisiei rogatorii

(1) Dacă statul solicitant solicită în mod expres, statul român îl va informa despre data și locul îndeplinirii comisiei rogatorii. Autoritățile și persoanele în cauză, menționate de statul solicitant, vor putea să asiste și să colaboreze la efectuarea comisiei rogatorii, în limitele permise de legea română.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

Art. 233: Ridicarea de obiecte și înscrisuri și efectuarea perchezițiilor

(1) În vederea descoperirii și strângerii probelor aflate pe teritoriile altor state, organul judiciar român competent poate cere autorităților străine să ridice obiecte și înscrisuri sau să efectueze percheziții și să remită obiectele ori înscrisurile predate sau ridicate în timpul percheziției. Atunci când se solicită efectuarea unei percheziții domiciliare, în cererea întocmită potrivit art. 229, organul judiciar român solicitant indică și confirmă emiterea de către judecătorul competent a încheierii prin care a fost încuviințată efectuarea percheziției.

(2) În aplicarea alin. (1), ridicarea de obiecte și înscrisuri și efectuarea perchezițiilor se efectuează potrivit legii statului solicitat.

(3) Atunci când România este stat solicitat, cererea formulată de autoritățile străine competente trebuie să cuprindă informațiile prevăzute la art. 229, precum și:

a) numele, prenumele și semnalmentele persoanei cercetate de autoritățile străine, indicarea urmelor săvârșirii infracțiunii ori a altor obiecte care se presupune că există în locul ce urmează să fie percheziționat;

b) motivul pentru care se solicită efectuarea percheziției;

c) indicarea încadrării juridice, descrierea situației de fapt, a probelor sau a datelor din care rezultă că în locul în care se solicită efectuarea percheziției se află persoana cercetată de autoritățile străine sau pot fi descoperite probe cu privire la săvârșirea infracțiunii;

d) dacă este cazul, indicarea probelor sau a datelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni sau a obiectelor și înscrisurilor ce fac obiectul infracțiunii;

e) indicarea locului unde urmează a se efectua percheziția.

(4) Cererea prevăzută la alin. (3) este admisă, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) fapta care face obiectul procedurii penale desfășurate în statul solicitant ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune și autorul ar fi fost sancționabil. În cazul în care măsura a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;

b) pedeapsa prevăzută de legea română și cea a statului solicitant pentru infracțiunea săvârșită de persoana cercetată de statul solicitant este de cel puțin un an închisoare.

(5) Condițiile prevăzute la alin. (4) pot să atragă regula reciprocității.

(6) Atunci când România este stat solicitat, ridicarea de obiecte și înscrisuri și percheziția se dispun și se efectuează potrivit Codului de procedură penală, în baza ordonanței procurorului sau a încheierii judecătorului, iar în cazul percheziției domiciliare, în baza autorizației date de judecătorul român competent. În cazul percheziției domiciliare, condiția începerii urmăririi penale prevăzută de Codul de procedură penală nu se aplică.

Art. 234: Remiterea obiectelor și dosarelor

(1) Statul român va putea să amâne remiterea obiectelor, a dosarelor sau a documentelor a căror comunicare este cerută, dacă acestea îi sunt necesare pentru o procedură penală în curs.

(2) Obiectele și originalele dosarelor și ale documentelor, comunicate în îndeplinirea unei comisii rogatorii, vor fi restituite cât mai curând posibil statului român de către statul solicitant, în afară de cazul în care statul român renunță la ele.

Art. 235: Audierile prin videoconferință

(1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul aceluia stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare.

(2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință.

(3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art. 229, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil ca martorul sau expertul să fie prezent personal la audiere, precum și denumirea autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere.

(4) Martorul sau expertul va fi citat potrivit legii române.

(5) Autoritățile judiciare competente să execute cererile formulate de autoritățile altor state sunt curțile de apel, în cursul judecării, respectiv parchetele de pe lângă curțile de apel, în cursul urmăririi penale.

(6) Audierea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli:

a) audierea are loc în prezența judecătorului sau procurorului român competent, după caz, asistat, după caz, de un interpret; acesta verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, judecătorul sau procurorul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română;

b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului;

- c)** audierea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne;
- d)** martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române;
- e)** persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie, care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitat.
- (7)** Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audierea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare competente a statului solicitant.
- (8)** Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător.
- (9)** Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii suspectilor sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.
- (10)** Cheltuielile legate de stabilirea legăturii video, cele legate de punerea la dispoziție a acestei legături în statul solicitant, remunerarea interpretelor și indemnizațiile plătite martorilor și experților, precum și cheltuielile de deplasare în statul solicitat vor fi rambursate de statul străin solicitant statului român, dacă acesta din urmă nu a renunțat expres la rambursarea acestor cheltuieli în totalitate sau parțial.
- (11)** Declarațiile suspectului sau ale inculpatului, ale celorlalte părți în procesul penal sau ale expertului, care se află în străinătate, pot fi luate prin videoconferință ori de câte ori este inoportun sau imposibil pentru ca acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul României. Este considerată în imposibilitatea de a se înfățișa personal pe teritoriul României și persoana aflată în detenție pe teritoriul altui stat. În acest sens, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare întocmește și transmite, direct sau prin intermediul autorităților centrale prevăzute la art. 10, cererea de asistență judiciară internațională în materie penală. Dispozițiile alin. (3) și (9) se aplică în mod corespunzător.

Art. 236: Transmiterea spontană de informații

- (1)** Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat străin informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinatar să inițieze o procedură penală sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară.
- (2)** Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin. (1). Statul destinatar este obligat să respecte condițiile impuse.

Art. 237: Livrări supravegheate

- (1)** Autoritățile judiciare române competente autorizează, la cerere, în condițiile prevăzute de legea română, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extrădare.
- (2)** Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române.
- (3)** Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

Art. 238: Utilizarea investigatorilor sub acoperire

- (1)** Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către investigatori sub acoperire.
- (2)** Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române.
- (3)** În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.

Art. 239: Echipele comune de anchetă

- (1)** Echipele comune de anchetă pot fi constituite și pot funcționa pe teritoriile României și ale altor state cu scopul de a facilita efectuarea de cercetări penale. Procedurile care reglementează funcționarea acestor echipe, precum și componența, durata, locația, organizarea, funcțiile, scopul și condițiile de participare a membrilor unei echipe la activitățile de anchetă se stabilesc prin acord scris. Membrul național la Eurojust sau adjunctul acestuia poate participa la activitățile desfășurate în cadrul echipei comune de anchetă. În relația cu statele membre ale Uniunii Europene și statele care sunt părți la Convenția din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, acordul se încheie de către prim-procurorul sau procurorul general al parchetului în care își desfășoară activitatea procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau, în cazul în care nu există nicio procedură penală în desfășurare pe teritoriul României, indiferent de natura infracțiunii, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurorul desemnat de către acesta. În relația cu statele care nu sunt membre ale Uniunii Europene, acordul se încheie de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către procurorul desemnat de acesta.
- (2)** Pentru constituirea echipelor comune de anchetă, în cazul infracțiunilor care, potrivit legii, sunt date în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau a Direcției Naționale Anticorupție, acordul se încheie de către procurorii șefi ai acestora sau de către procurorul desemnat de către aceștia.
- (3)** O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când:
- a)** în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state;
- b)** mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză.
- (4)** Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată.
- (5)** Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componența echipei.
- (6)** Componenții echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de membri, în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de membri detașați.
- (7)** Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale:
- a)** conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente;
- b)** acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub responsabilitatea persoanei prevăzute la lit. a).
- (8)** Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte

procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul.

(9) Atunci când activitatea echipei comune de anchetă se desfășoară pe teritoriul altui stat, dacă se apreciază că este necesară îndeplinirea unor acte de cercetare pe teritoriul României, procurorul care este membru al echipei comune de anchetă poate cere autorităților române să îndeplinească acele acte, fără ca celelalte state participante să mai depună o cerere de cooperare judiciară, în afară de cazul în care se solicită arestarea unei persoane în vederea extrădării sau predării, după caz. Procedurile necesare efectuării activității respective în România vor fi cele aplicabile activităților de cercetare penală, potrivit legii române.

(10) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă.

(11) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate pot fi utilizate în scopurile următoare:

- a) în scopul pentru care a fost creată echipa;
- b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile;
- c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b);
- d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.

(12) În cazul echipelor comune de anchetă care funcționează pe teritoriul României, membrii detașați ai echipei sunt asimilați membrilor români în ceea ce privește infracțiunile săvârșite împotriva acestora sau de către aceștia.

Art. 240: Supravegherea transfrontalieră

(1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul aceluși stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentate în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente.

(2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin. (1) va fi adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va cuprinde toate informațiile pertinente în cauză, în conformitate cu prevederile convenției aplicabile. Prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va putea stabili anumite condiții.

(3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini care acționează în cadrul anchetei judiciare aflate în faza de urmărire penală sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una dintre faptele enumerate la alin. (5), în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat, în timpul supravegherii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și structurii Poliției de Frontieră constituite în cadrul punctului de trecere a frontierei;

b) o cerere de asistență judiciară conform alin. (1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei fără autorizație prealabilă va fi transmisă fără întârziere.

(4) Supravegherea prevăzută la alin. (1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:

a) agenții de supraveghere trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și ale legii române;

b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin. (3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) agenții de supraveghere trebuie să fie permanent în măsură să justifice calitatea lor oficială;

d) agenții de supraveghere pot purta armamentul din dotare în timpul supravegherii, cu excepția cazului când prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prevăzut altfel; utilizarea lui este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) agenții de supraveghere nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) despre orice operațiune de supraveghere se va întocmi un raport către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care va cere inclusiv prezentarea în persoană a agenților care au efectuat supravegherea;

h) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat supravegherea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

i) autoritățile statului căruia îi aparțin agenții de supraveghere, la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

(5) Supravegherea prevăzută la alin. (3) nu poate avea loc decât pentru una dintre următoarele fapte:

a) omor și omor calificat;

b) infracțiuni grave de natură sexuală, inclusiv violul și abuzul sexual asupra minorilor;

c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;

d) contrafacerea și falsificarea mijloacelor de plată;

e) furt și tâlhărie în formă calificată, precum și primirea de bunuri furate;

f) delapidare;

g) lipsire de libertate în mod ilegal;

h) infracțiunile de trafic de persoane, trafic de minori, folosirea serviciilor unei persoane exploatate, pornografie infantilă;

i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;

j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;

k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;

l) trafic de migrantți, facilitarea șederii ilegale în România;

m) șantaj.

(6) Supravegherea prevăzută la alin. (3) va înceta dacă autorizația nu a fost obținută în termen de 5 ore de la trecerea frontierei de stat, precum și la cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 241: Interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor

(1) În vederea soluționării unei cauze penale, autoritățile judiciare ale statului solicitant sau autoritățile competente astfel desemnate de către statul solicitant pot adresa autorităților române o cerere de asistență judiciară având ca obiect interceptarea telecomunicațiilor și transmiterea lor imediată către statul solicitat sau interceptarea înregistrării și a transmiterii ulterioare a înregistrării telecomunicațiilor către statul solicitant, în cazul în care persoana urmărită:

- a) se află pe teritoriul statului solicitant și acesta are nevoie de asistență tehnică pentru a putea intercepta comunicațiile de la țintă;
- b) se află pe teritoriul statului român, în cazul în care comunicațiile dinspre țintă pot fi interceptate în statul român;
- c) se află pe teritoriul unui stat terț care a fost informat și dacă statul solicitant are nevoie de asistență tehnică pentru interceptarea comunicărilor de la țintă.

(2) Cererile prezentate în aplicarea prezentului articol trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să indice și să confirme emiterea unui ordin sau a unui mandat de interceptare și înregistrare, în cadrul unui proces penal;
- b) să conțină informații care să permită identificarea țintei interceptării;
- c) să indice faptele penale care fac obiectul anchetei penale;
- d) să menționeze durata interceptării;
- e) dacă este posibil, să conțină suficiente date tehnice, în special numărul de conectare la rețea, pentru a permite prelucrarea cererii.

(3) Dacă cererea se formulează în conformitate cu dispozițiile alin. (1) lit. b), ea va trebui să conțină și o descriere a faptelor. Autoritățile judiciare române pot solicita orice alte informații suplimentare care sunt necesare pentru a le permite să aprecieze dacă măsura solicitată ar fi luată și într-o cauză națională similară.

Art. 242: Identificarea produselor și instrumentelor infracțiunii

(1) În vederea strângerii datelor legate de existența, locația, natura, statutul juridic, valoarea sau circulația produselor sau instrumentelor provenite din săvârșirea infracțiunii sau a altor bunuri care au legătură cu infracțiunea care face obiectul activității de cercetare și urmărire penală, judecată sau executare, organul de cercetare penală, procurorul sau instanța de judecată poate solicita autorităților din alte state date și informații în acest sens.

(2) Asistența solicitată de oficiile de recuperare a creanțelor sau alte autorități cu atribuții similare din statele membre ale Uniunii Europene se realizează potrivit procedurii prevăzute de legea prin care este desemnată autoritatea națională drept oficiu național pentru recuperarea creanțelor în domeniul urmăririi și identificării bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile.

(3) În activitatea sa, autoritatea prevăzută la alin. (2) prelucrează și transmite altor oficii de recuperare a creanțelor sau autorități cu atribuții similare date și informații referitoare la persoane fizice identificate sau identificabile, cu respectarea prevederilor legale privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

Art. 243: Principiul specialității

(1) Probele sau informațiile obținute de autoritățile judiciare române în baza unor cereri de asistență judiciară internațională executate de autoritățile altor state nu pot fi folosite în alte cauze penale decât cea menționată în cerere, fără consimțământul prealabil al autorității competente a statului solicitat.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în ceea ce privește probele sau informațiile obținute de autoritățile judiciare române în baza unor cereri de asistență judiciară internațională executate de autoritățile române. Autoritatea judiciară care a executat cererea sau autoritatea centrală, după caz, va face mențiune în acest sens, la data transmiterii probelor sau informațiilor.

Art. 244: Măsuri provizorii

La cererea statului solicitant, se pot lua măsurile provizorii prevăzute de legea română în vederea protejării mijloacelor de probă, menținerii unei situații existente sau protejării intereselor amenințate.

Art. 245: Înfățișarea martorilor sau experților

(1) În cazul în care înfățișarea în persoană a unui martor sau expert în fața autorităților judiciare române este necesară, autoritatea judiciară solicitantă va face mențiune în acest sens, prin cererea de înmânare a citației.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), în cerere sau în citație, se menționează cuantumul aproximativ al cheltuielilor rambursabile de transport, întreținere, locuință și al altor cheltuieli necesare prilejuite de chemarea în fața autorităților judiciare. Autoritatea judiciară română care a dispus chemarea va putea solicita statului solicitat, prin cerere, acordarea unui avans martorului sau expertului, rambursarea urmând să fie efectuată din fondul cheltuielilor judiciare special alocat.

(3) Dacă înfățișarea în persoană a unui martor sau expert este solicitată autorităților române de un stat străin, în cazul în care martorul sau expertul declară că se va înfățișa personal, acesta poate solicita acordarea unui avans din cuantumul cheltuielilor prilejuite de chemarea în fața autorităților judiciare. Instanța va indica prin încheiere suma de bani solicitată de martor sau expert, unitatea bancară unde urmează să se consemneze suma de bani, consemnarea fiind făcută pe numele martorului sau expertului, la dispoziția autorității judiciare române competente. Încheierea instanței, precum și declarația scrisă a martorului sau expertului se vor comunica statului solicitant pe una dintre căile prevăzute la art. 11 sau 12.

Art. 246: Nivelul cheltuielilor

Cheltuielile rambursabile de transport, întreținere, locuință și alte cheltuieli necesare prilejuite de chemarea în fața autorităților judiciare, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință a acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și reglementările în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.

Art. 247: Neprezentarea martorului sau expertului

Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, niciunei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din propria inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.

Art. 248: Refuzul de a depune mărturie

Dacă un martor care dă curs citației și se prezintă în fața unei autorități judiciare române refuză să depună mărturie în totalitate sau în parte, nu poate fi supus vreunei măsuri de restrângere a libertății sau împiedicat în alt mod să părăsească România, chiar dacă, potrivit legii române, un asemenea refuz ar constitui o infracțiune sau ar putea atrage

măsuri coercitive.

Art. 249: Imunități

(1) Niciun martor sau expert, oricare ar fi cetățenia sa, care, în urma primirii unei citații, va consimți să se înfățișeze în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant nu va putea fi nici urmărit, nici deținut, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul României pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat.

(2) Dacă în timpul procesului ar putea fi dispusă arestarea unui martor care este bănuțit că a săvârșit o infracțiune în legătură cu mărturia sa în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, alta decât refuzul de a depune mărturie, se va lua în considerare faptul dacă interesele justiției nu ar fi mai bine protejate prin încredințarea urmăririi, dacă este posibil, către statul străin solicitat.

(3) Nicio persoană, oricare ar fi cetățenia ei, citată în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, în vederea efectuării urmăririi penale pentru anumite infracțiuni, nu va putea fi nici urmărită, nici deținută, nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății în România pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat și care nu sunt menționate în citație.

(4) Imunitatea prevăzută de prezentul articol încetează dacă martorul, expertul sau persoana urmărită, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului român solicitant în termen de 15 zile consecutive după ce prezența sa nu mai este cerută de autoritățile judiciare române, va rămâne totuși pe teritoriul României sau se va reîntoarce aici după ce îl va fi părăsit.

Art. 250: Transferul temporar al persoanelor deținute pe teritoriul statului solicitant

(1) Persoana deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de autoritățile judiciare solicitante, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reîntoarcerii sale în termenul indicat de către autoritatea judiciară solicitată și sub rezerva dispozițiilor art. 249, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător.

(2) În cazul cererilor adresate autorităților judiciare române, competența de soluționare a cererii aparține instanței în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. În acest sens, instanța va dispune ascultarea persoanei deținute, în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu, precum și a unui interpret, dacă este cazul, în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Persoanei deținute i se face cunoscut obiectul cererii, cerându-i-se să declare dacă este de acord să fie transferată temporar pe teritoriul statului solicitant în vederea audierii ca martor. Declarația sa este consemnată într-un proces-verbal semnat de președintele completului de judecată, grefier, interpret și inculpat.

(3) În cazul în care persoana deținută nu consimte, instanța va dispune prin încheiere respingerea cererii. Încheierea este definitivă și se comunică în termen de 48 de ore de la pronunțarea Ministerului Justiției.

(4) În cazul în care persoana deținută consimte la transferarea sa temporară, instanța va verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (6), urmând a dispune, prin încheiere, admiterea sau respingerea cererii, după caz. Încheierea poate fi atacată cu contestație, în termen de 24 de ore de la pronunțare, de către procurorul competent. Contestația se soluționează în termen de 3 zile.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (4) se comunică Ministerului Justiției, în termen de 24 de ore de la data rămânerii definitive, care va informa autoritatea centrală a statului solicitant cu privire la decizia autorității judiciare române. Încheierea prin care instanța a dispus transferarea temporară a persoanei deținute se comunică și Ministerului Afacerilor Interne, care asigură predarea sub escortă a persoanei deținute potrivit alin. (8).

(6) Transferarea poate fi refuzată:

a) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul României;

b) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția;

c) dacă există alte motive care se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.

(7) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care autoritatea judiciară română competentă cere punerea acesteia în libertate, în condițiile Codului de procedură penală.

(8) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Afacerilor Interne va asigura predarea și preluarea, informând Ministerul Justiției.

(9) Dispozițiile alin. (7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.

(10) În cazul cererilor formulate de autoritățile judiciare române, sub rezerva dispozițiilor art. 179 alin. (2) lit. a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției autorității centrale a statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare.

Art. 251: Transferul temporar al persoanelor deținute pe teritoriul statului solicitat

(1) În cazul în care obiectul cererii de asistență judiciară adresate statului solicitat presupune efectuarea unor acte de procedură pentru îndeplinirea cărora este necesară prezența unei persoane deținute în România, autoritatea judiciară română solicitantă poate transfera temporar această persoană pe teritoriul statului unde ancheta trebuie să aibă loc, dacă între autoritățile române și autoritățile statului solicitat există în acest sens. Modalitățile de transfer temporar al persoanei și termenul până la care trebuie să fie trimisă pe teritoriul României vor fi stabilite prin acordul respectiv.

(2) Persoana transferată va rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitat și, eventual, pe teritoriul statului de tranzit, cu excepția cazului în care autoritățile judiciare române au cerut punerea sa în libertate.

(3) Perioada de detenție pe teritoriul statului solicitat se deduce din durata detenției pe care trebuie sau va trebui să o efectueze persoana respectivă pe teritoriul României.

Art. 252: Înfrățirea personală a persoanelor condamnate și transferate

Dispozițiile art. 250 și 251 se aplică în mod corespunzător și persoanelor deținute pe teritoriul României, în urma transferării lor în vederea executării unei pedepse pronunțate pe teritoriul statului de condamnare, atunci când înfrățirea personală în scopul revizuirii judecătii este cerută de către statul de condamnare.

Art. 253: Protecția martorilor

Martorii audiați conform dispozițiilor prezentului titlu beneficiază, după caz, de protecție, potrivit legislației în vigoare.

Art. 254: Comunicarea actelor de procedură

(1) Comunicarea actelor de procedură se efectuează în condițiile prezentului titlu și în conformitate cu dispozițiile tratatelor internaționale pertinente.

(2) Prin acte de procedură se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de

urmărire penală, hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.

(3) Cererile de asistență judiciară privind comunicarea actelor de procedură adresate autorităților judiciare române se îndeplinesc în faza de judecată de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază sau se află locul de detenție al persoanei căreia urmează să i se comunice actele, iar în faza de urmărire penală, de parchetul de pe lângă aceasta.

Art. 255: Comunicarea și dovada comunicării

(1) Comunicarea actelor de procedură poate fi efectuată prin simpla lor transmitere către destinatar. Dacă statul solicitant o cere în mod expres, statul român va efectua comunicarea în una dintre formele prevăzute de legislația română pentru înmânări analoge sau într-o formă specială compatibilă cu această legislație.

(2) Dovada comunicării se face printr-un document datat și semnat de destinatar sau printr-o declarație a autorității judiciare române solicitate, constatând faptul comunicării, forma și data efectuării comunicării. Actul sau declarația se transmite de îndată statului solicitant. La cererea acestuia din urmă, statul român va preciza dacă notificarea a fost făcută în conformitate cu legea română. În cazul în care comunicarea nu s-a putut face, statul român înștiințează de îndată statul solicitant despre motivul necomunicării.

Art. 256: Termenul necesar comunicării

Citația pentru înfățișare, destinată unei persoane urmărite care se află pe teritoriul României, se transmite autorităților române competente cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data fixată pentru înfățișare. De acest termen se ține seama la fixarea datei înfățișării și la transmiterea citației.

Art. 257: Comunicarea prin poștă a actelor de procedură

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.

Art. 258: Comunicarea de înscrisuri și date

(1) Statul român comunică, în măsura în care autoritățile judiciare române pot ele însele să le obțină într-un asemenea caz, extrasele de pe cazierul judiciar și orice date referitoare la acesta care îi vor fi cerute, pentru o cauză penală, de autoritățile judiciare ale statului străin solicitant.

(2) În alte cazuri, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se va da curs unei asemenea cereri, în condițiile prevăzute de legea română.

Art. 259: Transmiterea informațiilor

(1) Statul român va transmite statului străin interesat informații despre hotărârile penale și despre măsurile ulterioare, care se referă la cetățenii statului străin și care au făcut obiectul unei mențiuni în cazierul judiciar. Aceste informații se comunică cel puțin o dată pe an.

(2) Dacă persoana în cauză este cetățean al mai multor state, informațiile se comunică fiecărui stat interesat, în afara cazului în care această persoană are cetățenia statului român.

(3) Statul român transmite statului străin interesat, la cererea acestuia, în cazuri speciale, câte o copie de pe hotărârile și măsurile prevăzute la alin. (1), precum și orice altă informație referitoare la acestea, pentru a-i permite să examineze dacă ele necesită măsuri pe plan intern.

Art. 260: Autoritatea română competentă

(1) Informațiile la care se referă art. 257 se transmit prin intermediul Ministerului Justiției.

(2) Informațiile de același fel, primite de la autoritățile competente ale statelor străine în cadrul schimbului de informații, se primesc de către Ministerul Justiției, care le transmite autorităților competente, spre a se proceda în raport cu atribuțiile privitoare la recunoașterea și, respectiv, înregistrarea hotărârilor penale străine.

CAPITOLUL II: Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene

SECȚIUNEA 1: Dispoziții pentru punerea în aplicare a Convenției din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen

Art. 261: Acordarea asistenței

Potrivit prezentei secțiuni, asistența judiciară se acordă și:

a) în proceduri privind fapte pedepsibile conform legii române sau legii statului membru solicitant ca fiind încălcări ale normelor juridice, constatate de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) în proceduri privind acordarea de despăgubiri pentru cercetare abuzivă sau condamnare nelegală;

c) în procedurile necontencioase;

d) în acțiunile civile alăturate acțiunilor penale, atât timp cât instanța nu a hotărât definitiv în ceea ce privește latura penală;

e) pentru a notifica comunicări judiciare care privesc executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, achitarea unei amenzi sau plata cheltuielilor de judecată;

f) pentru măsuri privind suspendarea pronunțării sau amânarea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță, liberarea condiționată sau suspendarea ori întreruperea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță.

Art. 262: Asistența în materie de taxe și accize

(1) Statul român acordă, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, asistență judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală.

(2) În cazul în care România este stat solicitant, informațiile și probele obținute de la statul solicitat nu vor fi transmise sau utilizate pentru alte anchete, urmăriri ori proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al statului solicitat.

(3) Asistența judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime ori eludate nu depășește 25.000 euro sau echivalentul în lei ori atunci când valoarea prezumată a mărfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 euro ori echivalentul în lei, cu excepția situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, statul solicitant consideră cazul ca fiind

foarte grav.

(4) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistența judiciară solicitată se referă la fapte care sunt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emană de la o autoritate judiciară.

Art. 263: Percheziții și sechestre

(1) Dispozițiile art. 233 alin. (1) nu se aplică în relația cu statele părți la Convenția de aplicare a acordurilor de la Schengen.

(2) În relația cu statele menționate la alin. (1), pentru executarea cererilor de comisie rogatorie având ca obiect percheziții sau sechestre pot fi impuse, totuși, următoarele condiții:

a) legislația română și cea a statului solicitat să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin 6 luni, sau legislația uneia dintre părți să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte părți fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) efectuarea comisiei rogatorii să fie compatibilă cu legea română.

Art. 264: Transmiterea actelor de procedură prin poștă

(1) În cazul transmiterii prin poștă a actelor procedurale, dacă există motive să se creadă că destinatarul nu înțelege limba în care este redactat actul, acest act sau cel puțin pasajele importante ale acestuia trebuie tradus/traduse în limba sau în una dintre limbile statului membru pe teritoriul căruia se găsește destinatarul. Dacă autoritatea care expediază actul știe că destinatarul nu cunoaște decât o altă limbă, actul sau cel puțin pasajele importante ale acestuia trebuie tradus/traduse în această limbă.

(2) Expertul sau martorul care nu se prezintă în instanță, deși a fost citat prin poștă, nu poate fi supus niciunei sancțiuni sau unei măsuri restrictive, chiar dacă în citație se face mențiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu excepția cazului în care ulterior intră de bunăvoie pe teritoriul României și aici este din nou legal citat. Autoritatea care expediază citații prin poștă se asigură ca acestea să nu implice nicio pedeapsă.

(3) Dacă fapta care constituie temeiul cererii de asistență judiciară este sancționabilă, potrivit dreptului intern al ambelor state, ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală, expedierea actelor procedurale se efectuează în principiu conform procedurii prevăzute la alin. (1).

(4) Atunci când adresa destinatarului este necunoscută sau când se cere o notificare formală, trimiterea actelor de procedură se poate face prin intermediul autorităților judiciare ale statului membru solicitat.

Art. 265: Supravegherea transfrontalieră

În aplicarea dispozițiilor prezentei secțiuni, lista prevăzută la art. 240 alin. (5) se completează cu următoarele fapte:

a) ucidere din culpă;

b) fraudă gravă;

c) spălare de bani;

d) trafic ilicit de substanțe nucleare și substanțe radioactive;

e) participarea la organizațiile criminale menționate în Acțiunea comună 98/733/JHA din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la organizațiile criminale în statele membre ale Uniunii Europene;

f) infracțiunile de terorism prevăzute în Decizia-cadru 2002/475/JHA din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului.

Art. 266: Răspunderea agenților străini

(1) În timpul operațiunilor și activităților menționate la art. 265, agenții străini care desfășoară urmărirea pe teritoriul României sunt asimilați persoanelor care au aceeași calitate în statul român în privința infracțiunilor comise împotriva lor sau de către ei.

(2) În cazul în care pe timpul desfășurării operațiunilor prevăzute la art. 265 agenții străini produc un prejudiciu, statul ai cărui agenți sunt răspunde pentru acest prejudiciu, în conformitate cu legea română.

(3) Statul ai cărui agenți au cauzat prejudicii unei persoane pe teritoriul României restituie statului român totalitatea sumelor pe care le-a plătit victimelor sau altor persoane îndreptățite în numele acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor față de terți și cu excepția dispoziției din alin. (3), statul român nu va solicita în cazul prevăzut la alin. (2) restituirea contravalorii prejudiciilor pe care le-a suferit din cauza unui alt stat.

SECȚIUNEA 2: Dispoziții pentru aplicarea Convenției din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și a Protocolului la aceasta din 16 octombrie 2001

Art. 267: Informații privind conturile bancare

(1) La cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene, autoritățile române vor dispune luarea măsurilor necesare în vederea identificării conturilor bancare, indiferent de natura acestora, care sunt controlate sau deținute într-o unitate bancară din România de către o persoană fizică ori juridică care face obiectul unei anchete penale, și vor furniza acestora numerele conturilor bancare, precum și orice alte detalii. Informațiile vor include totodată și date privind conturile pentru care persoana care face obiectul procedurilor are procură, în măsura în care acestea au fost solicitate în mod expres și pot fi furnizate într-un termen rezonabil.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai dacă ancheta penală privește, după caz:

a) o infracțiune pedepsită cu o pedeapsă privativă de libertate sau un mandat de executare a pedepsei închisorii pe o perioadă maximă de cel puțin 4 ani, în statul solicitant, și cel puțin 2 ani în statul solicitat; sau

b) o infracțiune menționată la art. 2 din Convenția privind constituirea Oficiului European de Poliție (Convenția Europol) din 1995 sau în anexa la convenție; ori

c) în măsura în care infracțiunea nu este prevăzută de Convenția Europol, o infracțiune prevăzută de Convenția din 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, de Protocolul adițional din 1996 sau de către al doilea Protocol adițional din 1997.

(4) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va menționa următoarele:

a) motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective;

b) elementele pe baza cărora s-a stabilit că băncile aflate pe teritoriul României dețin sau controlează conturile bancare și, în măsura în care deține astfel de date, care sunt băncile implicate;

c) orice alte date disponibile care ar putea facilita executarea cererii.

(5) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

a) îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;

b) fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(6) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

Art. 268: Informații privind operațiunile bancare

(1) La cerere, autoritățile române vor furniza detalii cu privire la conturile bancare indicate de către autoritățile străine solicitante, precum și cu privire la operațiunile bancare care s-au derulat, într-o perioadă delimitată, prin unul sau mai multe dintre conturile bancare indicate în cerere, inclusiv detalii cu privire la orice expeditor sau destinatar de cont.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective.

(4) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

a) îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;

b) fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(5) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

Art. 269: Supravegherea tranzacțiilor bancare

(1) Autoritățile române vor asigura la cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene supravegherea, pe o perioadă determinată, a operațiunilor bancare care se derulează prin unul sau mai multe dintre conturile bancare indicate de către autoritățile solicitante.

(2) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective.

(3) Autoritățile judiciare române competente autorizează, în condițiile prevăzute de legea română, supravegherea operațiunilor bancare. În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de supraveghere.

Art. 270: Confidențialitatea

Băncile vor asigura caracterul confidențial atât asupra transmiterii informațiilor către autoritățile solicitante, cât și asupra anchetei penale desfășurate, fără a putea divulga aceste date clientului sau oricărei alte persoane.

Art. 271: Obligația de a informa

(1) În cazul în care, în cursul executării cererii, este necesar să fie efectuate cercetări suplimentare, care nu au putut fi prevăzute sau specificate de către autoritatea solicitantă în cererea inițială, autoritatea română solicitată va informa fără întârziere statul solicitant.

(2) După ce a fost informat, potrivit alin. (1), statul solicitant va putea formula o cerere suplimentară, potrivit art. 272.

(3) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care cercetările suplimentare trebuie efectuate de către autoritățile altui stat membru al Uniunii Europene sau ale unui stat terț.

Art. 272: Cereri suplimentare

(1) În cazul în care autoritățile statului solicitant formulează o cerere suplimentară cererii inițiale, cererea va cuprinde doar datele necesare identificării cererii inițiale, precum și alte date suplimentare necesare.

(2) Ori de câte ori autoritățile solicitante participă alături de autoritățile române la executarea cererii de asistență, acestea vor putea adresa direct autorității române solicitate cererea suplimentară prevăzută la alin. (1). O copie a acesteia va fi transmisă și Ministerului Justiției sau Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

Art. 273: Secretul bancar

Secretul bancar nu poate fi invocat ca motiv de refuz al cooperării privind cererile de asistență formulate de către autoritățile unui stat membru al Uniunii Europene.

Art. 274: Comunicarea deciziilor de refuz

Deciziile de refuz al asistenței judiciare se comunică Secretariatului Consiliului Uniunii Europene și Eurojust.

Art. 275: Autorități centrale

(1) Pentru cererile de asistență judiciară prevăzute la art. 6 alin. (8) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și orice altă cerere de asistență judiciară din faza de judecată sau de executare a hotărârilor penale în situația menționată la art. 6 alin. (3) din aceeași convenție și în alte cazuri în care contactul direct nu este posibil, autoritatea centrală este Ministerul Justiției. Cu toate acestea, este posibilă și comunicarea directă dintre autoritățile judiciare române și autoritățile centrale desemnate de alte state membre.

(2) Pentru cererile de asistență judiciară din faza de cercetare și urmărire penală în situația menționată la art. 6 alin. (3) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și în alte cazuri în care contactul direct nu este posibil, autoritatea centrală este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Cu toate acestea, este posibilă și comunicarea directă dintre autoritățile judiciare române și autoritățile centrale desemnate de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și de Irlanda.

(3) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este desemnat ca autoritate centrală competentă să primească cererile de asistență judiciară prevăzute la art. 18, 19 și art. 20 alin. (1)-(5) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, autoritatea judiciară competentă să soluționeze cererea fiind instanța competentă potrivit legii să autorizeze interceptarea telecomunicațiilor.

SECȚIUNEA 3: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor

SUBSECȚIUNEA 1: PARAGRAFUL 1 Dispoziții generale**Art. 276: Înțelesul unor termeni sau expresii**

(1) Prin ordin de indisponibilizare se înțelege orice măsură luată în cursul procesului penal de o autoritate judiciară a unui stat membru care constă în indisponibilizarea, cu titlu provizoriu, a unui bun, pentru a se împiedica orice operațiune de distrugere, transformare, deplasare, transfer sau înstrăinare a acestuia.

(2) Prin termenul bun se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele ori instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra unui bun, despre care autoritatea judiciară competentă emitentă consideră că:

a) constituie produsul uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 280 ori corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs; sau

b) constituie instrumentul ori obiectul unei asemenea infracțiuni.

(3) Prin termenul probă se înțelege obiectele, documentele sau datele ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal care are ca obiect una dintre infracțiunile prevăzute la art. 280.

(4) Prin stat emitent se înțelege statul membru în care o autoritate judiciară a emis, validat sau confirmat un ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale.

(5) Prin stat de executare se înțelege statul membru pe teritoriul căruia se află bunul sau proba.

(6) Prin decizia-cadru se înțelege Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003.

Art. 277: Obiectul reglementării

Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică ordinelor de indisponibilizare emise în conformitate cu decizia-cadru în vederea asigurării probelor sau confiscării ulterioare a bunului.

Art. 278: Certificatul

(1) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 2 și să fie semnat de autoritatea judiciară care a dispus măsura prevăzută la art. 276 alin. (1). De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de autoritatea judiciară competentă emitentă.

(2) Certificatul emis de o autoritate judiciară română trebuie să fie tradus în limba sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare ori în altă limbă acceptată de acel stat membru.

(3) Certificatul transmis spre executare autorităților judiciare române trebuie să fie tradus în limba română.

Art. 279: Autorități competente

(1) Ordinul de indisponibilizare se emite de către procuror, în faza de urmărire penală, și de instanța de judecată, în cursul judecății.

(2) Ordinul de indisponibilizare se execută de parchetul de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și de tribunal, în cursul judecății, în a căror circumscripție se află bunul pentru care a fost emis ordinul de indisponibilizare.

(3) În cazul în care ordinul de indisponibilizare se referă la mai multe bunuri aflate în circumscripția teritorială a două sau mai multe autorități judiciare române, competența de a recunoaște și executa ordinul de indisponibilizare revine, în funcție de faza procesuală, Parchetului de pe lângă Tribunalul București sau Tribunalului București.

(4) În cazul în care ordinul de indisponibilizare se referă la un bun care face obiectul unui proces penal aflat în curs de soluționare sau soluționat prin pronunțarea unei hotărâri definitive, competența revine parchetului de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și tribunalului, în cursul judecății, indiferent de gradul de jurisdicție al autorității judiciare române investite cu soluționarea cauzei ori care a pronunțat hotărârea.

Art. 280: Domeniul de aplicare

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane și de minori;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea banilor;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

- 27. traficul de vehicule furate;
- 29. incendierea cu intenție;
- 30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- 31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
- 32. sabotajul.

(2) Pentru alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea asigurării probelor, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin sunt supuse condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie infracțiune, în conformitate cu legea română, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(3) Pentru alte cazuri decât cele menționate la alin. (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea confiscării ulterioare a bunului, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin sunt supuse condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie o infracțiune care, în conformitate cu legea română, poate conduce la acest tip de indisponibilizare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(4) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea ordinului de indisponibilizare nu va putea fi refuzată pe motiv că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului emitent.

SUBSECȚIUNEA 2: PARAGRAFUL 2 Procedura de emitere și transmitere a ordinelor de indisponibilizare

Art. 281: Emiterea și transmiterea ordinelor de indisponibilizare

(1) Actul prin care se emite ordinul de indisponibilizare, definit la art. 276 alin. (1), se întocmește potrivit dispozițiilor corespunzătoare din Codul de procedură penală.

(2) Ordinul de indisponibilizare însoțit de certificatul întocmit potrivit dispozițiilor art. 278 trebuie transmise de autoritatea judiciară română emitentă direct autorității judiciare competente din statul de executare. Transmiterea se efectuează prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității judiciare de executare să stabilească autenticitatea actului și a certificatului.

(3) Ordinul de indisponibilizare este transmis împreună cu:

a) o cerere de remitere a probelor; sau

b) o cerere de confiscare, prin care se solicită fie executarea unui ordin de confiscare emis de autoritatea judiciară română competentă, fie confiscarea și executarea ulterioară a unui astfel de ordin. Aceste cereri se formulează potrivit dispozițiilor aplicabile în domeniul asistenței judiciare în materie penală și normelor aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.

(4) În situația în care ordinul de indisponibilizare nu este însoțit de una dintre cererile menționate la alin. (3), certificatul prevăzut la art. 278 poate conține o instrucțiune privind menținerea bunului în statul de executare până la primirea cererii menționate la alin. (3) lit. a) sau b). Autoritatea judiciară română emitentă indică în certificat data la care aceasta apreciază că cererea respectivă va fi transmisă.

(5) Pe cale de excepție, în cazul statelor membre care prin declarațiile notificate Comisiei Europene, depuse la Secretariatul general al Consiliului Uniunii Europene, și-au rezervat dreptul de a primi și transmite ordinul de indisponibilizare împreună cu certificatul prevăzut la art. 278 prin intermediul autorităților centrale desemnate de către acestea, transmiterea se va efectua potrivit declarațiilor respectivelor state membre.

(6) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă nu cunoaște autoritatea de executare, va solicita asistența punctelor de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană, în vederea obținerii de informații în acest sens.

(7) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă revocă măsura prevăzută la art. 276 alin. (1), trebuie să notifice de îndată despre aceasta autorității judiciare a statului de executare.

(8) În cazul în care, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.

SUBSECȚIUNEA 3: PARAGRAFUL 3 Procedura de executare de către autoritățile române a ordinelor de indisponibilizare

Art. 282: Dispoziții comune

(1) Autoritatea judiciară română, indiferent de faza procesuală, recunoaște orice ordin de indisponibilizare fără a fi necesară nicio altă formalitate și ia fără întârziere măsurile necesare executării sale imediate, în același mod ca în cazul în care măsura prevăzută la art. 276 alin. (1) ar fi fost dispusă de o autoritate judiciară română, exceptând situația în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la art. 287 ori unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 288.

(2) În cazul în care este necesar să se garanteze că probele obținute sunt valabile, autoritatea judiciară română de executare respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea judiciară emitentă, cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor constituționale.

(3) Un raport privind executarea ordinului de indisponibilizare întocmit de autoritatea judiciară română de executare, pe baza referatului organului judiciar care a dus la îndeplinire ordinul de indisponibilizare, este transmis fără întârziere autorității judiciare române de executare, care îl remite autorității judiciare emitente prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) Orice măsură coercitivă suplimentară necesară pentru ducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare este luată în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din Codul de procedură penală.

Art. 283: Măsuri premergătoare

(1) Atunci când o autoritate judiciară română primește un ordin de indisponibilizare, aceasta trebuie ca, în termen de 24 de ore de la data primirii, să verifice dacă ordinul este însoțit de certificatul prevăzut la art. 278 ori de oricare alt document echivalent, precum și de traducerea în limba română.

(2) În cazul în care documentele prevăzute la alin. (1) nu sunt traduse, autoritatea judiciară română solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii într-un termen de cel mult 3 zile. După primirea traducerii, autoritatea judiciară română își verifică competența în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii.

(3) Dacă autoritatea judiciară română apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de indisponibilizare, trimite de îndată, din oficiu, ordinul de indisponibilizare autorității judiciare române competente să îl execute și informează despre aceasta autoritatea judiciară a statului emitent. În situația în care ordinul de indisponibilizare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, autoritatea

judiciară română poate solicita autorității judiciare emitente transmiterea de informații suplimentare, fixând în acest sens un termen de cel mult 3 zile.

(4) În faza de judecată, repartizarea cauzei se face în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.

(5) Procedura prevăzută la alin. (1)-(3) are caracter confidențial.

Art. 284: Recunoașterea și executarea în faza de urmărire penală

(1) În faza de urmărire penală, procurorul competent dispune prin ordonanță, în termen de cel mult 5 zile de la expirarea termenelor prevăzute la art. 283.

(2) Împotriva ordonanței prin care procurorul a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare poate face plângere orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță.

(3) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de indisponibilizare nu pot face obiectul plângerii, acestea putând fi atacate numai în fața unei instanțe a statului emitent.

(4) Plângerea se adresează tribunalului în a cărui circumscripție teritorială se află parchetul din cadrul căruia face parte procurorul care a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare. La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie.

(5) Dosarul va fi trimis de parchet tribunalului competent, în termen de două zile de la primirea adresei prin care acesta este solicitat.

(6) Plângerea se soluționează în ședință publică, în termen de 5 zile, prin încheiere definitivă. Introducerea plângerii nu suspendă ducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare. Instanța de judecată, soluționând plângerea, verifică ordonanța procurorului, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate, pronunțând una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea ca tardivă sau ca inadmisibilă, menținând ordonanța atacată;

b) admite plângerea, desființează ordonanța atacată și dispune revocarea măsurii indisponibilizării.

(7) Ordinul de indisponibilizare se duce la îndeplinire de către procurorul care a dispus recunoașterea acestuia prin ordonanță.

Art. 285: Recunoașterea și executarea în faza de judecată

(1) Instanța de judecată soluționează cauza, prin încheiere, dată în camera de consiliu, în complet format dintr-un singur judecător. Judecata se face de urgență și cu precădere.

(2) Încheierea poate fi atacată cu contestație, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la comunicare, după caz, de către orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Dispozițiile art. 284 se aplică în mod corespunzător.

(3) Dosarul se trimite instanței ierarhic superioare în termen de 24 de ore de la formularea contestației. Contestația se soluționează în termen de 5 zile, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate.

(4) Contestația nu suspendă executarea ordinului de indisponibilizare.

(5) Ordinul de indisponibilizare se execută de către procurorul desemnat din cadrul parchetului de pe lângă tribunalul competent.

Art. 286: Durata indisponibilizării și regimul ulterior al bunului indisponibilizat

(1) Indisponibilizarea bunului este menținută până la soluționarea definitivă a cererilor prevăzute la art. 281 alin. (3).

(2) Cu toate acestea, autoritatea judiciară română competentă poate ca, după consultarea autorității judiciare emitente, în conformitate cu legislația și practica române aplicabile în materie și în funcție de împrejurările cauzei, să dispună indisponibilizarea bunului pentru o perioadă mai scurtă.

(3) Dacă autoritatea judiciară română competentă intenționează să revoce măsura indisponibilizării, aceasta va informa autoritatea judiciară emitentă, oferindu-i posibilitatea de a formula observații. De asemenea, atunci când autoritatea judiciară a statului emitent informează autoritatea română de executare asupra revocării ordinului de indisponibilizare, aceasta din urmă are obligația de a revoca măsura în cel mai scurt timp posibil.

(4) Cererile prevăzute la art. 281 alin. (3) se execută în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.

(5) Cu toate acestea, prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară menționate la alin. (4), autoritatea judiciară română competentă nu poate refuza cererile menționate la art. 281 alin. (3) lit. a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile prevăzute la art. 280 alin. (1), iar pentru aceste infracțiuni pedeapsa prevăzută de legea statului emitent este închisoarea de cel puțin 3 ani.

Art. 287: Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare

(1) În afara cazurilor menționate la art. 280 alin. (2) și (3), autoritățile judiciare române competente nu pot refuza recunoașterea sau executarea ordinului de indisponibilizare decât dacă:

a) certificatul prevăzut la art. 278 nu este prezentat, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de indisponibilizare;

b) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de indisponibilizare;

c) din informațiile furnizate în certificat rezultă imediat că soluționarea unei cereri de asistență judiciară având ca obiect remiterea probelor sau confiscarea pentru infracțiunea care face obiectul procesului penal ar contraveni principiului non bis in idem.

(2) În cazul menționat la alin. (1) lit. a), autoritatea judiciară română poate:

a) să fixeze un termen de cel mult 3 zile pentru prezentarea, completarea ori corectarea certificatului;

b) să accepte un document echivalent; sau

c) dacă se consideră suficient de edificată, să nu mai apeleze în această privință la autoritatea judiciară emitentă.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea sau executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților judiciare competente ale statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) De asemenea, în cazul în care, în practică, executarea ordinului de indisponibilizare este imposibilă deoarece bunul sau probele au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat ori pentru că locul în care se găsesc bunurile sau probele nu a fost indicat într-un mod suficient de clar nici după consultarea autorității judiciare competente a statului emitent, aceasta este informată imediat în această privință.

Art. 288: Motive de amânare a executării

(1) Autoritatea judiciară română competentă poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare în cazul în care:

- a)** executarea acestuia riscă să împiedice sau să îngreuneze un proces penal aflat în curs de desfășurare. Amânarea se dispune pentru un termen pe care autoritatea judiciară română de executare îl consideră ca fiind necesar pentru buna desfășurare a procesului penal;
- b)** bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale, amânarea fiind dispusă până în momentul în care această măsură este revocată;
- c)** ordinul de indisponibilizare a fost emis în vederea confiscării ulterioare a unui bun care face deja obiectul unei măsuri luate în cadrul unui proces penal în România; în acest caz amânarea este dispusă până în momentul revocării acestei măsuri. Cu toate acestea, acest caz de amânare este incident numai în cazul în care ordinul de indisponibilizare ar avea prioritate față de măsuri ulterioare luate de organele judiciare române, în cadrul unui proces penal, în conformitate cu dreptul intern.
- (2)** Un raport privind amânarea executării ordinului de indisponibilizare, inclusiv motivele care au stat la baza acesteia și, dacă este posibil, durata amânării, este înaintat imediat autorității judiciare competente a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.
- (3)** De îndată ce motivul amânării încetează să mai subziste, autoritatea judiciară română de executare ia fără întârziere măsurile necesare executării ordinului de indisponibilizare și informează autoritatea judiciară emitentă în această privință prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.
- (4)** Autoritatea judiciară română de executare informează autoritatea judiciară emitentă cu privire la oricare alte măsuri asigurătorii al căror obiect îl poate constitui bunul respectiv.

Art. 289: Rambursare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 284 alin. (3), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia dintre persoanele interesate, inclusiv terții de bună-credință, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice.

SECȚIUNEA 4: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor pecuniare

SUBSECȚIUNEA 1: PARAGRAFUL 1 Dispoziții comune

Art. 290: Definiții

În sensul prezentei secțiuni:

(1) prin hotărâre se înțelege, indiferent de denumirea acesteia, cum ar fi încheiere, sentință, decizie, ordonanță, rezoluție sau proces-verbal de constatare, o hotărâre definitivă pronunțată de un organ de urmărire penală, o instanță, precum și de alte autorități care, potrivit legii, sunt considerate ca fiind judiciare ori de către o autoritate administrativă, prin care o persoană fizică sau juridică a fost obligată la plata unei sancțiuni pecuniare, atunci când hotărârea a fost luată de:

- a)** o autoritate judiciară, ca urmare a săvârșirii unei fapte care, potrivit legislației statului emitent, este infracțiune;
- b)** o autoritate, alta decât una judiciară, în legătură cu o faptă care, potrivit legislației statului emitent, este infracțiune, dacă persoana fizică sau juridică sancționată a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de o autoritate judiciară competentă și în materie penală;
- c)** o autoritate, alta decât una judiciară, în legătură cu o faptă care, potrivit legislației statului emitent, constituie o încălcare a normelor legale, dacă persoana fizică sau juridică sancționată a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de către o autoritate judiciară competentă și în materie penală;
- d)** o autoritate judiciară competentă și în materie penală, atunci când decizia a fost luată în legătură cu o hotărâre prevăzută la lit. c);
- (2)** prin stat emitent se înțelege statul membru în care s-a pronunțat o hotărâre, în înțelesul definit de decizia-cadru;
- (3)** prin stat de executare se înțelege statul membru către care s-a transmis o hotărâre în vederea executării;
- (4)** prin decizia-cadru se înțelege Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005.

Art. 291: Autorități competente

(1) În cazul hotărârilor date în alte state membre, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent să primească hotărârea și să o transmită, în vederea punerii în executare, judecătorei în a cărei circumscripție își are domiciliul ori sediul social persoana față de care s-a aplicat sancțiunea, în afară de cazul în care suma de bani pe care aceasta trebuie să o plătească este mai mică de 70 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume, situație în care restituie motivat documentele transmise de statul emitent.

(2) În cazul hotărârilor date de autoritățile judiciare sau administrative române, certificatul se completează de autoritatea care a aplicat sancțiunea pecuniară și se transmite, în limbile română și străină, împreună cu hotărârea prin care a fost aplicată respectiva sancțiune, autorității competente din statul de executare.

Art. 292: Condiții privind punerea în executare a unor sancțiuni pecuniare

(1) Punerea în executare a unei sancțiuni pecuniare aplicate pentru încălcarea de către o persoană fizică sau juridică a unor norme de drept penal sau a altor norme legale se realizează în temeiul dispozițiilor prezentei secțiuni, dacă sancțiunea pecuniară constă într-o sumă de bani de cel puțin 70 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume:

- a)** la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată printr-o hotărâre executorie, cu titlu de amendă penală sau administrativă, după caz; sau
- b)** reprezentând despăgubiri acordate, prin aceeași hotărâre executorie, părții vătămate care nu s-a constituit parte civilă, atunci când instanța s-a aflat în exercitarea competenței sale în materie penală;
- c)** la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată cu titlu de cheltuieli judiciare sau administrative;
- d)** care trebuie să fie virată către un fond public sau al unei organizații de asistență a victimelor, la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată prin aceeași hotărâre executorie.

(2) Nu intră sub incidența prezentei secțiuni punerea în executare a dispozițiilor:

- a)** privind confiscarea instrumentelor sau produselor infracțiunilor;

b) civile, care decurg dintr-o acțiune în daune și restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială*).

*) Abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 1.215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 351 din 20 decembrie 2012. Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la Regulamentul nr. 1.215/2012.

SUBSECȚIUNEA 2: PARAGRAFUL 2 Procedura de transmitere a hotărârii

Art. 293: Transmiterea hotărârii

(1) Hotărârea, împreună cu certificatul întocmit conform alin. (2), pot fi transmise de autoritățile române prevăzute la art. 291 direct autorității de executare competente din statul membru în care persoana fizică sau juridică are bunuri ori o sursă de venit sau în care își are reședința legală obișnuită sau, în cazul persoanelor juridice, își are sediul social.

(2) Certificatul trebuie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 3. Certificatul trebuie semnat, iar conținutul acestuia să fie certificat ca fiind conform de către autoritatea română emitentă.

(3) Hotărârea sau o copie certificată a acesteia împreună cu certificatul se transmit direct autorității competente din statul de executare prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, în condiții care să permită statului de executare stabilirea autenticității. Originalul hotărârii sau o copie certificată de pe aceasta împreună cu certificatul în original se transmit statului de executare, la cererea acestuia. Toate comunicările oficiale se efectuează direct între respectivele autorități competente.

(4) O hotărâre nu poate fi transmisă simultan mai multor state de executare.

(5) Dacă autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității judiciare române emitente, aceasta din urmă va face toate investigațiile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, pentru a obține informațiile necesare de la statul de executare.

Art. 294: Încetarea executării

Autoritatea judiciară emitentă română aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare orice hotărâre sau măsură în urma căreia hotărârea încetează să mai fie executorie sau este retrasă din statul de executare din orice alt motiv.

Art. 295: Consecințele transmiterii unei hotărâri

(1) Sub rezerva dispozițiilor alin. (2), statul român nu poate proceda la executarea unei hotărâri transmise de autoritățile judiciare române emitente.

(2) Dreptul de executare a hotărârii este redobândit de statul român:

a) dacă este informat de statul de executare referitor la neexecutarea totală sau parțială ori la nerecunoașterea sau neexecutarea deciziei în cazurile prevăzute la art. 299, cu excepția celui prevăzut la art. 299 alin. (2) lit. a), și în cazul prevăzut la art. 303 alin. (1) din prezenta lege, precum și în cazul prevăzut la art. 20 alin. (3) din decizia-cadru; sau

b) în situația în care hotărârea este retrasă din statul de executare potrivit art. 294.

(3) Dacă, după transmiterea unei hotărâri, o autoritate română primește orice sumă de bani pe care persoana condamnată a achitat-o de bunăvoie în virtutea hotărârii, autoritatea respectivă va informa neîntârziat autoritatea competentă din statul de executare. Dispozițiile art. 301 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 296: Limbile folosite

(1) Certificatul transmis autorităților române trebuie tradus în limba română.

(2) Executarea hotărârii poate fi suspendată pe perioada necesară obținerii traducerii acesteia, pe cheltuiala statului de executare.

(3) Autoritățile judiciare române emitente vor traduce certificatul în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare ori în altă limbă acceptată de acesta, potrivit declarațiilor notificate Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene.

SUBSECȚIUNEA 3: PARAGRAFUL 3 Procedura de executare a hotărârii

Art. 297: Domeniul de aplicare

(1) Următoarele infracțiuni, dacă se pedepsesc în statul emitent, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, dau loc, conform prevederilor deciziei-cadru și fără a fi necesară verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea și executarea hotărârilor:

1. participarea la un grup criminal organizat;

2. terorismul;

3. traficul de persoane;

4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

7. corupția;

8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

9. spălarea produselor infracțiunii;

10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;

11. fapte legate de criminalitatea informatică;

12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

13. facilitarea intrării și șederii ilegale;

14. omorul, vătămarea corporală gravă;

15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;

17. rasismul și xenofobia;

18. furtul organizat sau armat;

19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

20. înșelăciunea;

21. racketul și extorcarea de fonduri;

- 22. contrafacerea și pirateria produselor;
- 23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
- 24. falsificarea de mijloace de plată;
- 25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- 26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- 27. traficul de vehicule furate;
- 29. incendierea cu intenție;
- 30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- 31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
- 32. sabotajul;
- 33. comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;
- 34. contrabanda cu mărfuri;
- 35. încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;
- 36. amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;
- 37. prejudicii supuse legii penale;
- 38. furtul;
- 39. infracțiuni stabilite de statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului de instituire a Comunității Europene*) sau conform titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană.

*) Prin Tratatul de la Lisabona, Tratatul de instituire a Comunității Europene a fost redenumit "Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene" și a dispus că termenii "Comunitatea" sau "Comunitatea Europeană" se înlocuiesc cu "Uniunea", cuvintele "Comunităților Europene" sau "ale CEE" se înlocuiesc cu "(ale) Uniunii Europene".

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), executarea sancțiunii pecuniare este subordonată condiției ca fapta la care se referă hotărârea autorității judiciare sau administrative străine să fie prevăzută și de legea română.

Art. 298: Recunoașterea și executarea hotărârilor

(1) Autoritățile judiciare române de executare recunosc o hotărâre fără alte formalități și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea acesteia, cu excepția cazului în care constată că este aplicabil unul dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la art. 299.

(2) Dacă autoritatea judiciară română care a primit o hotărâre nu are competența de a o recunoaște și de a lua măsurile necesare în vederea executării acesteia, ea va trimite hotărârea, din oficiu, autorității competente și va aduce acest lucru la cunoștința autorității competente din statul emitent, în mod corespunzător.

Art. 299: Motivele de nerecunoaștere și neexecutare

(1) Autoritățile judiciare române de executare pot refuza să recunoască și să execute o hotărâre dacă nu a fost prezentat certificatul prevăzut în anexa nr. 3, dacă certificatul respectiv este incomplet sau este în mod vădit necorespunzător cu hotărârea.

(2) În afara cazului prevăzut la art. 297 alin. (2), autoritatea judiciară română de executare poate refuza să recunoască și să execute hotărârea și dacă se stabilește că:

a) împotriva persoanei condamnate și pentru aceleași fapte s-a pronunțat o hotărâre în România sau în orice alt stat decât statul emitent și, în cel din urmă caz, hotărârea a fost executată;

b) executarea hotărârii este prescrisă conform legii române, iar hotărârea se referă la fapte care intră în competența instanțelor române;

c) hotărârea se referă la fapte care:

(i) sunt considerate de legea română ca fiind comise integral sau parțial pe teritoriul României ori într-un loc considerat ca atare; sau

(ii) au fost comise în afara teritoriului statului emitent, iar legea română nu permite urmărirea aceluiași infracțiuni atunci când sunt comise în afara teritoriului României;

d) există imunitate conform legii române, ceea ce face imposibilă executarea hotărârii;

e) hotărârea a fost pronunțată referitor la o persoană fizică care, conform legii române, dată fiind vârsta acesteia, nu ar fi trebuit să răspundă penal pentru faptele cu privire la care s-a pronunțat hotărârea;

f) conform certificatului prevăzut în anexa nr. 3, persoana fizică sau juridică sancționată:

(i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant competent potrivit legii aceluiași stat, cu privire la dreptul său de a ataca hotărârea luată împotriva sa și la termenul în care poate fi exercitată calea de atac, în conformitate cu legea statului emitent; sau

(ii) în cazul unei proceduri orale, nu s-a prezentat personal, în afară de cazul în care autoritatea emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent:

- aceasta a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare; sau

- aceasta, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

- după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac;

(iii) nu s-a prezentat personal, în afară de cazul în care autoritatea emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent, deși i s-au adus la cunoștință în mod expres procedurile inițiate împotriva sa și posibilitatea de a se prezenta personal, aceasta a renunțat în mod expres la dreptul la o procedură orală și a indicat că nu contestă cauza;

g) pedeapsa pecuniară este mai mică de 70 euro sau decât echivalentul în lei al acestei sume.

(3) În cazurile menționate la alin. (1) și alin. (2) lit. b) și f), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea, totale sau parțiale, ale unei hotărâri, autoritatea judiciară română de executare se va consulta cu autoritatea competentă din

statul emitent, prin orice mijloace adecvate, și, dacă este cazul, va solicita acesteia furnizarea oricăror informații fără întârziere.

Art. 300: Stabilirea sumei de plată

(1) Dacă se stabilește că hotărârea se referă la fapte care nu au fost comise pe teritoriul statului emitent, autoritatea judiciară română de executare poate decide să reducă suma pedepsei executate la suma maximă prevăzută pentru fapte similare de legea română, atunci când faptele intră în competența instanțelor române.

(2) Autoritatea judiciară română de executare schimbă, dacă este cazul, pedeapsa în moneda statului de executare, la cursul valutar de la data pronunțării pedepsei.

Art. 301: Legea care guvernează executarea

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 302, executarea hotărârii este guvernată de legea română în același mod ca în cazul unei pedepse pecuniare aplicate de o instanță judecătorească română. Numai autoritățile române au competența de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile legate de aceasta, inclusiv motivele de încetare a executării.

(2) În cazul în care persoana condamnată poate face dovada plății totale sau parțiale efectuate în orice stat, autoritatea judiciară română de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent în modul prevăzut la art. 299 alin. (3). Orice parte din pedeapsă recuperată în orice alt mod din orice stat trebuie dedusă integral din suma care trebuie executată în România.

Art. 302: Înlocuirea pedepsei pecuniare

Dacă executarea unei hotărâri nu este posibilă, fie total, fie parțial, autoritatea judiciară română de executare poate dispune înlocuirea amenzii, în condițiile art. 63 sau 64 din Codul penal.

Art. 303: Amnistia, grațierea și revizuirea

(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de către statul român.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 302, orice revizuire a hotărârii este de competența exclusivă a statului emitent.

Art. 304: Încetarea executării când România este stat de executare

Autoritățile române încetează executarea hotărârii imediat ce sunt informate de autoritatea competentă din statul emitent cu privire la orice hotărâre sau măsură luată conform art. 294.

Art. 305: Destinația fondurilor obținute din executarea hotărârilor și cheltuielile

(1) Fondurile obținute din executarea hotărârilor de către autoritățile române de executare se fac venit la bugetul de stat, dacă nu se convine altfel cu statul emitent și statul român.

(2) Cheltuielile efectuate de autoritățile române în aplicarea prezentei secțiuni rămân în sarcina statului român.

Art. 306: Informare

Autoritatea judiciară română de executare informează neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă:

- a) despre transmiterea hotărârii către autoritatea competentă;
- b) despre orice hotărâre de nerecunoaștere și neexecutare a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;
- c) despre neexecutarea totală sau parțială a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;
- d) despre executarea hotărârii imediat după încheierea executării;
- e) despre înlocuirea sancțiunii pecuniare cu o altă pedeapsă.

SECȚIUNEA 5: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare

SUBSECȚIUNEA 1: PARAGRAFUL 1 Dispoziții generale

Art. 307: Definiții

(1) Prin ordin de confiscare se înțelege sancțiunea sau măsura dispusă de o instanță ca urmare a unei proceduri penale, care constă în scoaterea forțată definitivă a bunurilor din patrimoniul celui care le deține.

(2) Prin bun se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil ori imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra acestui bun, cu privire la care instanța din statul emitent a stabilit că:

- a) constituie produsul infracțiunii sau corespunde în totalitate ori în parte valorii acestui produs; sau
- b) constituie instrumentul unei asemenea infracțiuni;
- c) poate fi confiscat în baza competențelor de confiscare extinse potrivit dreptului statului emitent.

(3) Prin produsul unei infracțiuni se înțelege orice avantaj economic ce decurge din săvârșirea faptei penale. Poate îmbrăca orice formă de bun care a luat ființă prin săvârșirea infracțiunii.

(4) Prin instrument al unei infracțiuni se înțelege orice fel de bun care a folosit sau a fost destinat să folosească, în orice fel, în totalitate ori parțial, pentru săvârșirea infracțiunii sau infracțiunilor.

(5) Prin bunuri culturale care fac parte din patrimoniul național cultural se înțelege bunurile definite conform art. 63 din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care transpune art. 1 alin. (1) din Directiva Consiliului 93/7/CEE din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui alt stat membru*).

*) Abrogată, începând cu data de 19 decembrie 2015, prin Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.024/2012, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 159 din 28 mai 2014.

(6) Atunci când procedurile penale care au condus la confiscare se referă la o infracțiune principală și la infracțiunea de spălare de bani, prin infracțiunea prevăzută la art. 321 alin. (1) lit. f) se înțelege infracțiunea principală.

(7) Prin stat emitent se înțelege statul membru în care o instanță a emis un ordin de confiscare în cadrul unei proceduri penale.

(8) Prin stat de executare se înțelege statul membru căruia ordinul de confiscare i-a fost transmis spre executare.

(9) Prin decizia-cadru se înțelege Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006.

Art. 308: Ordinul de confiscare și certificatul

(1) Ordinul de confiscare se emite în forma și în conformitate cu legislația statului emitent și este însoțit de certificatul prevăzut la alin. (3).

(2) Atunci când România este stat emitent, prin ordin de confiscare se înțelege măsura aplicată de o instanță în legătură cu una sau mai multe infracțiuni având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv.

(3) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut la anexa nr. 4 și să fie semnat și ștampilat de autoritatea judiciară care a dispus confiscarea. De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de autoritatea judiciară emitentă.

Art. 309: Autorități române competente

(1) Autoritățile române competente să emită un ordin de confiscare sunt instanțele judecătorești.

(2) În cazul ordinului de confiscare emis de o autoritate judiciară dintr-un stat membru, competența de executare aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul care face obiectul confiscării. În cazul în care ordinul de confiscare privește:

a) mai multe bunuri mobile aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține Tribunalului București;

b) mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul imobil;

c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(3) În cazul ordinelor de confiscare multiple, transmise de mai multe state membre emitente, pentru aceleași bunuri, competența aparține tribunalului mai întâi sesizat.

(4) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 3 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi ordinele de confiscare în cazul în care contactul direct nu este posibil.

Art. 310: Domeniul de aplicare

(1) Dacă faptele care au condus la emiterea unui ordin de confiscare constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, și sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, ordinul de confiscare este executat fără verificarea dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;

2. terorismul;

3. traficul de persoane;

4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

7. corupția;

8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

9. spălarea produselor infracțiunii;

10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;

11. fapte legate de criminalitatea informatică;

12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

13. facilitarea intrării și șederii ilegale;

14. omorul, vătămarea corporală gravă;

15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;

17. rasismul și xenofobia;

18. furtul organizat sau armat;

19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

20. înșelăciunea;

21. racketul și extorcarea de fonduri;

22. contrafacerea și pirateria produselor;

23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;

24. falsificarea de mijloace de plată;

25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;

26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

27. traficul de vehicule furate;

29. incendierea cu intenție;

30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;

32. sabotajul.

(2) Pentru alte cazuri decât cele menționate la alin. (1), recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare sunt supuse condiției ca faptele care au determinat dispunerea confiscării să reprezinte o faptă care ar permite confiscarea potrivit legii române, oricare ar fi elementele constitutive și calificarea juridică în legea statului emitent sau oricum ar fi descrisă fapta în legea acestui stat.

Art. 311: Amnistia, grațierea și revizuirea ordinelor de confiscare

(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de către statul de executare.

(2) Revizuirea ordinului de confiscare poate fi dispusă numai de către statul emitent.

SUBSECȚIUNEA 2: PARAGRAFUL 2 Procedura de transmitere de către autoritățile române a ordinelor de confiscare și a certificatului

Art. 312: Transmiterea ordinelor de confiscare și a certificatului

(1) Ordinul de confiscare, împreună cu certificatul prevăzut la art. 308, însoțite de o traducere în limba sau în limbile oficiale ale statului membru de executare sau în altă limbă acceptată de acesta, se transmite de autoritatea judiciară emitentă direct autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în

condiții care să permită autorității competente a statului de executare să stabilească autenticitatea acestora. Traducerea se efectuează prin grija autorității judiciare emitente.

(2) Originalul ordinului de confiscare și originalul certificatului sunt transmise statului de executare, la cerere.

(3) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea competentă să recunoască și să execute ordinul de confiscare, aceasta solicită statului de executare, prin punctele de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană, să îi furnizeze informații în acest sens.

(4) Transmiterea directă prevăzută la alin. (1) nu este permisă în cazul în care un stat membru a desemnat o autoritate centrală pentru transmiterea sau primirea ordinelor de confiscare.

(5) Toate comunicările legate de recunoașterea și executarea ordinului de confiscare au loc direct între autoritatea emitentă și autoritatea competentă din statul de executare, sub rezerva prevederilor alin. (4).

Art. 313: Determinarea statului membru competent să execute ordinul de confiscare

(1) Ordinul de confiscare și certificatul prevăzut la art. 308 pot fi transmise:

a) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unei sume de bani, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că persoana fizică sau juridică față de care s-a dispus confiscarea deține bunuri sau venituri;

b) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unor părți dintr-un bun, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că se află bunul supus confiscării.

(2) În lipsa unor indicii întemeiate, care să permită determinarea statului membru căruia să îi fie transmis ordinul, autoritatea judiciară emitentă poate transmite ordinul de confiscare către autoritatea competentă din statul membru în care domiciliază sau își are sediul persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul.

Art. 314: Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare

(1) Ordinul de confiscare poate fi transmis doar unui singur stat de executare, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) și (3).

(2) Ordinul de confiscare privind părți dintr-un bun determinat poate fi transmis către mai multe state de executare, în același timp, atunci când:

a) autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că anumite părți din bunul supus confiscării se află în locații diferite din mai multe state de executare;

b) confiscarea unei anumite părți dintr-un bun supus confiscării implică activități care presupun acțiuni din partea mai multor state de executare sau autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că o anumită parte dintr-un bun supus confiscării se află în unul din două sau mai multe state de executare.

(3) Ordinul de confiscare a unei sume de bani poate fi transmis mai multor state de executare, în același timp, atunci când autoritatea judiciară emitentă consideră că este necesar să transmită astfel, spre exemplu, dacă bunul respectiv nu a fost indisponibilizat conform Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI sau valoarea bunului care ar putea fi confiscat în România, ca stat emitent, și în oricare dintre statele de executare nu este suficientă pentru executarea întregii sume prevăzute în ordinul de confiscare.

Art. 315: Efectele transmiterii unui ordin de confiscare

(1) Transmiterea ordinului de confiscare către unul sau mai multe state de executare nu aduce atingere dreptului autorității judiciare române de a dispune executarea confiscării, potrivit Codului român de procedură penală.

(2) În cazul transmiterii către unul sau mai multe state de executare a unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, valoarea ce decurge din executarea sa nu poate depăși suma maximă specificată în ordinul de confiscare.

(3) Autoritatea judiciară emitentă informează, fără întârziere, autoritatea competentă din fiecare stat de executare:

a) în cazul în care consideră, spre exemplu, în baza informațiilor pe care fiecare din statele de executare i le-a adus la cunoștință, că există riscul să se depășească suma maximă prevăzută în ordinul de confiscare. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă a fost informată că executarea ordinului de confiscare a fost amânată, aceasta informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul de executare dacă mai există sau nu un astfel de risc;

b) în cazul în care confiscarea a fost executată în tot sau în parte în România sau într-unul din statele de executare. În situația confiscării în parte, autoritatea judiciară emitentă specifică suma pentru care ordinul de confiscare se mai execută;

c) în cazul în care, ulterior transmiterii unui ordin de confiscare, o autoritate română primește din partea persoanei față de care s-a emis ordinul de confiscare orice sumă de bani pe care aceasta o achită de bunăvoie în contul ordinului de confiscare. În situația confiscării produsului infracțiunii, orice parte din sumă se deduce din suma care trebuie confiscată în statul de executare. În acest caz, autoritatea judiciară română emitentă specifică suma cu privire la care ordinul de confiscare se mai execută.

(4) În cazul în care, ca urmare a executării unui ordin de confiscare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.

(5) În cazul în care autoritatea de executare informează că executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română emitentă poate lua în considerare propunerea de împărțire a cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată prezentate de autoritatea de executare.

Art. 316: Încetarea executării confiscării

Autoritatea judiciară română emitentă aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, orice decizie de revocare a măsurii confiscării sau de retragere a ordinului de confiscare, indiferent de motiv.

SUBSECȚIUNEA 3: PARAGRAFUL 3 Procedura de executare de către autoritățile române a ordinelor de confiscare

Art. 317: Măsurile premergătoare

(1) Atunci când instanța primește un ordin de confiscare, în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii, verifică dacă ordinul este însoțit de traducerea în limba română.

(2) În cazul în care ordinul de confiscare nu este tradus, instanța solicită autorității competente din statul emitent reținerea traducerii, într-un termen de cel mult 5 zile.

(3) Repartizarea cauzei se face, în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, unui complet format dintr-un singur judecător, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.

(4) Dacă instanța apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea

ordinului de confiscare, trimite, din oficiu, ordinul de confiscare instanței competente să îl recunoască și să îl execute și informează despre aceasta autoritatea competentă a statului emitent. În situația în care ordinul de confiscare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, instanța poate solicita autorității competente din statul de emitere transmiterea informațiilor suplimentare ori a certificatului prevăzut la art. 308, în situația în care acesta nu a fost transmis inițial, fixând un termen de cel mult 5 zile în care autoritatea competentă din statul emitent să transmită astfel de documente.

Art. 318: Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

(1) Ordinul de confiscare emis de o autoritate competentă dintr-un stat membru se recunoaște fără a fi necesară nicio altă formalitate, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere prevăzute la art. 321.

(2) Ordinul de confiscare emis de o autoritate competentă dintr-un stat membru, recunoscut de instanța judecătorească, se execută fără întârziere, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 322.

(3) În caz de refuz al recunoașterii unui ordin de confiscare, instanța analizează posibilitatea de a se consulta cu autoritatea competentă din statul de emitere, anterior pronunțării unei hotărâri în acest sens. În cazul în care refuzul se întemeiază pe motivele prevăzute la art. 321 alin. (1) lit. a), b), e), f) sau g), consultarea este obligatorie. De asemenea, consultarea este obligatorie în cazul prevăzut la art. 321 alin. (1) lit. d), dacă autoritatea competentă din statul emitent nu este informată potrivit art. 326 alin. (3).

(4) În cazul în care persoana față de care s-a dispus confiscarea poate prezenta dovada confiscării, în tot sau în parte, în orice stat, instanța consultă autoritatea competentă din statul de executare. În cazul confiscării produselor infracțiunii, orice parte a sumei care este recuperată conform ordinului de confiscare din orice state, altele decât statul român, se deduce în totalitate din suma care trebuie confiscată de instanța judecătorească.

(5) Instanța poate dispune luarea de măsuri alternative la ordinul de confiscare, inclusiv pedeapsa cu închisoarea sau alte măsuri privative de libertate, numai dacă autoritatea competentă din statul emitent și-a exprimat, în scris, acordul în acest sens.

(6) În cazul în care ordinul de confiscare privește o sumă de bani, instanța convertește, dacă este cazul, suma de bani supusă confiscării în moneda națională la cursul valutar existent la data la care a fost emis ordinul de confiscare.

(7) În cazul în care executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română de executare poate informa despre aceasta autoritatea competentă din statul emitent și propune împărțirea cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată întocmită în acest sens.

Art. 319: Legea aplicabilă

Executarea ordinelor de confiscare este guvernată de legea română, autoritățile române fiind singurele în măsură să decidă cu privire la executarea confiscării, inclusiv cu privire la măsurile ce trebuie luate în acest sens.

Art. 320: Confiscarea în cazuri speciale

(1) Dacă un ordin de confiscare privește o anumită parte dintr-un bun, în cazul în care autoritatea emitentă consimte, și dacă o astfel de posibilitate este permisă de legea ambelor state, instanța poate dispune confiscarea prin echivalent bănesc corespunzător valorii bunului supus confiscării.

(2) Dacă ordinul de confiscare privește o sumă de bani, în cazul în care suma de bani nu poate fi obținută în totalitate, instanța poate dispune confiscarea oricărei părți dintr-un bun care va fi găsit disponibil.

Art. 321: Motive de nerecunoaștere sau neexecutare

(1) În afara cazului prevăzut la art. 310 alin. (2), recunoașterea și executarea ordinului de confiscare poate fi refuzată dacă:

a) certificatul prevăzut la art. 308 nu este anexat, este incomplet sau nu corespunde în mod evident cu ordinul de confiscare;

b) executarea ordinului de confiscare ar fi contrară principiului non bis in idem;

c) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de confiscare;

d) drepturile oricărei părți interesate, inclusiv drepturile terților de bună-credință, fac imposibilă executarea ordinului de confiscare, inclusiv acolo unde aceasta reprezintă o consecință a aplicării dispozițiilor prevăzute pentru protecția juridică a drepturilor conform art. 326;

e) persoana nu a fost prezentă personal la judecata cauzei, cu excepția cazului în care, din certificatul prevăzut în anexa nr. 4, rezultă că:

(i) a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neapareare; sau

(ii) având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac;

f) ordinul de confiscare are la bază proceduri penale cu privire la infracțiuni care:

- conform legislației române sunt privite ca fiind săvârșite, în totalitate sau parțial, pe teritoriul statului român; sau

- au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația română nu permite luarea unor măsuri față de infracțiunile care au fost comise în afara teritoriului statului român;

g) executarea ordinului de confiscare aduce atingere principiilor constituționale;

h) executarea ordinului de confiscare s-a prescris potrivit legii române, cu condiția ca infracțiunile să fie de competența autorităților române potrivit legislației penale interne;

i) hotărârea de confiscare a fost pronunțată în temeiul competențelor de confiscare extinse care nu sunt compatibile cu dispozițiile legislației române în materie. În acest caz, hotărârea de confiscare poate fi executată cel puțin în măsura prevăzută de legislația română.

(2) În cazul menționat la alin. (1) lit. a), instanța poate să stabilească un termen pentru transmiterea sau completarea ori corectarea certificatului.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea și executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților competente ale statului de emitere.

(4) În cazul în care, în practică, executarea ordinului de confiscare este imposibilă deoarece bunul supus confiscării a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat în certificat sau pentru că locul în care se găsește bunul nu a fost indicat într-un mod destul de clar nici după consultarea statului emitent, instanța informează imediat în această privință autoritatea competentă din statul emitent.

Art. 322: Amânarea executării ordinului de confiscare

(1) Instanța poate amâna executarea unui ordin de confiscare transmis:

a) dacă, în cazul unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, apreciază că există riscul ca valoarea totală rezultată din executarea sa să depășească suma specificată în ordin datorită executării sale simultane în mai multe state membre;

b) în cazul unor acțiuni în despăgubire la care se face referire la art. 326;

c) dacă apreciază că executarea imediată a ordinului de confiscare ar putea prejudicia o procedură penală aflată în curs; amânarea este dispusă până la data la care executarea devine posibilă;

d) atunci când față de bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare a fost dispusă confiscarea într-un proces penal intern.

(2) În cazul amânării, instanța ia, pe durata amânării, toate măsurile necesare, similare cu măsurile luate în cazurile prevăzute de legislația internă, pentru a împiedica dispariția bunurilor supuse confiscării.

(3) În cazul amânării prevăzute la alin. (1) lit. a), instanța informează, fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, autoritatea competentă din statul emitent.

(4) În cazurile la care se face referire în alin. (1) lit. b) și c), instanța întocmește un raport privind cauzele de amânare, incluzând, dacă este posibil, și durata prevăzută pentru amânare, raport care va fi înaintat către autoritatea competentă din statul emitent.

(5) Imediat ce motivele amânării au încetat să mai existe, instanța va lua toate măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare și pentru informarea autorității competente din statul de emitere.

Art. 323: Ordine de confiscare multiple

În cazul în care instanța instrumentează:

a) două sau mai multe ordine de confiscare privind o sumă de bani, care au fost emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice, iar persoana în cauză nu prezintă suficiente mijloace în România în vederea executării tuturor ordinelor; sau

b) două sau mai multe ordine de confiscare privind aceleași bunuri, aceasta ia în considerare toate circumstanțele, inclusiv cele privind bunurile indisponibilizate, gravitatea și locul unde a fost săvârșită infracțiunea, data emiterii și data transmiterii ordinelor respective, pentru a decide care dintre ordinele de confiscare va fi executat.

Art. 324: Dispunerea de bunurile confiscate

(1) Statul român, prin organele sale competente, dispune de sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare după cum urmează:

a) în cazul în care sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare au o valoare sub 10.000 euro sau echivalentul în lei al acestei sume, acestea se fac venit la bugetul de stat;

b) în toate celelalte cazuri, 50% din suma obținută în urma executării unui ordin de confiscare va fi transferată către statul emitent.

(2) În cazul celorlalte bunuri, confiscarea se execută într-unul dintre următoarele moduri:

a) bunurile confiscate se pot valorifica, prin vânzare, potrivit dispozițiilor legale, situație în care suma obținută în urma valorificării se distribuie potrivit prevederilor alin. (1); sau

b) bunurile confiscate pot fi transferate către statul emitent. În cazul în care ordinul de confiscare acoperă o parte din valoarea ordinului, bunurile se transferă către statul emitent, numai dacă autoritatea competentă a acestui stat consimte în acest sens;

c) atunci când nu se pot aplica prevederile lit. a) sau b), se poate dispune cu privire la bunurile confiscate într-un alt mod, în conformitate cu dispozițiile legii române.

(3) Bunurile culturale parte a patrimoniului național supuse confiscării nu pot fi vândute sau transferate.

(4) Dispozițiile alin. (1)-(3) se aplică dacă nu se dispune altfel printr-un acord încheiat între statul român și statul emitent.

Art. 325: Informații privind rezultatul executării

Autoritatea de executare informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul emitent, cu privire la:

a) comunicarea unui ordin de confiscare către instanța română competentă, potrivit art. 317 alin. (4);

b) hotărârea motivată prin care s-a refuzat recunoașterea ordinului de confiscare;

c) neexecutarea totală sau parțială a ordinelor de confiscare pentru motivele prevăzute la art. 311, art. 318 alin. (3), art. 319 și 323;

d) executarea ordinului, de îndată ce s-a realizat;

e) aplicarea unor măsuri alternative executării ordinului de confiscare, potrivit art. 318 alin. (5).

Art. 326: Despăgubiri

(1) Orice parte interesată, inclusiv terții de bună-credință implicați, are dreptul la despăgubiri, în condițiile legii, în cazul încălcării drepturilor sale prin recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare.

(2) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de confiscare nu pot fi contestate în fața instanței române de executare.

(3) În cazul în care este introdusă o acțiune în despăgubire în fața instanței române, aceasta informează autoritatea competentă din statul emitent.

Art. 327: Rambursare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 326 alin. (2), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia din persoanele interesate, inclusiv terții de bună-credință, ca urmare a executării unui ordin de confiscare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de

persoanele fizice sau juridice.

SECȚIUNEA 6: Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Directivei 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală

SUBSECȚIUNEA 1: PARAGRAFUL 1 Dispoziții generale

Art. 328: Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene care au transpus Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală, în domeniul executării măsurilor de anchetă, în vederea obținerii de probe, denumite în cuprinsul prezentei secțiuni state membre. Dispozițiile prezentei secțiuni nu se aplică în relația cu Regatul Danemarcei și cu Republica Irlanda.

(2) În sensul prezentei secțiuni, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) ordin european de anchetă - o decizie judiciară emisă sau validată de o autoritate judiciară a unui stat membru, în scopul ducerii la îndeplinire a uneia sau mai multor măsuri de anchetă specifice într-un alt stat membru, în vederea obținerii de probe sau în vederea transmiterii probelor care se află deja în posesia autorității competente din statul de executare. Ordinul european de anchetă include orice măsură de anchetă, cu excepția instituirii unei echipe comune de anchetă și a strângerii de probe în cadrul unei echipe comune de anchetă, instituită potrivit prevederilor art. 13 din Convenția cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și în Decizia-cadru 2002/465/JAI a Consiliului, cu excepția cazului în care scopul este aplicarea art. 13 alin. (8) din Convenție și, respectiv, art. 1 alin. (8) din Decizia-cadru;

b) stat emitent - statul membru în care este emis ordinul european de anchetă;

c) stat de executare - statul membru care execută ordinul european de anchetă, în care urmează să fie pusă în aplicare măsura de anchetă;

d) autoritate emitentă:

1. o autoritate judiciară;

2. orice altă autoritate competentă, astfel cum este definită în legislația statului emitent, care acționează în cauză în calitate de autoritate de anchetă, având competența să dispună strângerea de probe în conformitate cu legislația națională. În acest caz, ordinul european de anchetă trebuie să fie validat de o autoritate judiciară, după examinarea conformității sale cu dispozițiile legale ale statului emitent referitoare la emitere. În cazul în care ordinul european de anchetă a fost validat de către o autoritate judiciară, autoritatea respectivă poate fi considerată, de asemenea, autoritate emitentă în vederea transmiterii ordinului european de anchetă conform prezentei secțiuni;

e) autoritate de executare - autoritatea care are competența de a recunoaște un ordin european de anchetă și de a asigura executarea acestuia în conformitate cu legislația națională.

Art. 329: Tipurile de proceduri în cadrul cărora poate fi emis ordinul european de anchetă

Ordinul european de anchetă poate fi emis:

a) în cadrul procedurilor penale inițiate de o autoritate judiciară sau care pot fi inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune, în conformitate cu legislația statului emitent;

b) în cadrul procedurilor inițiate de autorități administrative cu privire la fapte care constituie încălcări ale normelor de drept și care sunt sancționate în legislația națională a statului emitent și în care decizia poate da naștere unei acțiuni în fața unei instanțe competente, în special în materie penală;

c) în cazul procedurilor inițiate de autorități judiciare cu privire la fapte care constituie încălcări ale normelor de drept și care sunt sancționate în legislația națională a statului emitent, în cazul în care decizia autorităților menționate poate da naștere unei acțiuni în fața unei instanțe competente, în special în materie penală;

d) în legătură cu procedurile prevăzute la lit. a), b) și c), care privesc infracțiuni sau încălcări ale legii, ce pot angaja răspunderea unei persoane juridice sau pot conduce la aplicarea de pedepse unei persoane juridice în statul emitent.

Art. 330: Autoritățile competente române pentru emiterea și executarea unui ordin european de anchetă

(1) Când România este stat emitent, ordinul european de anchetă este emis, în cursul procesului penal, de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de judecătorul competent, potrivit fazei procesuale, din oficiu sau la cererea părților sau subiecților procesuali principali, în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală.

(2) Când România este stat de executare, recunoașterea și executarea unui ordin european de anchetă sunt de competența parchetului sau instanței competente material și după calitatea persoanei, potrivit legii române. Competența teritorială este determinată în funcție de locul unde urmează să fie dusă la îndeplinire măsura de anchetă. Ordinele europene de anchetă care privesc fapte care, potrivit legii, sunt de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau a Direcției Naționale Anticorupție se recunosc și se execută de către acestea.

(3) Competența îndeplinirii atribuțiilor de autoritate centrală se exercită de către Ministerul Justiției, în cazul ordinelor europene de anchetă care se referă la activitatea de judecată ori de executare a hotărârilor, și de către Ministerul Public, prin structurile de specialitate, în cazul ordinelor europene de anchetă care se referă la activitatea de cercetare și urmărire penală.

(4) În îndeplinirea atribuțiilor, autoritățile centrale prevăzute la alin. (3) acordă asistență autorităților judiciare naționale și străine în cazurile prevăzute la art. 331 alin. (5).

Art. 331: Emiterea și transmiterea ordinului european de anchetă de către autoritățile române

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis cu îndeplinirea următoarelor condiții, care vor fi evaluate în fiecare caz de către autoritatea emitentă:

a) emiterea ordinului european de anchetă este necesară și proporțională în cauză, față de scopul procesului penal, ținând cont de drepturile suspectului sau inculpatului;

b) măsura sau măsurile indicate în ordinul european de anchetă ar putea fi dispuse în aceleași condiții într-o cauză internă similară.

(2) Ordinul european de anchetă este emis în forma prevăzută în anexa nr. 11, este completat și semnat de autoritatea emitentă, conținutul său fiind certificat pentru conformitate și corectitudine. Ordinul european de anchetă va cuprinde în special următoarele informații:

a) date privind autoritatea emitentă;

b) obiectul și motivele emiterii ordinului european de anchetă;

- c) informațiile necesare disponibile privind persoana sau persoanele în cauză;
 - d) descrierea faptei care face obiectul procesului penal, precum și dispozițiile legale aplicabile;
 - e) o descriere a măsurii sau măsurilor de anchetă solicitate și a probelor care urmează să fie obținute.
- (3) Ordinul european de anchetă se traduce, prin grija autorității emitente, și se transmite direct autorității competente din statul de executare, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și care să permită statului de executare să stabilească autenticitatea acestuia.
- (4) Autoritatea emitentă poate transmite ordinul european de anchetă și prin intermediul sistemului de comunicații al Rețelei Judiciare Europene.
- (5) În cazul în care autoritatea emitentă nu deține nicio informație cu privire la coordonatele autorității străine de executare, aceasta poate face toate investigațiile necesare, prin utilizarea atlasului judiciar al Rețelei Judiciare Europene și, în subsidiar, cu asistența autorității centrale sau a punctelor de contact la Rețeaua Judiciară Europeană.
- (6) Orice comunicări ulterioare între autoritatea emitentă și autoritatea de executare vor avea loc direct între acestea. Toate dificultățile legate de transmiterea sau autenticitatea oricăror documente necesare pentru executarea ordinului european de anchetă sunt soluționate prin contact direct între autoritatea emitentă și autoritatea de executare sau, când acesta nu este posibil, cu asistența autorităților centrale competente, după caz. Autoritatea emitentă și autoritatea de executare se pot consulta între ele, prin orice mijloace adecvate, ori de câte ori consideră necesar, în vederea facilitării executării ordinului european de anchetă.
- (7) Autoritatea română emitentă, potrivit dispozițiilor art. 330 alin. (1), poate solicita ca reprezentanți ai uneia sau mai multor autorități române să asiste la executarea ordinului european de anchetă în sprijinul autorităților competente ale statului de executare. Dispozițiile art. 266 se aplică în mod corespunzător.
- (8) În cazul în care autoritatea de executare apreciază că, într-un caz concret, la emiterea ordinului european de anchetă, nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), după consultări cu autoritatea de executare, autoritatea emitentă română poate decide să retragă ordinul european de anchetă.

Art. 332: Ordinul european de anchetă cu referire la un ordin precedent

- (1) În cazul emiterii unui ordin european de anchetă care completează un ordin precedent, autoritatea emitentă română precizează acest fapt în ordinul european de anchetă, în secțiunea D a formularului prevăzut în anexa nr. 11.
- (2) În cazul în care asistă la executarea ordinului european de anchetă în statul de executare, potrivit prevederilor art. 331 alin. (7), reprezentantul autorității emitente, pe durata prezenței pe teritoriul statului de executare, poate emite un ordin de anchetă care îl completează pe cel precedent. Acesta se transmite direct autorității de executare.
- (3) Ordinul european de anchetă care completează un ordin precedent este emis cu respectarea dispozițiilor art. 331 alin. (1) și (2).

Art. 333: Recunoașterea și executarea de către autoritățile române a unui ordin european de anchetă

- (1) Ordinul european de anchetă este recunoscut, fără a fi necesară nicio altă formalitate, și executat de către autoritatea competentă potrivit art. 330 alin. (2), cu excepția cazurilor în care este incident vreunul dintre motivele prevăzute la art. 334 alin. (5), art. 335 sau 339. Autoritatea competentă română asigură executarea ordinului european de anchetă în același mod și cu aceleași mijloace ca în situația în care măsura de anchetă ar fi fost dispusă de către o autoritate română. În cazul în care ordinul european de anchetă, emis în faza de urmărire penală, are ca obiect luarea unor măsuri care, potrivit legii române, sunt de competența judecătorului de drepturi și libertăți, procurorul competent va sesiza judecătorul de executare și libertăți de la instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție teritorială își are sediul parchetul, în vederea recunoașterii ordinului european de anchetă.
- (2) Dacă autoritatea judiciară română apreciază că nu este competentă să ia măsurile necesare pentru recunoașterea și executarea unui ordin european de anchetă, îl trimite de îndată, din oficiu, autorității judiciare române competente și informează despre aceasta autoritatea emitentă.
- (3) Autoritatea de executare respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea emitentă, sub condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale ale legii române.
- (4) În cazul în care autoritatea de executare are motive să creadă că în statul membru emitent, la emiterea ordinului european de anchetă, nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute la art. 331 alin. (1), aceasta poate consulta autoritatea emitentă cu privire la relevanța executării ordinului european de anchetă.
- (5) Dacă, după consultarea prevăzută la alin. (4), autoritatea emitentă decide să retragă ordinul european de anchetă, procurorul dispune, prin ordonanță, clasarea, iar instanța va lua act de retragere, prin încheiere definitivă, pronunțată în camera de consiliu, fără citare.
- (6) În cazul în care autoritatea română de executare primește un ordin european de anchetă care nu a fost emis sau validat de o autoritate judiciară, va restitui ordinul european de anchetă în statul emitent. Restituirea se va dispune de către procurorul competent, prin ordonanță, iar de către instanță, prin încheiere definitivă, pronunțată în camera de consiliu, fără citare.
- (7) Dispozițiile art. 14 din prezenta lege se aplică în mod corespunzător. În relația cu statele membre care au declarat că solicită transmiterea ordinelor europene de anchetă și documentele anexate exclusiv în limba națională, autoritățile române pot solicita ca ordinul european de anchetă și documentele anexate să fie traduse în limba română.
- (8) În cazurile în care autoritatea emitentă indică faptul că măsurile de anchetă au un caracter urgent, ordinul european de anchetă și documentele anexate vor fi însoțite de o traducere în limba română.
- (9) Autoritatea română de executare poate fi asistată la executarea unui ordin european de anchetă de reprezentanți ai uneia sau mai multor autorități competente din statul emitent, în baza unei solicitări a autorității emitente. Autoritatea de executare română se conformează acestei cereri, cu condiția ca această asistență să nu contravină principiilor fundamentale ale dreptului român și să nu aducă atingere intereselor fundamentale în materie de siguranță națională. Dispozițiile art. 332 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Statul român, pe al cărui teritoriu s-au produs prejudiciile, repară aceste prejudicii în condițiile aplicabile prejudiciilor cauzate de propriii săi funcționari. Dispozițiile art. 266 se aplică corespunzător. Reprezentanții autorităților competente din statul emitent respectă legea română pe durata executării ordinului european de anchetă. Acestea nu au niciun fel de competențe specifice autorităților de aplicare a legii pe teritoriul României, cu excepția cazului în care executarea unor astfel de competențe pe teritoriul român este conformă cu legea română, în măsura convenită între autoritatea emitentă și autoritatea de executare română.
- (10) Dacă autoritatea de executare competentă constată că autoritatea emitentă nu a menționat relevanța măsurilor de anchetă pentru soluționarea cauzei penale, va putea solicita completarea corespunzătoare a ordinului european de

anchetă.

(11) Dispozițiile art. 331 alin. (6) se aplică în mod corespunzător.

Art. 334: Recurgerea la măsuri de anchetă alternative

(1) Autoritatea română de executare recurge, ori de câte ori este posibil, la o altă măsură decât cea prevăzută în ordinul european de anchetă, atunci când:

a) măsura de anchetă indicată în ordinul european de anchetă nu este prevăzută de legea română;

b) măsura de anchetă nu ar putea fi dispusă într-o cauză internă similară, potrivit legii române.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor art. 335, dispozițiile alin. (1) nu se aplică următoarelor măsuri de anchetă:

a) obținerea de informații sau de probe aflate deja în posesia autorității române de executare și informații sau probe care ar fi putut fi obținute, în conformitate cu legea română, în cadrul unor proceduri penale sau în scopurile ordinului european de anchetă;

b) obținerea de informații cuprinse în baze de date deținute de poliție sau autoritățile judiciare care sunt direct accesibile autorității de executare în cadrul unor proceduri penale;

c) audierea unui martor, a unui expert, a unei victime, a unei persoane suspectate sau acuzate sau a unei părți terțe pe teritoriul României;

d) orice măsură de anchetă fără caracter coercitiv, astfel cum este definită în legea română;

e) identificarea persoanelor abonate la un număr de telefon sau o adresă IP anume, în condițiile legii române.

(3) Când măsura alternativă ar avea același rezultat, prin mijloace mai puțin intruzive, autoritatea de executare poate recurge, de asemenea, la o altă măsură de anchetă față de cea indicată în ordinul european de anchetă.

(4) Înainte de a dispune vreo măsură potrivit alin. (1) și (3), autoritatea de executare informează autoritatea emitentă.

(5) În cazul în care, în conformitate cu alin. (1), măsura indicată în ordinul european de anchetă nu există în dreptul român sau nu ar putea fi dispusă într-o cauză similară potrivit legii române și nu există nicio altă măsură care ar avea același rezultat ca măsura solicitată, autoritatea de executare notifică autoritatea emitentă că nu a fost posibil să se acorde asistența solicitată. Procurorul dispune clasarea, prin ordonanță motivată, iar instanța de judecată va respinge cererea, prin încheiere definitivă, pronunțată în camera de consiliu, fără citare, cu participarea procurorului.

(6) În cazul în care autoritatea emitentă, ca urmare a informării prevăzute la alin. (4) și (5), decide să retragă ordinul european de anchetă, dispozițiile art. 333 alin. (5) se aplică în mod corespunzător. Dacă autoritatea emitentă completează sau modifică ordinul european de anchetă inițial sau emite un nou ordin european de anchetă, dispozițiile prezentei secțiuni se aplică în mod corespunzător.

Art. 335: Motive de nerecunoaștere și neexecutare

(1) Recunoașterea sau executarea unui ordin european de anchetă poate fi refuzată în următoarele cazuri:

a) există o imunitate sau un privilegiu, cum ar fi imunitatea diplomatică, sau principiul specialității sau orice alte circumstanțe prevăzute de legea română sau există norme privind determinarea sau limitarea răspunderii penale legate de libertatea presei și de libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă, care fac imposibilă executarea ordinului european de anchetă;

b) executarea ordinului european de anchetă, într-un caz specific, ar aduce atingere intereselor fundamentale în materie de securitate națională, ar pune în pericol sursa informației sau ar implica utilizarea de informații clasificate cu privire la activități specifice ale serviciilor de informații;

c) ordinul european de anchetă a fost emis în cadrul procedurilor prevăzute la art. 329 lit. b) sau c) și măsura de anchetă nu ar fi fost autorizată, conform legii române, într-o cauză similară;

d) executarea ordinului european de anchetă ar fi contrară principiului ne bis in idem;

e) ordinul european de anchetă se referă la o infracțiune care este prezumată a fi fost comisă în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul României, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul european de anchetă nu este incriminată în legea română;

f) există motive temeinice pentru a considera că executarea unei măsuri de anchetă ar fi incompatibilă cu obligațiile asumate de statul român potrivit art. 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;

g) fapta pentru care a fost emis ordinul european de anchetă nu este incriminată în legea română, cu excepția cazului în care se referă la una dintre infracțiunile din anexa nr. 14, astfel cum este indicată de autoritatea emitentă, dacă fapta respectivă este sancționabilă în statul emitent cu o pedeapsă cu închisoarea sau cu o măsură privativă de libertate pentru o perioadă maximă de cel puțin 3 ani;

h) măsura indicată în ordinul european de anchetă nu este prevăzută în legea română decât pentru anumite infracțiuni sau limite de pedeapsă, care nu cuprind infracțiunea la care face referire ordinul european de anchetă.

(2) Prevederile alin. (1) lit. g) și h) nu se aplică în cazul măsurilor prevăzute la art. 334 alin. (2).

(3) În cazul în care ordinul european de anchetă se referă la o infracțiune în materie vamală, de impozite sau taxe și schimb valutar, autoritatea de executare nu poate refuza recunoașterea sau executarea pe motiv că legislația română nu impune același tip de impozite sau taxe sau nu cuprinde același tip de reglementări în materie vamală, de impozite, taxe sau schimb valutar ca dreptul statului emitent.

(4) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b), d)-f), înainte de a decide nerecunoașterea sau neexecutarea unui ordin european de anchetă, în tot sau în parte, autoritatea judiciară de executare se consultă cu autoritatea emitentă, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, și solicită autorității emitente să furnizeze fără întârziere orice informații necesare, după caz.

(5) În cazul menționat la alin. (1) lit. a) și în cazul în care competența de a ridica privilegiul sau imunitatea revine unei autorități a statului român, autoritatea română de executare îi transmite o cerere în acest sens, fără întârziere. În cazul în care competența de a ridica privilegiul sau imunitatea revine unei autorități a altui stat sau unei organizații internaționale, autoritatea străină emitentă transmite o cerere în acest sens autorității în cauză. Autoritatea competentă română se poate consulta cu autoritatea competentă străină anterior transmiterii ordinului european de anchetă.

Art. 336: Termene pentru recunoaștere și executare

(1) Decizia privind recunoașterea și executarea este luată și măsura este dusă la îndeplinire cu aceeași celeritate și în aceleași condiții ca într-o cauză internă similară și, în orice caz, în cadrul termenelor prevăzute de prezentul articol.

(2) În cazul în care autoritatea emitentă a indicat în cuprinsul ordinului european de anchetă faptul că, din cauza

termenelor procedurale, a gravității infracțiunii sau a altor împrejurări urgente, este necesar un termen mai scurt decât cele prevăzute în prezentul articol sau dacă autoritatea emitentă a indicat în ordinul european de anchetă că măsura de anchetă trebuie dusă la îndeplinire la o dată specifică, autoritatea de executare va lua în considerare, în măsura posibilităților, aceste împrejurări.

(3) Autoritatea de executare competentă dispune cu privire la recunoașterea și executarea măsurii din cuprinsul ordinului european de anchetă de îndată ce este posibil și, fără a aduce atingere prevederilor alin. (5), în termen de cel mult 30 de zile de la primirea ordinului european de anchetă.

(4) Dacă nu este incident vreunul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 339 alin. (1) sau probele solicitate prin ordinul european de anchetă se află deja în posesia autorităților române, autoritatea de executare duce la îndeplinire măsura de anchetă, în condițiile prezentei secțiuni, fără întârziere și fără a aduce atingere prevederilor alin. (5), în cel mult 90 de zile de la luarea deciziei prevăzute la alin. (3).

(5) Dacă autoritatea de executare competentă nu poate respecta într-un anumit caz termenul prevăzut la alin. (3) sau data specifică prevăzută la alin. (2), aceasta informează fără întârziere autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace, indicând motivele amânării și timpul estimativ necesar pentru luarea deciziei. În asemenea cazuri, termenul prevăzut la alin. (3) poate fi prelungit cu maximum

(6) Dacă, într-un caz determinat, autoritatea română de executare nu poate respecta termenul prevăzut la alin. (4), aceasta informează fără întârziere autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace, indicând motivele amânării, și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la o dată adecvată pentru executarea măsurii de anchetă.

Art. 337: Transferul mijloacelor de probă

(1) Autoritatea judiciară de executare transferă statului emitent, fără întârziere nejustificată, mijloacele de probă obținute ca urmare a executării ordinului european de anchetă sau care se află deja în posesia autorităților competente române.

(2) Transferul mijloacelor de probă poate fi suspendat până la soluționarea unei căi de atac, cu excepția cazului în care, în cuprinsul ordinului european de anchetă sunt indicate motive suficiente pentru care transferul imediat al mijloacelor de probă este esențial pentru desfășurarea, în condiții adecvate, a unor anchete sau pentru ocrotirea unor drepturi individuale. În orice caz, transferul mijloacelor de probă se suspendă dacă ar fi de natură să cauzeze prejudicii grave și ireversibile persoanei vizate de ordinul european de anchetă.

(3) În momentul transferului mijloacelor de probă, autoritatea de executare precizează dacă solicită ca acestea să fie returnate de îndată ce nu mai sunt necesare în statul emitent.

(4) În cazul în care obiectele, documentele sau informațiile obținute în cauză sunt deja relevante pentru alte proceduri penale desfășurate în România, autoritatea de executare poate, la cererea explicită a autorității emitente și după consultarea acesteia, să transfere temporar mijloacele de probă, cu condiția ca acestea să fie returnate de îndată ce nu mai sunt necesare în statul emitent sau în orice alt moment convenit prin acord de către autoritatea de executare și autoritatea emitentă.

(5) În cazul în care se solicită în ordinul european de anchetă și dacă este posibil conform legii române, mijloacele de probă sunt imediat transferate autorităților competente ale statului emitent care participă la executarea ordinului european de anchetă potrivit prevederilor art. 333 alin. (9).

(6) Dispozițiile art. 243 se aplică în mod corespunzător.

Art. 338: Căi de atac

(1) Actele emise și măsurile luate de autoritățile judiciare române în executarea ordinului european de anchetă sunt supuse căilor de atac prevăzute de Codul de procedură penală, în aceleași condiții și în aceleași termene.

(2) Motivele de fond pentru emiterea ordinului european de anchetă pot fi contestate numai în fața autorității emitente.

(3) Declararea unei căi de atac nu suspendă executarea măsurii de anchetă, cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut de legea română în cauze interne similare.

(4) Autoritatea judiciară română de executare informează autoritatea emitentă cu privire la orice cale de atac declarată potrivit alin. (1), precum și cu privire la efectele exercitării acesteia asupra executării măsurii de anchetă.

(5) Când România este stat emitent, autoritatea judiciară emitentă ia în considerare efectele admiterii căii de atac în statul de executare, împotriva măsurilor luate în executarea ordinului european de anchetă, în condițiile legii române. Dispozițiile art. 102 din Codul de procedură penală*) se aplică în mod corespunzător.

*) Conform Deciziei Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "excluderea probei" din cuprinsul lor se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei.

Art. 339: Temeiuri pentru amânarea recunoașterii și executării

(1) Recunoașterea sau executarea ordinului european de anchetă poate fi amânată în următoarele cazuri:

a) executarea acestuia ar putea aduce atingere cercetărilor penale sau unui proces penal în curs, atât timp cât autoritățile române consideră necesar;

b) obiectele, documentele sau datele vizate de ordinul european de anchetă sunt deja utilizate în cadrul altor proceduri, până când acestea nu mai sunt necesare în acest scop.

(2) De îndată ce temeiul pentru amânare încetează să existe, autoritatea de executare ia imediat măsurile necesare în vederea recunoașterii sau executării ordinului european de anchetă și informează autoritatea emitentă prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă.

Art. 340: Obligația de informare

(1) Autoritatea română competentă confirmă primirea ordinului european de anchetă, fără întârziere, dar nu mai târziu de o săptămână de la primirea acestuia, prin completarea și trimiterea formularului prevăzut în anexa nr. 12.

(2) În cazul prevăzut la art. 333 alin. (2), obligația de confirmare îi revine atât autorității care a primit ordinul european de anchetă, cât și celei căreia îi este transmis ordinul european de anchetă.

(3) În cazul în care ordinul european de anchetă a fost transmis prin intermediul autorității centrale competente, obligația de confirmare a primirii revine atât acesteia, cât și autorității de executare căreia îi este transmis ordinul european de anchetă de către autoritatea centrală.

(4) Fără a aduce atingere prevederilor art. 334 alin. (4) și (5), autoritatea de executare informează de îndată autoritatea emitentă, prin orice mijloace, informații care, la cererea autorității emitente, sunt confirmate fără întârziere prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă:

- a) dacă este imposibil să ia o decizie privind recunoașterea sau executarea întrucât formularul prevăzut în anexa nr. 11 este incomplet sau în mod vădit incorect;
 - b) dacă, în timpul executării ordinului european de anchetă, autoritatea de executare consideră, fără alte cercetări ulterioare, că ar putea fi oportun să desfășoare măsuri de investigare care nu au fost prevăzute inițial sau care nu au putut fi specificate în momentul emiterii ordinului european de anchetă, pentru a permite autorității emitente să ia măsuri suplimentare în cazul respectiv; sau
 - c) dacă autoritatea de executare stabilește că în cazul respectiv nu poate respecta formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea emitentă, potrivit prevederilor art. 333 alin. (3).
- (5) Fără a aduce atingere prevederilor art. 334 alin. (4) și (5), autoritatea de executare informează fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, cu privire la:

- a) orice decizie luată în temeiul art. 334 și 335;
- b) orice decizie de amânare a executării ordinului european de anchetă, motivele amânării și, dacă este posibil, durata preconizată a amânării.

Art. 341: Confidențialitatea

(1) Atât în cazul în care România este stat emitent, cât și în cazul în care este stat de executare, autoritățile române vor respecta caracterul confidențial al anchetei, conform legii române, în limita necesară pentru executarea măsurii de anchetă. Această obligație are în vedere atât existența, cât și conținutul unui ordin european de anchetă.

(2) Dacă autoritatea de executare, într-un caz anume, nu poate respecta cerința de confidențialitate, va informa de îndată autoritatea emitentă.

(3) În conformitate cu legea română și dacă autoritatea străină de executare nu a indicat altfel, autoritățile române păstrează confidențialitatea cu privire la orice probe sau informații furnizate de autoritatea de executare, cu excepția cazurilor în care divulgarea acestora este necesară în vederea executării măsurilor care au fost indicate în ordinul european de anchetă.

Art. 342: Cheltuieli

(1) În executarea ordinului european de anchetă, dispozițiile art. 16 se aplică în mod corespunzător. Autoritatea română de executare informează autoritatea emitentă cu privire la specificațiile detaliate ale acelor cheltuieli considerate drept extraordinare.

(2) În cazul în care România este stat emitent și nu se poate ajunge la un acord cu autoritatea de executare cu privire la suportarea cheltuielilor, autoritatea română emitentă poate decide:

- a) fie să retragă, în tot sau în parte, ordinul european de anchetă;
- b) fie să mențină ordinul european de anchetă, cu suportarea de către statul român a acelei părți a cheltuielilor considerate extraordinare, conform art. 16.

SUBSECȚIUNEA 2: PARAGRAFUL 2 Dispoziții speciale

Art. 343: Transferul temporar către statul emitent al persoanelor supuse unei măsuri privative de libertate în scopul ducerii la îndeplinire a unei măsuri de anchetă

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis pentru transferul temporar al unei persoane supuse unei măsuri privative de libertate în statul de executare în scopul aplicării unei măsuri de anchetă în vederea străngerii de probe pentru care este necesară prezența respectivei persoane pe teritoriul statului emitent, cu condiția ca aceasta să fie returnată în termenul stabilit de statul de executare. Dispozițiile art. 250 alin. (2), alin. (4), (5) și alin. (7)-(10) se aplică în mod corespunzător. Modalitățile practice privind transferul temporar al persoanei, inclusiv detaliile condițiilor sale de detenție și datele până la care aceasta trebuie să fie transferată și returnată pe teritoriul statului de executare, sunt convenite între statul emitent și statul de executare, asigurându-se că sunt luate în considerare starea fizică și mentală a persoanei în cauză, precum și nivelul de securitate necesar în statul emitent.

(2) Executarea unui ordin european de anchetă, emis în vederea transferului temporar către statul emitent al persoanelor private de libertate, în scopul ducerii la îndeplinire a unei măsuri de anchetă, poate fi refuzată în următoarele situații:

- a) este incident unul dintre motivele de refuz prevăzute la art. 335;
- b) persoana supusă unei măsuri privative de libertate nu își dă consimțământul;
- c) transferul este de natură să prelungească detenția persoanei.

(3) Dacă instanța consideră că este necesar, având în vedere vârsta sau starea fizică ori mentală a persoanei, reprezentantului legal al persoanei deținute i se oferă ocazia de a-și exprima opinia cu privire la transfer.

(4) Fără a aduce atingere prevederilor art. 250 alin. (7), o persoană transferată nu este urmărită penal sau deținută ori supusă niciunei alte restrângeri a libertății sale personale în statul emitent pentru fapte comise sau condamnări pronunțate anterior părăsirii teritoriului statului de executare.

(5) Imunitatea prevăzută la alin. (4) încetează dacă persoana transferată, care a avut posibilitatea de a pleca în termen de 15 zile consecutive de la data la care prezența sa nu mai era solicitată de autoritățile emitente:

- a) a rămas totuși pe teritoriul respectiv; sau
- b) a revenit după ce a plecat.

(6) Perioada de detenție pe teritoriul statului emitent se scade din perioada de detenție pe care persoana vizată este sau va fi obligată să o execute pe teritoriul statului de executare.

Art. 344: Transferul temporar către statul de executare al persoanelor supuse unor măsuri privative de libertate în scopul ducerii la îndeplinire a unei măsuri de anchetă

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis pentru transferul temporar al unei persoane deținute în statul emitent, în scopul ducerii la îndeplinire a unei măsuri de anchetă în vederea străngerii de probe pentru care este necesară prezența sa pe teritoriul statului de executare. Dispozițiile art. 251 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(2) Modalitățile de transfer temporar al persoanei și termenul până la care va trebui să fie trimisă pe teritoriul României vor fi stabilite prin acord între autoritățile române și autoritățile statului de executare.

(3) Dispozițiile art. 343 alin. (2) lit. a) și alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător.

Art. 345: Audierea prin videoconferință

(1) În cazul în care o persoană se află pe teritoriul României și trebuie audiată ca martor sau expert de către autoritățile competente ale statului emitent, autoritatea competentă poate să emită un ordin european de anchetă pentru a audia martorul sau expertul prin videoconferință sau alte mijloace de transmisie audiovizuală. Dispozițiile art. 235 alin. (4)-(6), alin. (8) și (10) se aplică în mod corespunzător. Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul

audierii suspectilor sau inculpaților.

(2) Pe lângă motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la art. 335, executarea ordinului european de anchetă poate fi, de asemenea, refuzată dacă:

- a) suspectul sau inculpatul nu își dă consimțământul; sau
- b) executarea unei asemenea măsuri de investigare într-un caz particular ar fi contrară principiilor fundamentale de drept ale statului român.

(3) Autoritatea emitentă și autoritatea de executare convin modalitățile practice. Dacă într-o anumită cauză autoritatea de executare nu dispune de mijloacele tehnice pentru o audiere prin realizarea unei videoconferințe, statul emitent poate pune la dispoziție astfel de mijloace, de comun acord.

(4) Fără a aduce atingere eventualelor măsuri convenite în ceea ce privește protecția persoanelor, autoritatea de executare întocmește, la sfârșitul audierii, un proces-verbal în care consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, identitatea și calitatea tuturor celorlalte persoane din statul de executare care au participat la audiere, eventualele depuneri de jurământ și condițiile tehnice în care s-a desfășurat audierea. Documentul este trimis autorității emitente de către autoritatea de executare.

(5) În cazul în care persoana care este audiată pe teritoriul statului român, potrivit prevederilor prezentului articol, refuză să depună mărturie atunci când are obligația să o facă sau depune mărturii false, se aplică legea română în același mod în care s-ar fi aplicat dacă audierea ar fi avut loc în cadrul unei proceduri la nivel intern.

(6) Un ordin european de anchetă poate fi emis, în vederea audierii persoanelor indicate la alin. (1), de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanța pe rolul căreia se află cauza.

Art. 346: Informații privind conturile bancare și alte conturi deținute în instituții de credit ori alte entități financiare

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis pentru a se stabili dacă o persoană fizică sau juridică care face obiectul procedurilor penale în cauză deține sau controlează unul sau mai multe conturi, de orice tip, în orice instituție de credit localizată pe teritoriul statului de executare și, în acest caz, pentru a obține toate detaliile conturilor identificate. Dispozițiile art. 153 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(2) Un ordin european de anchetă poate fi emis, de asemenea, pentru a stabili dacă o persoană fizică sau juridică care face obiectul procedurilor penale în cauză deține unul sau mai multe conturi în orice altă entitate financiară, localizată pe teritoriul statului de executare.

(3) În cazul în care se solicită în ordinul european de anchetă, informațiile prevăzute la alin. (1) și (2) includ, de asemenea, conturi pentru care persoana care face obiectul procedurilor penale are împuternicire.

(4) Dispozițiile alin. (1)-(3) și dispozițiile art. 267 alin. (2), (4) și (6) se aplică în mod corespunzător, când România este stat de executare. La cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene, autoritățile române vor dispune luarea tuturor măsurilor necesare în vederea identificării conturilor bancare, indiferent de natura acestora, care sunt controlate sau deținute într-o unitate bancară din România de către o persoană fizică ori juridică care face obiectul unei anchete penale, și vor furniza acestora numerele conturilor bancare, precum și orice alte detalii. Informațiile vor include totodată și date privind conturile pentru care persoana care face obiectul procedurilor are procură, în măsura în care acestea au fost solicitate în mod expres.

(5) Instituțiile de credit ori alte entități financiare nu vor divulga clientului în cauză sau altor terțe persoane faptul că:

- a) au fost transmise informații statului emitent potrivit prevederilor prezentului articol și ale art. 347;
- b) este în curs de desfășurare o anchetă.

(6) În cazul prevăzut la alin. (2), când România este stat de executare, în plus față de motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 335, executarea ordinului european de anchetă poate fi refuzată și în cazul în care executarea măsurii de investigare nu ar fi autorizată într-o cauză internă similară.

Art. 347: Informații privind operațiunile bancare și alte operațiuni financiare

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis pentru a se obține detaliile unor conturi bancare determinate și ale operațiunilor bancare ce au fost efectuate pe parcursul unei anumite perioade în unul sau mai multe conturi precizate în ordinul european de anchetă, inclusiv detaliile privind orice cont emitent sau beneficiar. Dispozițiile art. 146¹ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(2) În sensul prezentului articol, prin detaliile unor conturi se înțelege cel puțin numele și adresa titularului de cont, detalii privind eventualii împuterniciți asociați contului respectiv și orice alte detalii sau documente furnizate de titularul de cont în momentul deschiderii contului, care se află încă în posesia instituției de credit sau a entității financiare.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) și ale art. 268 alin. (1)-(3) se aplică în mod corespunzător când România este stat de executare.

(4) Un ordin european de anchetă poate fi emis, de asemenea, cu privire la informațiile prevăzute la alin. (1) referitoare la operațiunile financiare realizate de orice alte entități financiare. În astfel de cazuri, când România este stat de executare, pe lângă motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 335, executarea ordinului european de anchetă poate fi refuzată și în cazul în care executarea măsurii de investigare nu ar fi autorizată într-o cauză internă similară.

Art. 348: Măsuri de anchetă care presupun colectarea de probe în timp real, în mod continuu și într-o anumită perioadă de timp

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis în scopul executării unei măsuri de anchetă care necesită strângerea de probe în timp real, în mod continuu și într-o anumită perioadă de timp, cum ar fi:

- a) monitorizarea operațiunilor bancare sau a altor operațiuni financiare efectuate în unul sau mai multe conturi specificate;
- b) livrările supravegheate efectuate pe teritoriul statului de executare. Dispozițiile art. 237 se aplică în mod corespunzător.

(2) Executarea sa poate fi refuzată în următoarele situații:

- a) în cazul în care devine incident unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la art. 335;
- b) dacă executarea măsurii de anchetă respective nu ar fi autorizată într-o cauză internă similară, potrivit legii române.

(3) Autoritatea emitentă precizează în ordinul european de anchetă motivele pentru care consideră că informațiile solicitate sunt relevante în scopul procedurilor penale în cauză.

(4) Autoritățile judiciare române îi revine competența exclusivă de a acționa, de a conduce și controla operațiunile referitoare la executarea ordinului european de anchetă.

(5) Statul emitent și statul de executare convin modalitățile practice referitoare la măsura de investigare menționată la alin. (1) lit. b), precum și orice alte măsuri necesare.

Art. 349: Desfășurarea unor anchete de către investigatori sub acoperire

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis cu scopul de a solicita statului de executare să acorde asistență statului emitent la desfășurarea unor anchete de către investigatori sub acoperire.

(2) Autoritatea emitentă indică în ordinul european de anchetă motivele pentru care consideră că desfășurarea unei anchete de către investigatori sub acoperire poate fi relevantă pentru scopul procedurilor penale. Autoritatea română competentă va decide, de la caz la caz, dacă măsura este admisibilă, potrivit legii române. Dispozițiile art. 238 se aplică în mod corespunzător.

(3) Autoritatea română competentă poate refuza recunoașterea și executarea unui ordin european de anchetă prin care se solicită desfășurarea unei anchete de către investigatori sub acoperire în următoarele cazuri:

a) este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la art. 335;

b) desfășurarea unei anchete de către investigatori sub acoperire nu ar fi autorizată într-o cauză internă similară potrivit legii române;

c) nu s-a ajuns la un acord cu privire la aranjamentele necesare pentru desfășurarea unei anchete de către investigatori sub acoperire în temeiul alin. (4).

(4) Desfășurarea anchetelor de către investigatori sub acoperire pe teritoriul României are loc în conformitate cu legea română. Autorităților judiciare române le revine competența exclusivă de a acționa, de a conduce și de a controla operațiunile referitoare la investigația sub acoperire. Durata investigației sub acoperire, condițiile detaliate și statutul juridic al agenților în cauză în timpul investigației sub acoperire sune convenite între statul emitent și statul de executare, cu respectarea dreptului și a procedurilor interne ale acestora.

Art. 350: Interceptarea telecomunicațiilor cu asistență tehnică din partea unui alt stat membru

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis în vederea interceptării telecomunicațiilor în statul membru din partea căruia este necesar să se primească asistență tehnică. Dispozițiile art. 241 se aplică în mod corespunzător.

(2) În situația în care România este stat de executare, asistența solicitată va fi acordată cu respectarea legii române.

(3) În cazul în care mai multe state membre sunt în măsură să asigure integral asistența tehnică necesară pentru aceeași interceptare a telecomunicațiilor, ordinul european de anchetă este trimis numai unuia dintre acestea. Prioritatea se acordă întotdeauna statului membru în care se află sau se va afla subiectul interceptării.

(4) Ordinul european de anchetă trebuie să menționeze motivul pentru care se consideră că măsura de anchetă este relevantă pentru clarificarea scopului procedurilor penale în cauză.

(5) În plus față de motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 335, executarea ordinului european de anchetă poate fi refuzată de către autoritățile române dacă măsura de anchetă nu ar fi fost autorizată într-o cauză similară, potrivit legii române.

(6) Ordinul european de anchetă menționat la alin. (1) poate fi executat prin transmiterea imediată a telecomunicațiilor către statul emitent sau interceptarea, înregistrarea și transmiterea ulterioară a rezultatului interceptării telecomunicațiilor către statul emitent. Autoritatea română de executare își poate condiționa acordul de acceptarea de către statul emitent al ordinului european de anchetă a oricărei condiții impuse de legea română într-o cauză internă similară.

(7) Autoritatea emitentă și autoritatea de executare vor stabili de comun acord dacă ordinul european de anchetă se va executa prin una dintre modalitățile prevăzute la alin. (6).

(8) La emiterea ordinului european de anchetă menționat la alin. (1) sau în timpul interceptării, autoritatea emitentă poate cere de asemenea, în cazul în care are un motiv întemeiat, o transcriere, o decodare sau o decriptare a înregistrării, sub rezerva acordului autorității de executare.

(9) Costurile aferente aplicării prezentului articol sunt suportate potrivit prevederilor art. 16, cu excepția costurilor aferente transcrierii, decodării și decriptării comunicațiilor interceptate, care sunt suportate de către statul emitent.

Art. 351: Notificarea statelor membre în care se află subiectul interceptării și cărora nu li se solicită asistență tehnică

(1) În cazul în care, în vederea executării unei măsuri de anchetă, interceptarea telecomunicațiilor este autorizată de autoritatea competentă română și adresa de contact a subiectului interceptării, specificat în ordinul de interceptare, este utilizată pe teritoriul unui alt stat membru, "statul membru notificat", din partea căruia nu este necesară asistență tehnică pentru realizarea interceptării, autoritățile române informează autoritatea competentă a statului membru notificat cu privire la interceptare:

a) înainte de interceptare, în cazurile în care autoritatea română care realizează interceptarea cunoaște, în momentul în care solicită interceptarea, faptul că subiectul interceptării se află sau se va afla pe teritoriul statului membru notificat;

b) în timpul interceptării sau după finalizarea interceptării, de îndată ce ia cunoștință de faptul că subiectul interceptării se află sau s-a aflat, pe durata interceptării, pe teritoriul statului membru notificat.

(2) Notificarea menționată la alin. (1) se transmite utilizând formularul prevăzut în anexa nr. 13.

(3) Când România este statul membru notificat și dacă interceptarea nu ar fi autorizată într-o cauză internă similară, potrivit legii române, autoritatea română competentă notifică autorității competente a statului membru care realizează interceptarea, fără întârziere și în cel mult 96 de ore de la primirea notificării prevăzute la alin. (1), următoarele:

a) faptul că interceptarea respectivă nu poate fi realizată sau că i se va pune capăt; și

b) dacă este cazul, faptul că materialele deja interceptate în perioada în care subiectul interceptării se află pe teritoriul statului român nu pot fi utilizate sau pot fi utilizate doar în condițiile pe care le specifică. Autoritatea competentă română informează autoritatea competentă a statului membru care realizează interceptarea cu privire la motivele care justifică condițiile respective.

(4) În sensul alin. (3), autoritatea competentă română este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(5) Dispozițiile art. 333 alin. (7) se aplică în mod corespunzător notificării prevăzute la alin. (1).

(6) Comunicărilor prevăzute de prezentul articol li se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 333 alin. (7) și (8).

Art. 352: Măsuri provizorii

(1) Un ordin european de anchetă poate fi emis în scopul luării oricărei măsuri de anchetă pentru a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea, transformarea sau mutarea elementelor care pot fi utilizate ca mijloace de probă. Când România este stat de executare, dispozițiile art. 244 se aplică în mod corespunzător. Autoritatea română de executare

procedează la recunoașterea ordinului european de anchetă și dispune cu privire la transferul mijloacelor de probă conform dispozițiilor prezentei secțiuni.

(2) Când România este stat de executare, autoritatea competentă decide cu privire la măsura provizorie și comunică decizia sa statului emitent, de îndată, dacă este posibil în termen de 24 de ore de la primirea ordinului european de anchetă. Dispozițiile art. 279 alin. (2)-(4) se aplică în mod corespunzător.

(3) În cazul în care este solicitată luarea unei măsuri provizorii conform alin. (1), autoritatea emitentă precizează în ordinul european de anchetă dacă mijloacele de probă urmează să fie transferate statului emitent sau rămân în statul de executare.

(4) În cazul în care, potrivit prevederilor alin. (3), ordinul european de anchetă este însoțit de instrucțiunea ca mijloacele de probă să rămână în statul de executare, autoritatea emitentă precizează data la care urmează a fi ridicată măsura provizorie menționată la alin. (1) sau data estimată pentru transmiterea cererii de transferare a probelor către statul emitent.

(5) După consultarea autorității emitente, autoritatea română de executare poate, în conformitate cu legea română, să impună condiții corespunzătoare, ținând seama de împrejurările cauzei, pentru a limita durata aplicării măsurii provizorii prevăzute la alin. (1). Dacă, în conformitate cu aceste condiții, autoritatea de executare intenționează să ridice măsura provizorie, aceasta informează autoritatea emitentă, care are posibilitatea de a transmite observații.

(6) În situația în care România este stat emitent, autoritatea judiciară competentă informează, de îndată, autoritatea competentă din statul de executare că măsura provizorie prevăzută la alin. (1) a fost ridicată.

(7) Când România este stat de executare, la primirea notificării referitoare la ridicarea măsurii provizorii în statul emitent, autoritatea română competentă va lua măsuri în consecință.

TITLUL IX: Dispoziții finale

Art. 353

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

- a)** Legea nr. 296/2001 privind extrădarea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 18 iunie 2001;
- b)** Legea nr. 704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001;
- c)** Legea nr. 756/2001 asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 4 ianuarie 2002;
- d)** Ordonanța Guvernului nr. 69/1999 pentru facilitarea aplicării convențiilor internaționale în materie de transfer al persoanelor condamnate, la care România este parte, în privința predării-preluării condamnaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 30 august 1999, aprobată prin Legea nr. 113/2000;
- e)** art. 519-521 din Codul de procedură penală;
- f)** orice alte dispoziții contrare.

Art. 354

(1) Prezenta lege*) intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor cap. IV al titlului II, ale dispozițiilor titlului III, ale cap. III al titlului IV și ale cap. II al titlului VIII, care vor intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

*) Prezenta lege a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004.

(2) Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, dispozițiile titlului III vor înlocui, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile în materie de extrădare, cu excepția cazului în care statul membru pe teritoriul căruia se află persoana urmărită a formulat declarații în sensul neaplicării Deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

Art. 355

Anexele nr. 1-14 fac parte integrantă din prezenta lege.

*

Prezenta lege transpune în legislația națională dispozițiile deciziilor-cadru ale Uniunii Europene din domeniul cooperării judiciare în materie penală, după cum urmează:

1. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 190 din 18 iulie 2002;
2. Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 196 din 2 august 2003;
3. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 76 din 22 martie 2005;
4. Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 328 din 24 noiembrie 2006;
5. Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 327 din 5 decembrie 2008;
6. Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 294 din 11 noiembrie 2009;
7. Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 337 din 16 decembrie 2008;
8. Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI și 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 81 din 27 martie 2009;

9.Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 328 din 15 decembrie 2009.

10.dispozițiile art. 10 alin. (4), (5) și (6) din Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2013/48/UE din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 294 din 6 noiembrie 2013;

11.Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 130 din 1 mai 2014.

NOTĂ:

Reproducem mai jos mențiunea privind transpunerea normelor europene din Legea nr. 318/2015, care nu sunt încorporate în textul republicat al Legii nr. 302/2004:

"Prezenta lege transpune prevederile art. 10 din Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 127 din 29 aprilie 2014."

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 236/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 14 decembrie 2017, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, iar ulterior modificată și completată prin:

- Legea nr. 300/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea juridică internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 11 decembrie 2013;

- Legea nr. 318/2015 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 24 decembrie 2015.

ANEXA nr. 1: MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE¹⁾

¹⁾ Acest mandat trebuie completat sau tradus în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare, atunci când acel stat este cunoscut, ori în una dintre oricare alte limbi acceptate de acel stat.

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată autorităților judiciare în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse ori măsuri de siguranță privative de libertate.

<p>a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate</p> <p>Numele:</p> <p>Prenumele:</p> <p>Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul):</p> <p>Alias (dacă este cazul):</p> <p>Sexul:</p> <p>Cetățenia:</p> <p>Data nașterii:</p> <p>Locul nașterii:</p> <p>Reședința și/sau domiciliul cunoscut:</p> <p>Limba/Limbile pe care o/le înțelege persoana solicitată (dacă este/sunt cunoscute):</p> <p>Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei solicitate:</p> <p>Fotografia și amprentele digitale ale persoanei solicitate, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține ori pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)</p>
<p>b) Decizia pe care se întemeiază mandatul</p> <p>1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară având același efect:</p> <p>Tipul:</p> <p>2. Hotărârea judecătorească definitivă și executorie:</p> <p>Referința:</p>
<p>c) Informații privind durata pedepsei</p> <p>1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni:</p> <p>2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate:</p> <p>3. Pedepsa care a rămas de executat:</p>

d) Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea:

1. Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.

2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.

3. Dacă ați bifat caseta de la pct. 2, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea și a fost informată că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

sau

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea la (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea hotărârii inițiale; și

persoana a indicat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

sau

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

sau

3.4. persoanei nu i s-a înmănat personal hotărârea, dar:

- hotărârea îi va fi înmănată personal fără întârziere după predare; și
- în momentul în care i se înmânează hotărârea, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea hotărârii inițiale; și
- persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de zile.

4. Dacă ați bifat caseta de la pct. 3.1b, 3.2 sau 3.3, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

e) Infracțiunea (infracțiunile)

Prezentul mandat se referă la un total de infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au comis infracțiunea/infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei solicitate:

.....

Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile/codul aplicabil:

.....

I. Dacă este cazul, să se marcheze una sau mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, așa cum sunt definite în legislația statului membru emitent:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

II. Descrierea detaliată a faptei sau faptelor care nu se încadrează la secțiunea I:

.....

f) Alte circumstanțe relevante (informații facultative)

(Pot fi incluse observații cu privire la extraterritorialitate, întreruperea termenelor de prescripție sau la consecințele infracțiunii.)

.....

g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la confiscarea și remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.

Prezentul mandat se referă, de asemenea, la confiscarea și remiterea obiectelor obținute de persoana solicitată ca rezultat al infracțiunii.

Descrierea (și localizarea) obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu un ordin de detenție pe viață:

- dispozițiile legale ale statului membru emitent prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsa aplicată, în vederea neexecutării pedepsei sau a măsurii;
- și/sau
- dispozițiile legale ale statului membru emitent prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, în vederea neexecutării pedepsei sau a măsurii.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Funcția (funcția/gradul):

Referința dosarului:

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective):

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor europene de arestare

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei:

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și primirea administrativă a mandatelor europene de arestare

Denumirea autorității centrale:

Persoana de contact, după caz (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...):

E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora

.....

Numele:

Funcția (funcția/gradul):

Data:

Ștampila oficială (dacă există)

ANEXA nr. 2: CERTIFICAT

a) Autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Poziția deținută (funcția/titlul):

Referință dosar:

Adresă:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail:

Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară:

Datele de contact (inclusiv limbile în care este posibil să se comunice cu persoana/persoanele) ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în cazul în care pentru executarea ordinului sunt necesare informații suplimentare pentru executarea ordinului ori pentru realizarea aranjamentelor necesare remiterii probelor (dacă este cazul):

b) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de indisponibilizare în statul emitent

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Poziția deținută (funcția/titlul):

Referință dosar:

Adresă:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail:

Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară:

Datele de contact (inclusiv limbile în care este posibil să se comunice cu persoana/persoanele) ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în cazul în care pentru executarea ordinului sunt necesare informații suplimentare ori pentru realizarea aranjamentelor necesare remiterii probelor (dacă este cazul):

c) Dacă atât lit. a), cât și lit. b) au fost completate, trebuie completat acest punct pentru a arăta care autoritate/sau dacă ambele autorități trebuie contactată/contactate.

Autoritatea indicată la lit. a)

Autoritatea indicată la lit. b)

d) În cazul în care o autoritate centrală este responsabilă cu transmiterea și receptarea ordinelor de indisponibilizare (se aplică doar pentru Irlanda și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord)

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Numărul de referință:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

e) Ordinul de indisponibilizare

1. Data și, dacă este disponibil, numărul de referință:

2. Indicați scopul ordinului:

2.1. Confiscare ulterioară

2.2. Constituirea de probe

3. Descrierea formalităților și procedurilor care trebuie respectate la executarea unui ordin de indisponibilizare a probelor (dacă este cazul):

f) Informații privind bunurile sau probele care fac obiectul ordinului de indisponibilizare în statul de executare

Descrierea bunurilor sau probelor și locația

1. a) Descrierea precisă a bunurilor și, dacă este cazul, suma maximă care se dorește recuperată (dacă suma maximă este indicată în ordinul privind valoarea produselor infracțiunii):

b) Descrierea precisă a probelor:

2. Locația exactă a bunurilor sau a probelor (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

3. Partea care are custodia bunurilor sau a probelor ori proprietarul cunoscut al bunurilor sau al probelor, în cazul în care nu este vorba despre persoana suspectată de săvârșirea infracțiunii sau de cea condamnată (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent):

g) Informații cu privire la identitatea persoanei fizice (1) sau a persoanei juridice (2) suspectate de săvârșirea infracțiunii ori condamnate (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent) sau/și a persoanelor vizate de ordinul de indisponibilizare (dacă este cazul)

1. Persoane fizice:

Nume:

Prenume:

Numele anterior căsătoriei (dacă este cazul):

Alias (dacă este cazul):

Sex:

Cetățenie:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut (dacă nu se cunoaște, se va menționa ultima adresă cunoscută):

Limba/Limbile pe care persoana o/le cunoaște (dacă este cazul):

2. Persoane juridice

Denumirea:

Forma persoanei juridice:

Numărul de înregistrare:

Sediul înregistrat:

h) Măsurile care trebuie luate de statul de executare după executarea ordinului de indisponibilizare

Confiscarea

1.1. Bunul trebuie conservat în statul de executare în vederea unei confiscări ulterioare

1.1.1. Se anexează o cerere privind executarea unui ordin de confiscare emis de statul emitent la data de:

1.1.2. Se anexează o cerere de confiscare în statul de executare și executarea ulterioară a unui ordin de confiscare

1.1.3. Data estimată pentru transmiterea uneia dintre cererile menționate la pct. 1.1.1. sau la pct. 1.1.2.

sau

Constituirea de probe

2.1. Bunurile trebuie remise statului de executare pentru a servi ca elemente de probă

2.1.1. Se anexează o cerere de remitere de bunuri.

sau

2.2. Bunul trebuie păstrat în statul de executare pentru a servi ulterior ca probă în statul emitent

2.2.2. Data estimată pentru transmiterea cererii menționate la pct. 2.1.1.

i) Infracțiunile

Descrierea temeiurilor ordinului de indisponibilizare și rezumatul faptelor cunoscute de autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare și certificatul:

Natura și încadrarea juridică a infracțiunilor și textul de lege în baza căruia s-a dispus indisponibilizarea:

I. Dacă este cazul, să se marcheze una sau mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, așa cum sunt definite în legislația statului membru emitent:

participarea la un grup criminal organizat;

terorismul;

traficul de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

corupția;

fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

spălarea produselor infracțiunii;

contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;

infracțiuni legate de criminalitatea informatică;

infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;

facilitarea intrării și șederii ilegale;

omorul și vătămarea corporală gravă;

traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;

rasismul și xenofobia;

furtul organizat sau armat;

traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

înșelăciunea;

racketul și extorcarea;

contrafacerea și pirateria de bunuri;

falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;

falsificarea de mijloace de plată;

traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;

traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

traficul de vehicule furate;

violul;

incendierea cu intenție;

crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

sechestrarea ilegală de nave și aeronave;

sabotajul.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor care nu se încadrează la secțiunea I:

j) Remediile legale împotriva ordinului de indisponibilizare a persoanelor interesate, inclusiv a persoanelor de bună-credință, disponibile în statul emitent

Descrierea remediilor legale disponibile, inclusiv a acțiunilor care trebuie îndeplinite

Instanța căreia i se poate adresa respectiva cale de atac:

Informații cu privire la persoanele care au calitatea de a exercita calea de atac:

Data-limită pentru declararea căii de atac:

Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedura de exercitare a căii de atac în statul emitent și cu privire la asistența juridică și serviciile de traducere disponibile:

Numele:

Persoana de contact (dacă este cazul):

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

k) Alte circumstanțe relevante (informații facultative):

l) Textul ordinului de indisponibilizare este anexat la prezentul certificat
 Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului său atestând exactitatea informațiilor cuprinse în certificat
 Numele:
 Poziția deținută (titlul/funcția):
 Data:
 Ștampila oficială (dacă este disponibilă)

ANEXA nr. 3: CERTIFICAT

a)
 Statul emitent:
 Statul de executare:

b) Autoritatea care a emis decizia prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară
 Denumirea oficială:
 Adresa:
 Nr. de referință dosar (...):
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului):
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului):
 E-mail (dacă există):
 Limbile în care este posibilă comunicarea cu autoritatea emitentă:
 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) de la care se pot obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau în vederea transferului către statul emitent al fondurilor obținute din executare, după caz (nume, funcție/grad, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară în statul emitent [dacă autoritatea este diferită de cea de la lit. b)]
 Denumirea oficială:
 Adresa:
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului):
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului):
 E-mail (dacă există):
 Limbile în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:
 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) de la care se pot obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau în vederea transferului către statul emitent al fondurilor obținute din executare, după caz (nume, titlu/grad, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

d) Dacă o autoritate centrală a fost însărcinată cu transmiterea administrativă a deciziilor prin care s-au aplicat sancțiuni pecuniare în statul emitent:
 Denumirea autorității centrale:
 Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):
 Adresa:
 Nr. de referință dosar:
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului):
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului):
 E-mail (dacă există):

e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care lit. c) și/sau lit. d) a/au fost completată (completate)]
 |_| Autoritatea menționată la lit. b)
 Poate fi contactată pentru întrebări privind:
 |_| Autoritatea menționată la lit. c)
 Poate fi contactată pentru întrebări privind:
 |_| Autoritatea menționată la lit. d)
 Poate fi contactată pentru întrebări privind:

f) Informații referitoare la persoana fizică sau juridică față de care s-a aplicat sancțiunea pecuniară
 1. În cazul unei persoane fizice
 Nume:
 Prenume:
 Numele dinaintea căsătoriei, dacă este cazul:
 Alias, dacă este cazul:
 Sexul:
 Cetățenia:
 Numărul de identificare sau numărul de securitate socială (dacă există):
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Ultimul domiciliu cunoscut:
 Limba sau limbile pe care o/le înțelege persoana (dacă se cunoaște):
 a) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia își are reședința obișnuită pe teritoriul acestuia, adăugați următoarele informații:
 Reședința obișnuită din statul de executare:
 b) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia are bunuri în statul de executare, adăugați următoarele informații: Descrierea bunurilor persoanei:

 Locația în care se află bunurile persoanei:
 c) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia are o sursă de venit în statul de executare, adăugați următoarele informații:
 Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:
 Locația sursei (surselor) de venit a (ale) persoanei:
 2. În cazul unei persoane juridice
 Denumirea:
 Forma de organizare a persoanei juridice:
 Numărul de înregistrare (dacă este cazul):
 Sediul înregistrat (dacă este cazul):
 Adresa persoanei juridice:
 a) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia deține bunuri în statul de executare, adăugați următoarele informații:
 Descrierea bunurilor persoanei juridice:
 Locul unde se află bunurile persoanei:
 b) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia are o sursă de venit în statul de executare, adăugați următoarele informații:
 Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:
 Locația sursei (surselor) de venit a (ale) persoanei juridice:

g) Decizia prin care s-a aplicat o sancțiune pecuniară

1. Felul deciziei prin care s-a aplicat o sancțiune pecuniară (bifați căsuța corespunzătoare):

(i) decizia unei instanțe din statul emitent în legătură cu o infracțiune potrivit legii statului emitent;

(ii) decizia unei autorități din statul emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune, potrivit legii statului emitent. Se confirmă că persoana respectivă a avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei de către o instanță competentă în materie penală;

(iii) decizia unei autorități din statul emitent, alta decât instanța, în legătură cu fapte care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale. Se confirmă că persoana respectivă a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de către o instanță competentă în materie penală;

(iv) decizia unei instanțe competente în materie penală, în legătură cu o decizie dintre cele prevăzute la pct. (iii).

Decizia a fost luată la data de:

Decizia a rămas definitivă la data de:

Numărul de referință al deciziei (dacă este cunoscut):

Sancțiunea pecuniară constituie o obligație de plată (bifați căsuța sau căsuțele corespunzătoare și specificați suma sau sumele, cu precizarea monedei în care este exprimată) privind:

(i) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o decizie

Suma:

(ii) despăgubirile acordate prin aceeași decizie în beneficiul victimelor, atunci când victima nu poate fi parte civilă în proces, iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală

Suma:

(iii) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea deciziei

Suma:

(iv) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime, pronunțată prin aceeași decizie

Suma:

Valoarea totală a sancțiunii pecuniare, cu precizarea monedei în care este exprimată:

2. Rezumatul faptelor și descrierea împrejurărilor în care s-a (s-au) comis infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul:

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și prevederile legale aplicabile în baza cărora s-a pronunțat decizia:

.....

3. În măsura în care fapta (faptele) precizată (precizate) la pct. 2 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, confirmați acest lucru prin bifarea căsuței sau a căsuțelor corespunzătoare:

participarea la un grup criminal organizat;

terorismul;

traficul de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografie infantilă;

traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

corupția;

fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

spălarea produselor infracțiunii;

contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;

infracțiuni legate de criminalitatea informatică;

infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;

facilitarea intrării și șederii ilegale;

omorul și vătămarea corporală gravă;

traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;

rasismul și xenofobia;

furtul organizat sau armat;

traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

înșelăciunea;

racketul și extorcarea;

contrafacerea și pirateria de bunuri;

falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;

falsificarea de mijloace de plată;

traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;

traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

traficul de vehicule furate;

violul;

incendierea cu intenție;

crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

sechestrarea ilegală de nave și aeronave;

sabotajul;

comportamente care încălcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;

contrabanda cu mărfuri;

încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;

amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;

prejudicii supuse legii penale;

furtul;

infracțiuni stabilite de către statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului de instituire a Comunității Europene sau conform titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Dacă această căsuță este bifată, specificați prevederile instrumentului adoptat în baza Tratatului de instituire a Comunității Europene sau a Tratatului privind Uniunea Europeană de care este legată infracțiunea:

.....

4. În măsura în care fapta (faptele) precizată (precizate) la pct. 2 nu este cuprinsă (nu sunt cuprinse) la pct. 3, descrieți integral infracțiunea (infracțiunile):

h) Statutul deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară

1. Confirmați că (bifați căsuțele):
 a) decizia este definitivă;
 b) după informațiile deținute de autoritatea care emite certificatul, nu s-a pronunțat nicio decizie împotriva aceleiași persoane și cu privire la aceleași fapte în statul de executare și nicio astfel de decizie pronunțată în orice stat, altul decât statul emitent sau statul de executare, nu a fost executată.

2. Precizați dacă cauza a făcut obiectul unei proceduri scrise:
 a) nu, nu a făcut;
 b) da, a făcut. Se confirmă că persoana în cauză a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată, personal sau printr-un reprezentant împuternicit conform legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac.

3. Specificați dacă persoana în cauză a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea:
 1. Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.
 2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.
 3. Dacă ați bifat caseta de la pct. 2, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:
 3.1a. persoana a fost citată personal la (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea și a fost informată că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;
 sau
 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;
 sau
 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;
 sau
 3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea la (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea hotărârii inițiale;
 și
 persoana a indicat în mod expres că nu contestă această hotărâre;
 sau
 persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;
 sau
 3.4. persoana, după ce a fost informată în mod expres cu privire la proceduri și la posibilitatea de a se prezenta în persoană la proces, a declarat în mod expres că renunță la dreptul la o audiere și a indicat în mod expres că nu contestă cauza.
 Dacă ați bifat caseta de la pct. 3.1b, 3.2, 3.3 sau 3.4, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

4. Executarea parțială a sancțiunii
 Dacă o parte din valoarea sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după informațiile deținute de autoritatea care emite certificatul, oricărui alt stat, precizați suma care a fost achitată:

i) Sancțiuni alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate
 1. Precizați dacă statul emitent permite aplicarea de către statul de executare a unor sancțiuni alternative în eventualitatea imposibilității de a executa decizia care aplică sancțiunea, fie total, fie parțial:
 da;
 nu.
 2. Dacă da, precizați care sunt sancțiunile ce pot fi aplicate (felul sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor)
 privarea de libertate. Perioada maximă:
 munca în folosul comunității (sau echivalentul). Perioada maximă
 alte sancțiuni. Descriere:

j) Alte împrejurări relevante în speță (informații opționale):

k) Textul deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară este atașat la prezentul certificat.
 Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului acesteia, care certifică exactitatea conținutului certificatului:
 Numele:
 Funcția (titlul/gradul):
 Data:
 Ștampila oficială (dacă există)

ANEXA nr. 4: CERTIFICAT

a) Statele emitente și de executare
 Statul emitent:
 Statul de executare:

b) Instanța care a emis ordinul de confiscare
 Denumirea oficială:
 Adresă:
 Referință dosar:
 Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):
 Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):
 E-mail (dacă există):
 Limbile în care este posibil să se comunice cu instanța:
 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării ordinului de confiscare sau, dacă este cazul, în scopul coordonării executării unui ordin de confiscare comunicat către două sau mai multe state de executare sau în scopul transferării către statul emitent de bani sau bunuri obținute în urma executării (nume, funcție/titlu, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

c) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de confiscare din statul emitent [în cazul în care autoritatea respectivă este alta decât instanța prevăzută la lit. b)]:
 Denumirea oficială:
 Adresă:
 Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):
 Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):
 E-mail (dacă există):
 Limbile în care este posibil să se comunice cu instanța:
 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării ordinului de confiscare sau, dacă este cazul, în scopul coordonării executării unui ordin de confiscare comunicat către două ori mai multe state de executare sau în scopul transferării către statul emitent de bani ori bunuri obținute în urma executării (nume, titlu/funcție, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

d) Atunci când o autoritate centrală a fost însărcinată cu transmiterea și primirea administrativă a ordinelor de confiscare în statul emitent:
 Denumirea autorității centrale:
 Persoana de contact, dacă este cazul (titlu/funcție și nume):
 Adresă:
 Referință dosar:
 Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):
 Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):
 E-mail (dacă există):

e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care lit. c) și/sau lit. d) a fost (au fost) completată/completate]
 Autoritatea menționată la lit. b) poate fi contactată pentru întrebări referitoare la:
 Autoritatea menționată la lit. c) poate fi contactată pentru întrebări referitoare la:
 Autoritatea menționată la lit. d) poate fi contactată pentru întrebări referitoare la:

f) În cazul în care ordinul de confiscare urmează unui ordin de indisponibilizare transmis către statul de executare în temeiul Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, furnizați informațiile relevante în vederea identificării ordinului de indisponibilizare (data emiterii și transmiterii ordinului de indisponibilizare, autoritatea căreia i-a fost comunicat, numărul de referință, dacă este disponibil):

g) Atunci când ordinul de confiscare a fost transmis mai multor state de executare, furnizați următoarele informații:
 1. Ordinul de confiscare a fost comunicat următorului (următoarelor) alt (alte) stat (state) de executare (țară și autoritate):
 2. Ordinul de confiscare a fost comunicat mai multor state de executare din următoarele motive (bifați varianta relevantă):
 2.1. Atunci când ordinul de confiscare are în vedere unul sau mai multe bunuri determinate:
 există motive să se creadă că diferite bunuri la care se face referire în ordinul de confiscare se află în diferite state de executare;
 confiscarea unui bun specific implică activități în mai multe state de executare;
 există motive să se creadă că bunul la care se face referire în ordinul de confiscare se află în unul dintre statele de executare indicate.
 2.2. Atunci când ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:
 bunul respectiv nu a fost indisponibilizat conform Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor;
 valoarea bunului care poate fi confiscată în statul emitent și în toate statele de executare riscă să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută în ordinul de confiscare;
 alte motive (specificați):

h) Informații cu privire la persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare:

1. Pentru persoane fizice

Nume:

Prenume:

Numele anterior căsătoriei (dacă este cazul):

Alias (dacă este cazul):

Sex:

Cetățenie:

Numărul de identificare sau numărul de asigurare socială (dacă este cazul):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultima adresă cunoscută:

Limba (limbile) pe care persoana o/le cunoaște (dacă este cazul):

1.1. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:

Ordinul de confiscare este transmis statului de executare pentru că (bifați varianta relevantă):

a) statul emitent are motive întemeiate să creadă că persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv deține bunuri sau venituri în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Motive pentru a crede că persoana deține bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei:

Locația bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

.....

b) nu există motive întemeiate, conform lit. a), care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are reședința obișnuită în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul de executare:

1.2. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate):

Ordinul de confiscare este transmis statului de executare deoarece (bifați varianta relevantă):

a) bunul (bunurile) determinat (determinate) este/sunt localizat (localizate) în statul de executare [a se vedea lit. i)];

b) statul emitent are motive întemeiate să creadă că întreg (toate) sau o parte din bunul (bunurile) menționate în ordinul de confiscare se află în statul de executare. Adăugați următoarele informații:

Motivele pentru care se consideră că bunul (bunurile) se află în statul de executare:

c) nu există motive întemeiate, conform lit. b), care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are reședința obișnuită în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul de executare:

2. Pentru persoane juridice:

Denumirea:

Forma persoanei juridice:

Numărul de înregistrare (dacă este cazul):

Sediul înregistrat (dacă este cazul):

Adresa persoanei juridice:

2.1. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:

Ordinul de confiscare este transmis statului de executare pentru că (bifați varianta relevantă):

a) statul emitent are motive întemeiate să creadă că persoana juridică împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv deține bunuri sau venituri în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Motive pentru a crede că persoana juridică deține bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei juridice:

Locația bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei juridice (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

.....

b) nu există motive întemeiate, conform lit. a), care i-ar permite statului emitent să stabilească în care stat membru poate să transmită ordinul de confiscare, dar persoana juridică pentru care a fost emis ordinul de confiscare își are sediul înregistrat în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Sediul înregistrat în statul de executare:

2.2. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate):

Ordinul de confiscare este transmis statului de executare, deoarece (bifați varianta relevantă):

a) bunul (bunurile) determinat (determinate) este/sunt localizat (localizate) în statul de executare [a se vedea lit. i)];

b) statul emitent are motive întemeiate să creadă că întreg (toate) bunul (bunurile) sau o parte din bunul (bunurile) menționate în ordinul de confiscare se află în statul de executare. Adăugați următoarele informații:

Motivele pentru care se consideră că bunul (bunurile) determinat (determinate) se află în statul de executare:

.....

c) nu există motive întemeiate conform lit. b) care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are sediul înregistrat în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Sediul înregistrat în statul de executare:

i) Ordinul de confiscare
 Ordinul de confiscare a fost emis la data de:
 Ordinul de confiscare a rămas definitiv la data de:
 Numărul de referință al ordinului de confiscare (dacă este cazul):

1. Informații privind natura ordinului de confiscare
 1.1. Indicați (prin bifarea variantelor relevante) dacă ordinul de confiscare se referă la:
 o sumă de bani
 Suma de executat în statul de executare (se va indica moneda în cifre și în litere):
 Suma totală prevăzută în ordinul de confiscare (se va indica moneda în cifre și în litere):
 un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate)
 Descrierea bunului (bunurilor) determinat (determinate):
 Locația bunului (bunurilor) determinat (determinate) (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

Atunci când confiscarea bunului (bunurilor) determinat (determinate) implică acțiuni în mai multe state de executare, descrieți măsurile care trebuie instituite:

1.2. Instanța a decis că bunul (bifați variantele relevante):
 (i) reprezintă produsul unei infracțiuni sau corespunde, în tot sau în parte, valorii acestui produs;
 (ii) reprezintă instrumentul unei infracțiuni;
 (iii) este susceptibil de confiscare ca rezultat al aplicării, în statul emitent, a competențelor extinse privind confiscarea, așa cum se prevede la lit. a), b) și c). Fundamentul acestei decizii este acela că instanța, pe baza faptelor determinate, consideră că bunurile rezultă din:
 a) activități infracționale ale persoanei condamnate desfășurate într-o perioadă anterioară condamnării pentru infracțiunea vizată pe care instanța o consideră a fi rezonabilă, având în vedere circumstanțele cazului particular; sau
 b) activități infracționale similare ale persoanei condamnate desfășurate într-o perioadă anterioară condamnării pentru infracțiunea vizată, pe care instanța o consideră a fi rezonabilă, având în vedere circumstanțele cazului particular; sau
 c) activități infracționale ale persoanei, fiind stabilit faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei respective;
 (iv) este susceptibil de confiscare conform oricăror altor prevederi referitoare la atribuțiile extinse privind confiscarea prevăzute de legislația statului emitent.
 În cazul în care sunt valabile două sau mai multe categorii de confiscare, completați cu detalii cu privire la bunurile care sunt confiscate pentru fiecare categorie:

2. Informații cu privire la infracțiunea (infracțiunile) la care se referă ordinul de confiscare
 2.1. Starea de fapt și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă infracțiunea (infracțiunile) la care se referă ordinul de confiscare, inclusiv data și locul:

2.2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunilor ce rezultă din ordinul de confiscare, precum și textul de lege în baza căruia a fost luată decizia:

2.3. Dacă este cazul, indicați una sau mai multe infracțiuni la care se face referire la pct. 2.2, în cazul în care infracțiunea (infracțiunile) respectivă (respective) este/sunt sancționată (sancționate) de către statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani închisoare (bifați varianta relevantă):
 participarea la un grup criminal organizat;
 terorismul;
 traficul de persoane;
 exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
 traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
 corupția;
 fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 spălarea produselor infracțiunii;
 contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
 infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
 infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
 facilitarea intrării și șederii ilegale;
 omorul și vătămarea corporală gravă;
 traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
 lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
 rasismul și xenofobia;
 furtul organizat sau armat;
 traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 înșelăciunea;
 racketul și extorcarea;
 contrafacerea și pirateria de bunuri;
 falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
 falsificarea de mijloace de plată;
 traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 traficul de vehicule furate;
 violul;
 incendierea cu intenție;
 crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
 sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
 sabotajul.

2.4. În măsura în care infracțiunea/infracțiunile la care se referă ordinul de confiscare, identificată/identificate la pct. 2.2, nu este (sunt) cuprinsă (cuprinse) în pct. 2.3, descrieți în detaliu infracțiunea respectivă (aceasta ar trebui să prezinte activitatea infracțională efectivă în opoziție cu, de exemplu, încadrarea juridică):

j) Proceduri care au condus la hotărârea de confiscare

1. Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare.

2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare.

3. Dacă ați bifat căsuța de la pct. 2, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

sau

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea de confiscare la (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

persoana a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea;

sau

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă ați bifat caseta de la pct. 3.1b, 3.2 sau 3.3, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

k) Conversia și transferul de bunuri

1. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la un bun determinat, precizați dacă statul emitent autorizează statul de executare să confişte sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani corespunzătoare valorii bunului.

da

nu

2. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la o sumă de bani, precizați dacă bunul, altul decât suma obținută prin executarea ordinului de confiscare, poate fi transferat către statul emitent:

da

nu

l) Metode alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate

1. Precizați dacă statul emitent autorizează statul de executare să aplice măsuri alternative atunci când executarea ordinului de confiscare nu este posibilă, în totalitate sau parțial:

da

nu

2. Dacă da, precizați ce sancțiuni pot fi aplicate (tipul și maximumul sancțiunii):

închisoarea (perioada maximă):

muncă în folosul comunității (sau similar) (perioada maximă):

alte sancțiuni (detaliați):

m) Alte circumstanțe relevante (informații facultative):

n) Ordinul de confiscare este anexat la prezentul certificat.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentanților ce atestă conținutul certificatului ca fiind conform:

.....

Nume:

Funcție (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (dacă este disponibilă)

ANEXA nr. 5: CERTIFICAT⁽¹⁾

⁽¹⁾Prezentul certificat trebuie să fie scris sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă acceptată de respectivul stat.

a) * Statul emitent:
 * Statul de executare:

b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare
 Denumirea oficială:
 Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa):
 Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa):
 Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul):

c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la certificat
 1. Tipul autorității: vă rugăm să bifați căsuța corespunzătoare:
 Autoritate centrală
 Instanță
 Altă autoritate
 2. Date de contact ale autorității indicate la lit. c)
 Denumirea oficială:
 Adresa:
 Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/orașului):
 Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/orașului):
 Adresă e-mail (dacă e disponibilă):
 3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea:
 4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la pct. 2:

d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea
 Numele:
 Prenumele:
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Alte nume, după caz:
 Sex:
 Cetățenie:
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Ultimele adrese/reședințe cunoscute:
 Limba (limbile) pe care persoana o (le) înțelege (dacă se cunoaște):
 Persoana condamnată se află:
 în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare;
 în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.
 Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:
 1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații:
 2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:
 3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate:
 4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:

e) Cerere de arestare preventivă formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare)
 Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.
 Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați denumirea autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):

f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior
 A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura privativă de libertate [art. 4 alin. (6) din Decizia-cadru MEA].
 Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:
 Numele autorității care a emis MEA:
 Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul:
 Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:
 A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [art. 5 alin. (3) din Decizia-cadru MEA].
 Data hotărârii de predare a persoanei:
 Numele autorității care a emis decizia de predare:
 Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil:
 Data predării persoanei, dacă se cunoaște:

g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat lit. f)], nu este necesar să completați această rubrică]:
 Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:
 a) statul de executare este statul de cetățenie al persoanei condamnate, în care aceasta trăiește
 b) statul de executare este statul de cetățenie al persoanei condamnate în care persoana condamnată va fi expulzată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare ori de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească ori administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este disponibil:
 c) statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la lit. a) sau b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv
 d) statul de executare a transmis o notificare conform art. 4 alin. (7) din decizia-cadru și:
 se confirmă că, după cunoștința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședință legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin 5 ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat sau
 se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

h) Hotărârea de condamnare
 1. Hotărârea se referă, în total, la infracțiuni.
 Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul, precum și natura implicării persoanei condamnate:
 Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:
 2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la lit. h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:
 participare la un grup criminal organizat;
 terorism;
 trafic de persoane;

- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv contrafacerea monedei euro;
- fapte legate de criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soluri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie;
- furt organizat sau armat;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciune;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uz de fals;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- viol;
- incendiere cu intenție;
- crime care țin de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) indicată (indicate) la pct. 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de pct. 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla încriminare [art. 7 alin. (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

i) Stadiul hotărârii de condamnare

1. Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea:

1. Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.
2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.
3. Dacă ați bifat caseta de la pct. 2 de mai sus, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea și a fost informată că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de proces și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

sau

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea la (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și persoana a declarat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

sau

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă ați bifat caseta de la pct. 3.1b, 3.2 sau 3.3, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile):

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile):

..... la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la pct. 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clementă etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa):

....., la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent;

persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa)⁽¹⁾:

3. Tipul pedepsei:

pedeapsă privativă de libertate;

măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):

j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

a jumătate din pedeapsă;

a două treimi din pedeapsă;

a altei fracțiuni din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;

începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

k) Avizul persoanei condamnate

1. Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. Persoana condamnată se află în statul emitent și:

a) a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați motivele invocate de persoana condamnată):

b) Avizul persoanei condamnate se află în anexă.

Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare la (specificați data: zz-ll-aaaa):

l) Alte informații relevante pentru caz (informații opționale)

m) Informații finale

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătorești se anexează la certificat⁽²⁾.
 Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului său care certifică
 Numele:
 Funcția deținută (titlu/grad):
 Data:

Stampila oficială (dacă este cazul)

⁽¹⁾Vă rugăm să introduceți aici data până la care pedeapsa va fi fost executată în întregime (fără a lua în considerare posibilitățile de eliberare înainte de termen și/sau condiționată de orice natură) în cazul în care persoana s-ar afla în statul emitent.

⁽²⁾Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să anexeze cauzei toate hotărârile judecătorești care sunt necesare pentru a avea toate informațiile privind pedeapsa definitivă care urmează a fi executată. Se pot anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătorești.

ANEXA nr. 6: NOTIFICAREA PERSOANEI CONDAMNATE

Prin prezenta vi se aduce la cunoștință decizia (autoritate competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea (instanță competentă a statului emitent) din data de (data hotărârii judecătorești) (număr de înregistrare; dacă este cazul) către (statul de executare) în scopul recunoașterii și executării de către acesta a pedepsei aplicate prin hotărârea menționată, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.
 Executarea pedepsei va fi reglementată de legea (statul de executare). Autoritățile statului respectiv vor avea competența de a decide cu privire la procedurile de executare și de a dispune toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiționate.
 Autoritatea competentă din (statul de executare) trebuie să deducă perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Sancțiunea poate fi adaptată de către autoritatea competentă din (statul de executare) numai dacă este incompatibilă, prin natura sau durata sa, cu legislația statului respectiv. Sancțiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în (statul emitent).

ANEXA nr. 7: CERTIFICAT

a) Statul emitent:
 Statul de executare:
 b) Autoritatea care a emis decizia privind măsuri de supraveghere judiciară
 Denumirea oficială:
 Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la decizia privind măsuri de supraveghere judiciară se vor obține prin intermediul:
 autorității sus-menționate
 autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale:
 altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:
 Datele de contact ale autorității emitente/autorității centrale/altei autorități competente
 Adresa:
 Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 Datele persoanei (persoanelor) de contact:
 Numele:
 Prenumele:
 Funcția (titlu/grad):
 Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 E-mail (dacă există):
 Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

 d) Informații privind persoana fizică cu privire la care a fost emisă decizia privind măsuri de supraveghere judiciară
 Numele:
 Prenumele:
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Numele de împrumut, după caz:
 Sexul:
 Cetățenia:
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (dacă există):
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Adrese/reședințe:
 - în statul emitent:
 - în statul de executare:
 - în altă parte:
 Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (dacă este cunoscută/sunt cunoscute):
 Vă rugăm să furnizați următoarele informații, în cazul în care acestea sunt disponibile:
 - tipul și numărul actului (actelor) de identitate ale persoanei (carte de identitate, pașaport):
 - tipul și numărul permisului de ședere al persoanei în statul de executare:
 e) Informații privind statul membru căruia îi sunt transmise decizia privind măsurile de supraveghere judiciară împreună cu certificatul
 Decizia privind măsuri de supraveghere judiciară împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la lit. (a) din următorul motiv:
 persoana în cauză își are reședința legală obișnuită în statul de executare și, fiindu-i aduse la cunoștință măsurile care o privesc, consimte să se întoarcă în acel stat
 persoana în cauză solicită să se transmită decizia privind măsuri de supraveghere judiciară unui alt stat membru decât cel în care își are reședința legală și obișnuită din următorul (următoarele) motiv (motive):
 f) Precizări referitoare la decizia privind măsuri de supraveghere judiciară
 Decizia a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA):
 Decizia a devenit executorie la (data: ZZ-LL-AAAA):
 Dacă, la momentul transmiterii certificatului, a fost introdusă o cale de atac împotriva deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară, vă rugăm să bifați această casetă

Numărul de referință al deciziei (dacă este disponibil):
 Persoana în cauză s-a aflat în arest preventiv în timpul următoarei perioade (după caz):
 1. Decizia privește un număr total de: infracțiuni presupuse.
 Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a (au) fost săvârșită (săvârșite), inclusiv data și locul comiterii infracțiunii (infracțiunilor) și natura implicării persoanei în cauză:
 Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) presupuse și dispozițiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost emisă decizia:
 2. În cazul în care infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) menționată (menționate) la pct. 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate cu durata maximă de cel puțin 3 ani, vă rugăm să confirmați bifând caseta (casetele) corespunzătoare:
 participare la un grup infracțional organizat;
 terorism;
 trafic de persoane;
 exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
 trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
 trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
 corupție;
 fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 spălarea produselor infracțiunii;
 contrafacere de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
 criminalitate informatică;
 infracțiuni împotriva mediului, inclusiv trafic ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și trafic de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 facilitarea intrării și șederii ilegale;
 omor, vătămare corporală gravă;
 trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostatici;
 rasism și xenofobie;
 furt organizat sau armat;
 trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 înșelăciune;
 racket și extorcare de fonduri;
 contrafacerea și pirateria produselor;
 falsificare de acte oficiale și uz de fals;
 falsificare de mijloace de plată;
 trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 trafic de vehicule furate;
 viol;
 incendiere cu intenție;
 infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 sechestrare ilegală de nave sau aeronave;
 sabotaj.
 3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) identificată (identificate) la pct. 1 nu este (sunt) enumerată (enumerată) la pct. 2 sau dacă decizia, precum și certificatul sunt transmise unui stat membru care a declarat că va verifica dubla incriminare [art. 14 alin. (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) în cauză:
 g) Precizări privind durata și natura măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară:
 1. Durata pe care se aplică decizia privind măsurile de supraveghere judiciară și dacă este posibilă o reînnoire a respectivei decizii (după caz):
 2. Durata provizorie pentru care este probabil să fie necesară monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară, luând în calcul toate circumstanțele cazului care sunt cunoscute la momentul transmiterii deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară (informații cu titlu indicativ):
 3. Natura măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară (este posibilă bifarea mai multor casete):
 obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces în decursul procedurilor penale;
 obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;
 obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;
 obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;
 obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
 obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite);
 alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul art. 8 alin. (2) din decizia-cadru:
 În cazul în care ați bifat caseta privind "alte măsuri", vă rugăm să specificați măsura (măsurile) respectivă (respective) prin bifarea casetei (casetelor) corespunzătoare:
 obligația de a nu se angaja în anumite activități în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite), care pot include implicarea într-o anumită profesie sau într-un domeniu de activitate;
 obligația de a nu conduce un vehicul;
 obligația de a depune o anumită sumă sau de a oferi un alt tip de garanție, care poate fi furnizată fie într-un anumit număr de rate, fie o singură dată;
 obligația de a urma un tratament medical sau de dezintoxicare;
 obligația de a evita contactul cu anumite obiecte în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite);
 alte măsuri (vă rugăm să specificați):
 4. Vă rugăm să furnizați o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară specificate la pct. 3:
 h) Alte circumstanțe relevante pentru cauză, inclusiv motive specifice pentru impunerea măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară (informații opționale):
 Textul deciziei este anexat certificatului.
 Semnătura autorității care emite certificatul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acuratețea conținutului certificatului.
 Funcția (titlu/grad):
 Data:
 Referință dosar (dacă există):
 Ștampila oficială (după caz):

ANEXA nr. 8:

Raportarea încălcării unei măsuri de supraveghere judiciară și/sau alte constatări care ar putea conduce la adoptarea oricăror altor decizii ulterioare

a) Date privind identitatea persoanei care face obiectul supravegherii
 Numele:
 Prenumele:
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Numele de împrumut, după caz:
 Sexul:
 Cetățenia:
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (dacă există):
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Adresa:
 Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (dacă este cunoscută/sunt cunoscute):

b) Date referitoare la decizia privind măsura (măsurile) de supraveghere judiciară
 Decizie emisă la data de:
 Referință dosar (dacă există):
 Autoritatea care a emis decizia:
 Denumirea oficială:
 Adresa:
 Certificat emis la data de:
 Autoritatea care a emis certificatul:
 Referință dosar (dacă există):

c) Datele autorității responsabile cu monitorizarea măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară
 Denumirea oficială a autorității:
 Numele persoanei de contact:
 Funcția (titlu/grad):
 Tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii):
 Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii):
 E-mail:
 Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

d) Încălcarea măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară și/sau alte constatări care ar putea conduce la adoptarea oricăror altor decizii ulterioare:
 Persoana menționată la lit. (a) încalcă următoarea (următoarele) măsură (măsuri) de supraveghere judiciară:
 obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces în decursul procedurilor penale;
 obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;
 obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;
 obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;
 obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
 obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite);
 alte măsuri (vă rugăm să specificați): Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data și circumstanțele specifice):
 - alte constatări care ar putea conduce la adoptarea oricăror altor decizii ulterioare
 Descrierea constatărilor:

e) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obținerea de informații suplimentare privind încălcarea:
 Numele:
 Prenumele:
 Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 E-mail:
 Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:
 Semnătura autorității care emite formularul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conținutului formularului:
 Nume:
 Funcția (titlu/grad):
 Data:
 Ștampilă oficială (după caz):

ANEXA nr. 9: CERTIFICAT¹

¹Prezentul certificat trebuie completat sau tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene acceptată de respectivul stat.

a) Statul de condamnare
Statul de executare:

b) Instanța care a pronunțat hotărârea prin care se aplică o suspendare a executării pedepsei, o amânare a aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă
Denumirea oficială:
Vă rugăm să precizați dacă informații suplimentare cu privire la hotărârea judecătorească vor putea fi obținute prin intermediul:
 instanței sus-menționate;
 autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea respectivei autorități centrale:
 altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:
Datele de contact ale instanței/autorității centrale/altei autorități competente
Adresa:
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Datele persoanei (persoanelor) de contact
Prenumele:
Funcția (titlu/grad):
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
E-mail (în cazul în care există):
Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

c) Autoritatea care a emis decizia de probațiune (dacă este cazul)
Denumirea oficială:
Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la decizia de probațiune vor putea fi obținute prin intermediul:
 autorității sus-menționate;
 autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la lit. b):
 altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:
Datele de contact ale autorității, ale autorității centrale sau ale altei autorități competente, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la lit. b)
Adresa:
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Datele persoanei (persoanelor) de contact
Prenumele:
Funcția (titlu/grad):
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
E-mail (în cazul în care există):
Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

d) Autoritatea competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative
Autoritatea din statul de condamnare competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:
 instanța/autoritatea menționată la lit. b);
 autoritatea menționată la lit. c);
 altă autoritate (vă rugăm să specificați denumirea oficială a acesteia):
Vă rugăm să indicați autoritatea care trebuie contactată pentru a obține informații suplimentare în scopul supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:
 autoritatea sus-menționată;
 autoritatea centrală; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este deja prevăzută la lit. b) sau c):
Datele de contact ale autorității sau ale autorității centrale, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la lit. b) sau c)
Adresa:
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Datele persoanei (persoanelor) de contact:
Prenumele:
Funcția (titlu/grad):
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
Nr. fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
E-mail (în cazul în care există):
Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

e) Informații referitoare la persoana fizică cu privire la care a fost pronunțată hotărârea judecătorească și, dacă este cazul, decizia de probațiune

Numele:
 Prenumele:
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Alias, după caz:
 Sexul:
 Cetățenia:
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există):
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Ultimele adrese/reședințe cunoscute (în cazul în care există):
 - în statul de condamnare:
 - în statul de executare:
 - în alt stat:
 Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă):
 Vă rugăm să furnizați următoarele informații, în cazul în care acestea sunt disponibile:
 - Tipul și numărul actului (actelor) de identitate al (ale) persoanei condamnate (carte de identitate, pașaport):
 - Tipul și numărul permisului de rezidență sau ședere al persoanei condamnate în statul de executare:
 f) Informații privind statul membru căruia îi sunt transmise hotărârea judecătorească și, dacă este cazul, decizia de probațiune împreună cu certificatul

Hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la lit. a) din următorul motiv:
 persoana condamnată își are reședința legală obișnuită în statul de executare și s-a întors sau intenționează să se întoarcă în acel stat;
 persoana condamnată s-a mutat sau intenționează să se mute în statul de executare din următorul (următoarele) motiv (motive) (vă rugăm să bifați caseta corespunzătoare):
 persoanei condamnate i-a fost oferit un contract de muncă în statul de executare;
 persoana condamnată este unul dintre membrii familiei unui rezident legal obișnuit al statului de executare;
 persoana condamnată are intenția de a urma studii sau o formare profesională pe teritoriul statului de executare;
 alte motive (vă rugăm să le specificați):

Precizări privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune

g) Hotărârea judecătorească a fost pronunțată la (data: ZZ-LL-AAAA):
 Dacă este cazul, decizia de probațiune a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA):
 Hotărârea judecătorească a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA):
 Dacă este cazul, decizia de probațiune a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA):
 Executarea hotărârii judecătorești a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):
 Dacă este cazul, executarea deciziei de probațiune a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):
 Numărul dosarului în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească (în cazul în care este disponibil):

Dacă este cazul, numărul dosarului în care a fost pronunțată decizia de probațiune (în cazul în care este disponibil):

1. Hotărârea judecătorească privește un număr total de: infracțiuni.
 Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă (au fost comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul comiterii infracțiunii și natura implicării persoanei condamnate:
 Natura și caracterizarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispozițiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost pronunțată hotărârea judecătorească:

2. În cazul în care infracțiunea (infracțiunile) menționată (menționate) la pct. 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate de durată maximă de cel puțin 3 ani, vă rugăm să confirmați bifând caseta (casetele) corespunzătoare:

apartenența la un grup infracțional organizat;
 terorism;
 trafic de ființe umane;
 exploatarea sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
 trafic ilicit de substanțe narcotice și substanțe psihotrope;
 trafic ilicit de arme, muniții și explozivi;
 corupție;
 fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 spălarea banilor proveniți din săvârșirea de infracțiuni;
 falsificarea de bani, inclusiv falsificarea monedei euro;
 criminalitate informatică;
 infracțiuni de mediu, inclusiv trafic ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și trafic de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 facilitarea intrării și a șederii ilegale;
 omucidere, vătămare corporală gravă;
 trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostatici;
 rasism și xenofobie;
 jafuri organizate sau armate;
 trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 înșelăciune;
 deturnare de fonduri;
 contrafacerea de produse și pirateria;
 falsificarea documentelor administrative și uzul de fals;
 falsificarea mijloacelor de plată;
 trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 trafic de vehicule furate;
 viol;
 incendiere voluntară;
 infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 sechestrarea ilegală a aeronavelor/navelor;
 sabotaj.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la pct. 1 nu este (sunt) enumerată (enumerată) la pct. 2 sau dacă hotărârea și, după caz, decizia de probațiune, precum și certificatul sunt transmise unui stat membru, care a declarat că va verifica dubla încriminare [art. 10 alin. (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

h) Informații referitoare la procedura de judecată
 Specificați dacă persoana a fost prezentă personal la judecarea cauzei:
 Da, persoana a fost prezentă personal.
 Nu, persoana nu a fost prezentă.

3. Dacă ați bifat caseta de la pct. 2, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:
 3.1a. persoana a fost citată personal la (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea și a fost informată că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;
 sau
 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de proces și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;
 sau
 3.2. având cunoștință de proces, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;
 sau
 3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea la (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie;
 sau
 persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă ați bifat caseta de la pct. 3.1b, 3.2 sau 3.3, de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:
 i) Precizări privind natura sancțiunii aplicate prin hotărârea judecătorească sau, după caz, prin decizia de probațiune
 1. Acest certificat se referă la o:
 Suspendare a executării pedepsei
 Amânare a aplicării pedepsei:
 aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune;
 una sau mai multe măsuri de probațiune au fost impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate.
 Sancțiune alternativă și:
 hotărârea judecătorească prevede o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective;
 hotărârea judecătorească nu prevede o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective.
 Liberare condiționată
 2. Informații suplimentare
 2.1. Persoana condamnată s-a aflat în detenție anterioară condamnării în următoarea perioadă:
 2.2. Persoana a executat o pedeapsă cu închisoarea/măsură privativă de libertate în cursul următoarelor perioade (se completează numai în cazul liberării condiționate):
 2.3. În cazul unei condamnări cu suspendare:
 - durata perioadei de privare de libertate a cărei executare a fost suspendată:
 - durata perioadei de suspendare:
 2.4. În cazul în care informația este disponibilă, durata privării de libertate care trebuie executată în următoarele situații:
 - revocarea suspendării executării pedepsei;
 - revocarea deciziei privind liberarea condiționată; sau
 - încălcarea sancțiunii alternative (în cazul în care hotărârea judecătorească prevede o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în cazul de unei astfel de încălcări):
 j) Precizări privind durata și natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau ale sancțiunii (sancțiunilor) alternative
 1. Durata totală a supravegherii măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
 2. Dacă este cazul, durata fiecărei obligații individuale impuse în cadrul măsurii (măsurilor) de probațiune sau al sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
 3. Durata întregului termen de supraveghere (în cazul în care diferă de durata indicată la pct. 1):
 4. Natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative (este posibilă bifarea mai multor casete):
 obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
 obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau de executare;
 obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare;
 dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens;
 obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
 obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
 obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
 obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;
 obligația de a presta muncă în folosul comunității;
 obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;
 obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare;
 alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul art. 4 alin. (2) din decizia-cadru.

5. Vă rugăm să furnizați o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative menționate la pct. 4:
 6. Vă rugăm să bifați următoarea casetă în cazul în care sunt disponibile rapoarte de evaluare a persoanei condamnate:
 În cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să indicați în ce limbă au fost redactate rapoartele în cauză:
 k) Alte circumstanțe relevante pentru cauză, inclusiv informații relevante cu privire la condamnările anterioare sau la motivele specifice care au determinat impunerea unei (unor) măsuri de probațiune sau a unei (unor) sancțiuni alternative (informații opționale):
 Textul hotărârii judecătorești și, după caz, textul deciziei de probațiune sunt anexate certificatului.
 Semnătura autorității care emite certificatul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acuratețea conținutului certificatului:
 Nume:
 Funcția (titlu/grad):
 Data:
 Numărul dosarului (în cazul în care există):
 Ștampilă oficială (după caz):

ANEXA nr. 10:

FORMULAR
 menționat la articolul 17 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative
 Raportarea încălcării unei măsuri de probațiune, a unei sancțiuni alternative sau a oricăror altor constatări

a) Detalii privind identitatea persoanei supuse supravegherii
 Numele:
 Prenumele:
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Alias, după caz:
 Sexul:
 Cetățenia:
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există):
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă):

b) Date privind hotărârea judecătorească și, dacă este cazul, decizia de probațiune referitoare la suspendarea executării pedepsei, la amânarea aplicării pedepsei, la sancțiunea alternativă sau la liberarea condiționată
 Hotărâre judecătorească pronunțată la:
 Numărul dosarului (în cazul în care există):
 Dacă este cazul, decizia de probațiune emisă la:
 Numărul dosarului (în cazul în care există):
 Instanța care a emis hotărârea judecătorească
 Denumirea oficială:
 Dacă este cazul, autoritatea care a emis decizia de probațiune
 Denumirea oficială:
 Certificat emis la data de:
 Autoritatea care a emis certificatul:
 Numărul dosarului (în cazul în care există):

c) Date privind autoritatea responsabilă pentru supravegherea măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative
 Denumirea oficială a autorității:
 Numele persoanei de contact:
 Funcția (titlu/grad):
 Adresa:
 Tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii):
 Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii):
 E-mail:

d) Măsura (măsurile) de probațiune sau sancțiunea (sancțiunile) alternativă (alternative):
 Persoana menționată la lit. a) încalcă următoarea (următoarele) obligație (obligații) sau instrucțiune (instrucțiuni):

obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
 obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare;
 obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare;
 dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens;
 obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
 obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
 obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
 obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;
 obligația de a presta muncă în folosul comunității;
 obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;
 obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare;
 alte măsuri:

e) Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data și circumstanțele specifice):
 f) Alte constatări (în cazul în care există)
 Descrierea constatărilor:
 g) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obținerea de informații suplimentare privind încălcarea
 Numele:
 Prenumele:
 Adresa:
 Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
 E-mail (în cazul în care există):
 Semnătura autorității care emite formularul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conținutului formularului:
 Nume:
 Funcția (titlu/grad):
 Data:
 Ștampilă oficială (după caz):

ANEXA nr. 11: ORDINUL EUROPEAN DE ANCHETĂ

Prezentul ordin de anchetă a fost emis de o autoritate competentă. Autoritatea emitentă certifică faptul că emiterea prezentului ordin european de anchetă este necesară și proporțională față de scopul procedurilor specificate în cadrul acestuia, ținând cont de drepturile persoanei suspectate sau acuzate, și că măsurile de investigare solicitate ar fi putut fi dispuse în aceleași condiții într-o cauză internă similară. Solicit ca măsura sau măsurile de investigare precizate mai jos să fie aplicate ținând seama în mod corespunzător de confidențialitatea anchetei, iar probele obținute ca rezultat al executării ordinului european de anchetă să fie transferate.

SECȚIUNEA A
 Statul emitent:
 Statul de executare:

SECȚIUNEA B: Urgență
 Vă rugăm să precizați dacă există vreo urgență justificată de următoarele motive:
 ascunderea sau distrugerea probelor
 data iminentă a procesului
 orice alt motiv
 Vă rugăm să precizați în continuare:
 Termenele pentru executarea ordinului european de anchetă sunt stabilite în Directiva 2014/41/UE. Totuși, dacă este necesar un termen mai scurt sau specific, vă rugăm să precizați și să explicați motivul acestuia:

SECȚIUNEA C: Măsura sau măsurile de anchetă care urmează a fi puse în aplicare

1. Descrieți măsura sau măsurile de anchetă/asistență necesare și indicați, dacă este cazul, dacă este una dintre măsurile de anchetă următoare:

-
-
-
- Obținerea de informații sau de probe care sunt deja în posesia autorității de executare
- Obținerea de informații incluse în baze de date deținute de poliție sau autoritățile judiciare
- Audiere
- Martor
- Expert
- Persoană suspectată sau acuzată
- Victimă
- Parte terță
- Identificarea persoanelor care dețin un abonament la un număr de telefon ori o adresă IP specificate
- Transferul temporar al unei persoane supuse unei măsuri privative de libertate în statul emitent
- Transferul temporar al unei persoane supuse unei măsuri privative de libertate în statul de executare
- Audiere prin videoconferință sau alte mijloace de transmisie audiovizuală
- Martor
- Expert
- Persoană suspectată sau acuzată
- Audiere prin teleconferință
- Martor
- Expert
- Informații privind conturile bancare și alte conturi financiare
- Informații privind operațiunile bancare și alte operațiuni financiare
- Măsuri de anchetă care presupun strângerea de probe în timp real, în mod continuu și într-o anumită perioadă de timp
- Monitorizarea operațiunilor bancare sau a altor operațiuni financiare
- Livrări supravegheate
- Altele
- Investigații sub acoperire
- Interceptarea telecomunicațiilor
- Măsură sau măsuri provizorii pentru prevenirea distrugerii, transformării, mutării, transferării sau eliminării unui element care poate fi utilizat ca probă

SECȚIUNEA D: Legătura cu un ordin european de anchetă anterior

Precizați dacă prezentul ordin european de anchetă completează un ordin european de anchetă anterior. După caz, furnizați informații relevante pentru identificarea ordinului european de anchetă anterior (data emiterii acestui ordin, autoritatea căreia i-a fost transmis, și, după caz, data transmiterii ordinului european de anchetă și numerele de referință alocate de autoritățile emitentă și de executare):

.....

.....

Dacă este necesar, indicați dacă a mai fost adresat un ordin european de anchetă în aceeași cauză unui alt stat membru:

.....

.....

SECȚIUNEA E: Identitatea persoanei în cauză

1. Furnizați toate informațiile, în măsura în care sunt cunoscute, privind identitatea persoanei sau persoanelor: (i) fizice; sau (ii) juridice vizate de măsura de anchetă (dacă sunt vizate mai multe persoane, vă rugăm să furnizați informațiile pentru fiecare persoană):

(i) în cazul persoanelor fizice

Numele:

Prenumele:

Alt (alte) nume relevant (relevante), dacă este cazul:

Nume fals, după caz:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială:

Tipul și numărul documentului sau documentelor de identitate (carte de identitate, pașaport), dacă este cazul:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Domiciliul și/sau adresa de reședință; în cazul în care nu se cunoaște adresa, menționați:

Limba sau limbile pe care persoana o/le înțelege:

(ii) în cazul persoanei sau persoanelor juridice

Nume:

Forma juridică:

Denumirea prescurtată, denumiri utilizate frecvent sau alte denumiri comerciale, dacă este cazul:

Sediul social:

Număr de înregistrare:

Adresa persoanei juridice:

Numele reprezentantului persoanei juridice:

Vă rugăm să descrieți statutul pe care persoana în cauză îl are în prezent în cadrul procedurilor:

Persoană suspectată sau acuzată

Victimă

Martor

Expert

Parte terță

Altul (vă rugăm să precizați):

2. Dacă este diferit de adresa menționată mai sus, vă rugăm să precizați locul în care măsura de anchetă urmează să fie pusă în aplicare:

.....

.....

3. Furnizați alte informații care vor facilita executarea ordinului european de anchetă:

.....

.....

SECȚIUNEA F: Tipul de proceduri pentru care este emis ordinul european de anchetă

a) În cadrul procedurilor penale inițiate de o autoritate judiciară sau care pot fi inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune, în conformitate cu legislația statului emitent

b) În cadrul procedurilor inițiate de autorități administrative cu privire la fapte care constituie încălcări ale normelor de drept și care sunt sancționate în legislația națională a statului emitent și în care decizia poate da special în materie penală

c) În cazul procedurilor inițiate de autorități judiciare cu privire la fapte care constituie încălcări ale normelor de drept și care sunt sancționate în legislația națională a statului emitent, în cazul în care decizia autorității instanțe competente, în special în materie penală

d) În legătură cu procedurile menționate la lit. a), b) și c), care privesc infracțiuni sau încălcări ale legii, ce pot angaja răspunderea unei persoane juridice sau pot conduce la aplicarea de pedepse unei persoane juridic

SECȚIUNEA G: Motivele emiterii ordinului european de anchetă

1. Rezumatul situației de fapt
 Precizați motivul emiterii ordinului european de anchetă, inclusiv un rezumat al situației de fapt, o descriere a infracțiunilor imputate sau în curs de investigare, stadiul în care a ajuns ancheta, motivele oricăror factori de risc și orice alte informații relevante:

2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) pentru care a fost emis ordinul european de anchetă și dispozițiile legale sau codul aplicabile:

3. Infracțiunea pentru care ordinul european de anchetă a fost emis în statul emitent se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție a cărui durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de dreptul statului emitent, și este inclusă în lista infracțiunilor care figurează mai jos (vă rugăm să bifați căsuța potrivită):

participarea la un grup infracțional organizat

terorismul

traficul de ființe umane

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă

traficul ilicit de stupefiante și de substanțe psihotrope

traficul ilicit de arme, muniții și materiale explozibile

corupția

fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995

spălarea produselor infracțiunii

falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro

criminalitatea informatică

infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soluri de plante pe cale de dispariție

facilitarea intrării și a șederii neautorizate

omorul, vătămarea corporală gravă

traficul ilicit de organe și țesuturi umane

răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici

rasismul și xenofobia

jaful organizat sau armat

traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă

înșelăciunea

racketul și extorcarea de fonduri

contrafacerea și pirateria produselor

falsificarea de documente administrative și uzul de fals

falsificarea de mijloace de plată

traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere

traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive

traficul de autovehicule furate

violul

incendierea cu intenție

infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale

sechestrarea ilegală de nave sau aeronave

sabotajul.

SECȚIUNEA H: Cerințe suplimentare pentru anumite măsuri
 Completați secțiunile relevante pentru măsura (măsurile) de investigare solicitată (solicitate):

SECȚIUNEA H1: Transferul unei persoane supuse unei măsuri privative de libertate

1. Dacă se solicită un transfer temporar către statul emitent al unei persoane supuse unei măsuri privative de libertate în scopul anchetei, vă rugăm să precizați dacă persoana și-a exprimat acordul față de această măsură:
 Da Nu Solicit obținerea acordului persoanei în cauză

2. Dacă se solicită un transfer temporar către statul de executare al unei persoane supuse unei măsuri privative de libertate în scopul anchetei, vă rugăm să precizați dacă persoana și-a exprimat acordul față de această măsură:
 Da Nu

SECȚIUNEA H2: Videoconferință sau teleconferință sau alte mijloace de transmisie audiovizuală
 Dacă se solicită audierea prin videoconferință sau teleconferință sau alte mijloace de transmisie audiovizuală:
 Vă rugăm să menționați numele autorității care va organiza audierea (detalii de contact/limbă):

Vă rugăm să menționați motivele solicitării acestei măsuri:

a) audierea prin videoconferință sau alte mijloace de transmisie audiovizuală:
 persoana suspectată sau acuzată și-a exprimat acordul

b) audiere prin teleconferință

SECȚIUNEA H3: Măsuri provizorii
 Dacă se solicită o măsură provizorie pentru prevenirea distrugerii, transformării, mutării, transferării sau eliminării unui element care poate fi utilizat ca probă, vă rugăm să precizați dacă:
 elementul urmează să fie transferat statului emitent
 elementul urmează să rămână în statul de executare; vă rugăm să menționați o dată estimată:
 pentru ridicarea măsurii provizorii:
 pentru prezentarea unei cereri ulterioare privind elementul:

SECȚIUNEA H4: Informații privind conturi bancare sau alte conturi financiare

1. Dacă se solicită informații privind conturi bancare sau alte conturi financiare pe care persoana le deține sau le controlează, vă rugăm să precizați, pentru fiecare dintre acestea, motivele pentru care considerați că măsura este relevantă în sensul procedurilor penale și pe ce motive vă întemeiați prezumția că bănci din statul de executare dețin contul:
 informații privind conturi bancare pe care persoana le deține sau pentru care aceasta are împuternicire

 informații privind alte conturi financiare pe care persoana le deține sau pentru care aceasta are împuternicire

2. Dacă se solicită informații privind operațiuni bancare sau alte operațiuni financiare, vă rugăm să precizați, pentru fiecare dintre acestea, motivele pentru care considerați că măsura este relevantă în sensul procedurilor penale:
 informații privind operațiuni bancare

 informații privind alte operațiuni financiare

Indicați perioada de timp relevantă și conturile în cauză:

SECȚIUNEA H5: Măsură de investigare care presupune colectarea de probe în timp real, în mod continuu și într-o anumită perioadă de timp

Dacă se solicită o astfel de măsură de investigare, vă rugăm să precizați motivele pentru care considerați că informațiile solicitate sunt relevante în sensul procedurilor penale:

SECȚIUNEA H6: Investigația sub acoperire

Dacă se solicită o investigație sub acoperire, vă rugăm să precizați motivele pentru care considerați că măsura de investigare poate să fie relevantă în sensul procedurilor penale:

SECȚIUNEA H7: Interceptarea telecomunicațiilor

1. Dacă se solicită interceptarea telecomunicațiilor, vă rugăm să precizați motivele pentru care considerați că măsura de investigare este relevantă în sensul procedurilor penale:

2. Vă rugăm să furnizați următoarele informații:
 (a) informații în scopul identificării subiectului interceptării:

 (b) durata dorită a interceptării:

 (c) date tehnice (în special identificarea țintei - precum telefonul mobil, telefonul fix, adresa de e-mail, conexiunea la internet), astfel încât ordinul european de anchetă să poată fi executat:

3. Vă rugăm să precizați ce metodă de executare preferați
 Transmiterea imediată
 Înregistrarea și transmiterea ulterioară
 Vă rugăm să precizați dacă aveți nevoie, de asemenea, de transcrierea, decodarea sau decriptarea materialului interceptat*:

* Vă rugăm să rețineți că eventualele costuri ale transcrierii, decodării sau decriptării trebuie suportate de statul emitent.

SECȚIUNEA I: Formalități și proceduri necesare în vederea executării

1. Bifați și completați, după caz
 Autoritatea de executare trebuie să respecte următoarele formalități și proceduri:
 (...):

2. Bifați și completați, după caz
 Unul sau mai mulți funcționari ai statului emitent trebuie să fie prezenți la executarea ordinului european de anchetă pentru a sprijini autoritățile competente ale statului de executare.
 Detalii de contact ale funcționarilor:

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

SECȚIUNEA J: Căi de atac

1. Vă rugăm să precizați dacă a fost deja introdusă o acțiune împotriva emiterii unui ordin european de anchetă și, dacă da, vă rugăm să furnizați detalii suplimentare (descrierea acțiunii, inclusiv măsurile necesare care trebuie luate și termenul):

2. Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedurile pentru introducerea unei acțiuni în statul emitent și care poate preciza dacă serviciile de asistență juridică, interpretare și traducere sunt disponibile:
 Denumirea:
 Persoana de contact (dacă este cazul):
 Adresa:
 Tel. (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 Fax (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 E-mail:

SECȚIUNEA K: Detalii cu privire la autoritatea care a emis ordinul european de anchetă
 Bifați tipul autorității care a emis ordinul european de anchetă:
 autoritate judiciară
 * orice altă autoritate competentă, astfel cum este definită în dreptul statului executant
 Denumirea autorității:
 Numele reprezentantului/persoanei de contact:
 Dosar nr.:
 Adresa:
 Tel. (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 Fax (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 E-mail:
 Limbile în care se poate comunica cu autoritatea emitentă:
 Dacă sunt diferite de cele de mai sus, detaliile de contact ale persoanei sau persoanelor care trebuie contactate pentru informații suplimentare sau pentru hotărârea modalităților practice pentru transferul probelor:
 Nume/Titlu/Organizație:
 Adresa:
 E-mail/Tel. de contact:
 Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentantului acesteia atestând exactitatea și corectitudinea conținutului ordinului european de anchetă:
 Nume:
 Funcția deținută (titlu/grad):
 Data:
 Ștampila oficială (dacă este cazul):
 * Vă rugăm să completați și secțiunea (L)

SECȚIUNEA L: Detalii cu privire la autoritatea judiciară care a validat ordinul european de anchetă
 Vă rugăm să indicați tipul autorității judiciare care a validat acest ordin european de anchetă:
 (a) judecător sau instanță judecătorească
 (b) judecător de instrucție
 (c) procuror
 Denumirea oficială a autorității de validare:
 Numele reprezentantului acesteia:
 Funcția deținută (titlu/grad):
 Dosar nr.:
 Adresa:
 Tel. (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 Fax (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 E-mail:
 Limbile în care se poate comunica cu autoritatea de validare:
 Vă rugăm să precizați dacă punctul de contact principal pentru autoritatea de executare ar trebui să fie:
 autoritatea emitentă
 autoritatea de validare
 Semnătura și detaliile cu privire la autoritatea de validare
 Nume:
 Funcția deținută (titlu/grad):
 Data:
 Ștampila oficială (dacă este cazul):

ANEXA nr. 12: CONFIRMAREA PRIMIRII UNUI ORDIN EUROPEAN DE ANCHETĂ

Prezentul formular trebuie completat de autoritatea statului de executare care a primit ordinul european de anchetă.

A. ORDINUL EUROPEAN DE ANCHETĂ VIZAT
 Autoritatea care a emis ordinul european de anchetă:

 Numărul de referință al dosarului:
 Data emiterii:
 Data primirii:

B. AUTORITATEA CARE A PRIMIT ORDINUL EUROPEAN DE ANCHETĂ¹
 Denumirea oficială a autorității competente:

 Numele reprezentantului:

 Funcția deținută (titlu/grad):

 Adresa:

 Tel. (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 Fax (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 E-mail:
 Numărul de referință al dosarului:
 Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea:

¹Această secțiune trebuie completată de fiecare autoritate care a primit ordinul european de anchetă. Obligația revine autorității competente responsabile cu recunoașterea și executarea ordinului european de anchetă și, după caz, autorității centrale sau autorității care a transmis autorității competente ordinul european de anchetă.

C. (DUPĂ CAZ) AUTORITATEA COMPETENTĂ CĂREIA AUTORITATEA MENȚIONATĂ LA SECȚIUNEA B ÎI TRANSMITE ORDINUL EUROPEAN DE ANCHETĂ
 Denumirea oficială a autorității:

 Numele reprezentantului:

 Funcția deținută (titlu/grad):

 Adresa:

 Tel. (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 Fax (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului):
 E-mail:
 Data transmiterii:
 Numărul de referință al dosarului:
 Limba sau limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

D. ORICE ALTE INFORMAȚII CARE POT FI RELEVANTE PENTRU AUTORITATEA EMITENTĂ:

E. SEMNĂTURA ȘI DATA
 Semnătura:
 Data:
 Ștampila oficială (dacă este cazul):

ANEXA nr. 13: NOTIFICARE

Acest formular este utilizat pentru a trimite unui stat membru o notificare cu privire la interceptarea telecomunicației care va avea, are sau a avut loc pe teritoriul său fără asistență tehnică din partea sa. Prin prezenta, informez (statul membru notificat) cu privire la interceptare.

<p>A. AUTORITATEA COMPETENTĂ Numele oficial al autorității competente din statul membru care realizează interceptarea : Numele reprezentantului: Funcția deținută (titlu/grad): Adresa: Tel. (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului): Fax (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului): E-mail: Numărul de referință al dosarului: Data emiterii: Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea:</p>
<p>B. INFORMAȚII PRIVIND INTERCEPTAREA I. Informații privind situația actuală: această notificare este trimisă (vă rugăm să bifați): ☐ înainte interceptării ☐ în timpul interceptării ☐ după interceptare II. Durata (anticipată) a interceptării (conform informațiilor deținute de autoritatea emitentă): , începând cu III. Ținta interceptării: (numărul de telefon, adresa IP sau adresa de e-mail) IV. Identitatea persoanelor vizate: Furnizați toate informațiile, în măsura în care sunt cunoscute, privind identitatea persoanei sau persoanelor (i) fizice; sau (ii) juridice împotriva cărora au fost/pot fi declanșate procedurile: (i) În cazul persoanei sau persoanelor fizice Numele: Prenumele: Alt (Alte) nume relevant (relevante), dacă este cazul: Nume fals, după caz: Sexul: Cetățenia: Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială: Data nașterii: Locul nașterii: Domiciliul și/sau adresa de reședință; în cazul în care nu se cunoaște adresa, menționați ultima adresă cunoscută: Limba sau limbile pe care persoana o/le înțelege: (ii) În cazul persoanei sau persoanelor juridice Nume: Forma juridică: Denumirea prescurtată, denumiri utilizate frecvent sau alte denumiri comerciale, după caz: Sediul social: Numărul de înregistrare: Adresa persoanei juridice: Numele și detaliile de contact ale reprezentantului persoanei juridice:</p>
<p>V. Informații privind scopul interceptării: Furnizați toate informațiile necesare, inclusiv o descriere a cauzei, încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispozițiile legale sau codul aplicabile, pentru a permite autorității care primește notificarea să evalueze: ☐ dacă interceptarea ar fi autorizată într-o cauză internă similară; și dacă materialul obținut poate fi utilizat în proceduri judiciare; ☐ în cazul în care interceptarea a avut loc deja, dacă materialul poate fi utilizat în proceduri judiciare Vă rugăm să rețineți că orice obiecție la adresa interceptării sau a utilizării de material deja interceptat trebuie formulată în cel mult 96 de ore de la primirea acestei notificări.</p>
<p>C. SEMNĂTURA ȘI DATA Semnătura: Data: Ștampila oficială (dacă este cazul):</p>

ANEXA nr. 14:

- Categorii de infracțiuni menționate la articolul 335:
- participarea la un grup infracțional organizat;
 - terorismul;
 - traficul de ființe umane;
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
 - traficul ilicit de arme, muniții și materiale explozive;
 - corupția;
 - fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
 - spălarea produselor infracțiunii;
 - falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro;
 - criminalitatea informatică;
 - infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 - facilitarea intrării și a șederii neautorizate;
 - omorul, vătămarea corporală gravă;
 - traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
 - răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;

- rasismul și xenofobia;
- jaful organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și uzul de fals;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de autovehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
- sabotajul.

Publicat în Monitorul Oficial cu numărul 411 din data de 27 mai 2019